

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BANKER SERIES: BOOK THREE

THE TYRANT

*I EXECUTE MY ENEMIES.
BUT IS SHE MY ENEMY?*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
P E N E L O P E S K Y

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TİRANT

Bankacı #3

PENELOPE GÖKYÜZÜ

Hartwick Yayıncılık

Tiran

Copyright© 2019 by Penelope Sky

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

1. [Cato](#)
2. [Siena](#)
3. [Cato](#)
4. [Siena](#)
5. [Cato](#)
6. [Siena](#)
7. [Cato](#)
8. [Siena](#)
9. [Cato](#)
10. [Siena](#)
11. [Cato](#)
12. [Siena](#)
13. [Cato](#)
14. [Siena](#)
15. [Cato](#)
16. [Siena](#)
17. [Cato](#)
18. [Siena](#)
19. [Cato](#)
20. [Siena](#)
21. [Cato](#)
22. [Siena](#)
23. [Cato](#)
24. [Siena](#)
25. [Cato](#)
26. [Siena](#)

[Penelope Sky'ın bu serisini de beğenebilirsiniz](#) -

[Kafatası Kralı Önsözü](#)

[Kafatası Kralı Bölüm 1](#)

Kafatası Kralı Bölüm 2

Kafatası Kralı Bölüm 3

Ayrıca Penelope Sky tarafından

Cato

HAFTALAR GEÇTİ VE FLORANSA'DA OLANLARI HIÇ KONUŞMADIK.

Belki de söylememi, hiç beklemediği bir anda ona bu sözleri fısıldamamı bekliyordu. Böyle bir şey , bu yüzden bu konuyu tekrar konuşmak zorunda kalmadığımız için mutluydum.

Onu incitmekten hoşlanmadım.

Ama bunu sadece onu mutlu etmek için söylemezdim.

Gecenin bir yarısı ikimiz de uyurken huzursuzlandı, ayaklarını tekmeledi ve uykusunda inledi. Sonra sarsılarak doğruldu ve elini karnının üzerine koydu. "Tanrım, tekmelemeyi hiç bırakmayacak mısın?"

Ağırlaşan gözlerim karanlığın içinde onun bedenini görmek için açıldı. Bir koluyla kendini tutarken diğer koluyla karnını hafifçe okşuyordu. Tekmelerin arasından sertçe nefes alıyor, daha önce hiç olmadığı şekilde geriliyordu.

Doğrudum ve elimi karnının üzerine koydum ama herhangi bir tekme hissetmedim. "Bebeğim, hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şey, acı hissediyorum..."

Tüm uyku sersemliği gözlerimi terk etti ve harekete geçtim. Yataktan kalktım ve bulabildiğim ilk kot pantolonu giydim. Üzerime bir gömlek ve ceket geçirdim, sonra da onun için bir şeyler seçtim. "Bebeğim, giyin."

"Nereye gidiyoruz?" Yavaşça ayağa kalktı, eli hâlâ karnındaydı.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hastaneye gidiyoruz."

"Tanrım, sence bir sorun mu var?" Onun için seçtiğim kıyafetleri aldı ve hızla üzerine geçirdi.

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim ama üzülme kense güvende olmayı tercih ederim." Telefonumu çıkardım ve arabayı hazırlamaları için ekibimi aradım. Sonra da biz gelmeden önce güvenlik şefime hastaneyi arattırdım ki geldiğini bilsinler. Siena birileri tarafından görölmek için bir dakika bile beklemeyecekti.

Merdivenlerden inmesine ve ön kapıdan çıkmasına yardım ettim. Karnını tutmaya devam etti. "Acıyor."

"Her şey yoluna girecek." Arka koltuğa oturmasına yardım ettim ve sonunda yola çıktık. Isıtıcıyı sonuna kadar açtım ve kollarımı ona doladım. "Martina'nın iyi olduğuna eminim Siena. Vücudun şu anda çok şey yaşıyor. Bunu unutma. Muhtemelen normaldir."

"Tanrım, umarım öyledir." Karnını sıkarken sertçe nefes aldı. "Ona bir şey olursa bununla başa çıkamam... O benim her şeyim. Onu çok seviyorum." Gözleri yaşlarla doldu.

Kalbim ikiye bölündü. "Ben de onu seviyorum. Eğer o da bizim gibi biriye, güçlüdür. Bunu da atlatacaktır." Siena'yı kendime yakın tuttum ve dudaklarımı saç çizgisinde gezdirdim. Onu sakinleştirmek için her şeyi yapmaya çalıştım. Siena travmaya duygusal tepki verecek biri değildi ama hamilelik onun pragmatizmini gölgelemişti.

"Umarım öyledir..."

Hemen doktora gittik ve bazı testler yaptıktan sonra Siena'nın hamile kadınlarda sık görölen Braxton Hicks kasılmaları yaşadığını tespit ettiler. Rahatsızlığının kaynağı rahminin kasılmasıydı. Martina'nın tekme attığını düşünmüş olmalı çünkü yarı uykuluydu ve hareketleri yavaştı.

"İyi olduğuna emin misin?" Siena hastane yatağında arkasına yaslanıp ellerini karnına götürürken sordu.

"Kesinlikle," diye onu rahatlatmış doktor. "Ama bu gece gelmekle doğru kararı verdiniz. Kasılmalar birkaç saat içinde duracaktır. Geçene kadar rahat olmaya çalışın." Dışarı çıktı ve bizi odada yalnız bıraktı.

Sakin kalmak benim işim olduğu için suratımı asmadım ama içimi kaplayan rahatlama neredeyse dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyordu. Karnını o şekilde tuttuğunda, çok daha kötü bir şey olmasından korkmuştum. Hamilelik tamamen bir kazaydı ve ben asla bir çocuk istememiştim ama Martina artık hayatımızın bir parçasıydı ve ona bir şey olursa yıkılırdım.

Ya da Siena.

Gözleri yeniden yaşlarla doldu, ıslak ve parlaktı.

"Bebeğim, sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı. "Sadece iyi olduğu için çok mutluyum..."

Elimi onun elinin ortasına koydum ve alnından öptüm. "Ben de. En azından bu bir daha olursa, tam olarak ne olduğunu bileceğiz."

"Umarım tek seferlik bir şeydir çünkü oldukça acı verici."

"Doktor geçeceğini söyledi." Elini tuttum ve masadan kalkmasına rehberlik ettim. Hamileliğini yarılamıştı ve karnı her geçen hafta daha da büyüyordu. Rahat edebilmek için hamile kıyafetleri giymeye başlamıştı. "Hadi seni eve götürüp yatıralım."

"Tamam. Beni buraya bu kadar çabuk getirdiğin için teşekkürler. Tüm bunları senin ayarladığını biliyorum." Sandalyeden giysilerini aldı ve önlüğünü çıkardı. "Ne zaman korksam, her şeyin yolunda olduğundan emin biliyorum."

Tişörtünü başından aşağı indirmesini ve ardından eşofmanını vücudundan yukarı çekmesini izledim. Vücuduna hayran olmak yerine yan profiline odaklandım. Onun hayatını bağışlamamın tek nedeni içinde büyüyen bebektir ama şimdi sadece Martina'ya bakmak istemiyordum. Siena'ya da bakmak, ikisini de korumak istiyordum. "Bebeğim, sana her zaman göz kulak olacağım."

SOĞUK BİR ARALIK AYIYDI. Sis, alt kattaki mutfağın pencerelerine baskı yapıyordu ve gökyüzü sürekli kapalıydı. Arabamdan ofise doğru yürürken tüylerim diken diken olurdu. Orta İtalya'da hava çok farklı olabilirdi. Yazlar o kadar sıcak ve nemliydi ki dayanılmaz olabilirdi ve kışlar o kadar soğuktu ki neredeyse kar yağıyordu. Eğer seçim yapmak zorunda kalsaydım

kışı tercih ederdim. Yazın pahalı takım elbiselerimi giymek için çok sıcak oluyordu.

Siena yemek masasında karşımda oturuyordu. Yemeğinin çoğunu bitirmiş, sonra da suyunu yudumluyordu. Karnı o kadar büyümüştü ki yanlışlıkla çarpmamak için masadan daha uzakta oturması gerekiyordu. "Noel ağacını ne zaman asacağız? Noel'e bir hafta var."

Somon balığının son lokmasını da bitirdim ve bir yudum suyla yıkadım. "Biz ağaç dikmeyiz."

Şaşkınlıkla, sanki çok daha kötü bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Affedersiniz?"

"Hiç süsleme ."

"Çünkü...?" Kaşları hâlâ kalkıktı ve tamamen dehşete düşmüş görünüyordu.

"Çünkü yok," dedim basitçe. "Hiç ."

"Neyin var senin?" diye ağzından kaçırdı. "Noel'deyiz. Bir ağaç dikmelisin."

Tatillere hiç yatırım yapmadım. Ailem Noel yemeği için bir araya gelir ve birkaç hediye alıp verirdi ama bunu çok büyütmezdik. Noel arifesi kız tavlama için en iyi geceydi. Noel arifesinde bardaki her kadın depresyondaydı ve yatakta iyi olmak tüm sorunlarını çözecekmiş gibi sevişiyordu. "Neden?"

Kollarını indirdi. "Çünkü Noel'deyiz. Yapman gereken şey bu. Altında çok az hediye olsa da evimde her zaman bir ağaç vardır. Mevsimin ruhu bu."

"Biliyorsun, fazla ruhum yok."

"Peki ya Giovanni ve diğer çalışanlar? Muhtemelen bir ağaç isterler."

"Giovanni ve diğer personelin ne istediği umurumda değil. Burası benim evim."

Gözlerini devirdi. "Grinch."

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Grinch," dedi daha yüksek sesle. "Hani şu mağarada tek başına yaşayan ve Noel'den nefret eden büyük yeşil şey."

"Ağaç dikmemem beni büyük yeşil bir hamster yapmaz."

"O bir hamster değil."

"Her neyse." Suyumu tekrar içtim.

"Ben de burada yaşıyorum ve bir ağaç istiyorum." Mutfağa döndü.
"Giovanni, sen de bir ağaç istiyorsun, değil mi?"

Giovanni'nin gözleri benimkilerle onunkiler arasında gidip geliyordu, sanki ikimizden birinin misillemesinden korktuğu için cevap vermek istemiyordu. "Fırını kontrol etmem gerekiyor..." Yürüdü gitti.

"Gördün mü?" Dedim ki. "Ağaç istemiyor."

"Evet, biliyor. Sadece seni istemiyor." "Akıllı adam."

"Cato, bir ağaç istiyorum." İstedğini elde etmek için o seksi özgüvenini kullanarak talebini dile getirirken gözlerimin içine baktı.
"Martina buraya geldiğinde, onun hatırlayacağı harika Noeller geçireceğiz. Bunu o zaman yapacağız, o yüzden şimdi de yapabiliriz."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü ailem her zaman kutsal günlerin ruhuna kapılırdı. Her yıl birlikte ağaç dikerdik. Landon bile yardım ederdi. Neden buna bu kadar karşısın?"

". Bu sadece hiç yapmadığım bir şey. Hiç zamanım olmadı."

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu. "Keyif almak için durmayacaksan kadar çok çalışmanın ne anlamı var? Hesabındaki parayı iki katına çıkarsan gerçekten mutlu olur musun? Yoksa hiçbir şeyin seni mutlu etmediğini fark edeceğin için daha mı mutsuz olursun?" Karakterim hakkında sık sık böyle keskin gözlemlerde bulunurdu ve bunlar beni her zaman kim olduğum üzerine düşünmeye sevk ederdi. Ne kadar yalnız olduğumu, dünyadaki tüm paranın ve tüm kadınların beni mutlu etmediğini fark etmemi sağladı. kadar beni gülümseten tek bir şey vardı, o da ona bakmaktı. "Mesele sadece para değilBu başarı ile ilgili. Bir şeyi büyütmeyle ilgili yarattınız."

"Bunu anlıyorum ama sen zaten dünyanın zirvesindesin Cato. Artık yetiştirmene gerçekten gerek var mı?"

"Eğer büyümüyorsanız, durgunsunuz demektir. Ve eğer durgunsanız, bu kırmızı bir bayraktır."

"Ama multimilyarder olunca kimin umurunda?" "Bu herkesi hizada tutar."

"Bu çok fazla iş demek," dedi. "Dünyada hayatımı bu şekilde feda etmemi gerektirecek kadar para yok."

"Ama bu bana seninle ilgilenme, sana kendini güvende hissettirecek lüks bir yaşam sunma olanağı verdi."

Söylediklerimden etkilenmek yerine, yanlış bir şey söylemişim gibi başını hafifçe salladı. "Eski evimde yaşıyor olabilirdik ve bu gayet iyi olurdu. Masada yemeğimiz ve elektriğimiz olduğu sürece mutluluğumuz tamamen aynı olurdu. Geceleri beni sıcak tutarak kendi payına düşen işi yapabilirsin."

Evinin anısı bana beklenmedik bir özlem duygusu yaşattı. O sıcacık evde sevdiğim bir şey vardı. Sade ve huzurluydu. Benim malikânem konforlu bir saraydı ama bu nitelikten yoksundu. "Ya da ocağınızı tamir edebilirim."

"Nasıl yapılacağını biliyormuşsun gibi," diye alay etti. "Ve tamir etmesi için birine para ödemek sayılmaz."

"Para kazanmaktan başka yeteneklerim de var." "Seks gibi mi?" diye sordu. "Sana bunu vereceğim."

Bu Giovanni'nin önünde yapmak için oldukça kişisel bir yorumdu, ama umurumda değildi.

"Konuya dönelim," dedi. "Hadi bir Noel ağacı asalım. Giriş o kadar uzun ki, bir sürü ışık ve süslemeyle büyük bir şey asabiliriz."

"Bende hiç yok."

"O zaman gidip alalım. ama. Lütfen?"

Eğer bu onun için bu kadar önemliyse, onu reddetmezdim. "Yarın işim var."

"Her neyse. Boş ver gitsin. Öldüğünde o parayı yanında götüremezsin. Ve mirasın, kızın, ne kadar para kazandığına bakmayacak. O senin gülüşünü ve gülümsemeni hatırlayacak. Birlikte geçirdiğiniz onca zamanı hatırlayacak. İş dünyasını fethettiniz. Şimdi kişisel dünyanızı fethetmeye odaklanmalısınız."

Bulabildiğimiz en büyük ağacı satın aldık. On üç metre boyunda, ortalama bir eve sığmayacak bir ağaçtı. Bir tatil mağazasından ışıkları ve süsleri seçtik, sonra da sıcak çikolata almak için caddenin karşısına geçtik.

Cam kenarındaki bir masada karşıma oturdu, gözleri mağazaların vitrinlerindeki Noel ağaçlarından daha parlaktı. Hamilelikle hiçbir ilgisi olmayan ruhani bir ışıltısı vardı.

Gülümsemesi çok doğal ve bulaşıcıydı, elimizdeki sıcak çikolatalardan daha sıcak bir sıcaklık getiriyordu.

Ona dikkatle baktığım için ne dediğini unutmuştum. Bu kadın altı aydan fazla bir süredir yatağında olan tek kişiydi. Hâlâ onu ara sokakta becermek istiyordum, hâlâ onunla duşa girmek istiyordum ve hâlâ onu becerirken yüzünü izleyebilmek için siyonerini almak istiyordum. Artık her gece onunla yatıyordum ve tüm o sarılmalar beni rahatsız etmiyordu. Onu yanımda hissetmek hoşuma gidiyordu çünkü tam olarak nerede olduğunu, güvende olduğunu biliyordum.

"Cato?"

Gözlerim ağzından kelimelere . "Evet?"

"Adamın biri pencereye geldi ve büyük bir fotoğraf makinesiyle resmimizi çekti." Köşeleri buz tutmuş pencereyi işaret etti.

"Evet, öyle yapıyorlar." Aylardır fotoğrafım çekilmemişti çünkü artık hiç dışarı çıkmıyordum. İşten sonra doğruca eve gidiyordum ve Siena'yı içeride göremesinler diye evim halka kapalıydı. Şimdi dışarıda Noel süsleri için alışveriş yapıyorduk ve bu beni hazırlıksız yakalamak için mükemmel bir fırsattı. "Ama beni takip ettiğin için bunu zaten biliyordun."

"Ve sen bunu görmezden mi geliyorsun?"

Omuz silktim. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok zaten."

"Bunu yayınlayan herkesi öldürmekle tehdit edemez misiniz?"

"İnternette dolaşmaya devam edecek. Her şeyi kaldırabilirim ama o fotoğrafların olması imajıma hala yardımcı oluyor. Bilmek isteyen olursa, dünyanın benden ne kadar etkilendiğini görecekler."

"Dünya bir bebeğiniz olacağını biliyor mu?"

"Hayır. Ama eminim yakında öğrenecekler." Bu sırrı saklamak umurumda değildi çünkü bu imkansızdı. İnsanlar öyle ya da böyle öğreneceklerdi. Eğer biri gerçekten derinlere inmek isterse, vakfımı bulabilir ve mal varlığımı kime bıraktığımı görebilirdi. Martina Marino diye biri yoktu ama o kişinin kim olduğunu tahmin etmek yeterince kolaydı.

"Bu sizi endişelendiriyor mu?"

Başımı salladım. "Bu kaçınılmaz."

Sıcak çikolatasından bir yudum aldı, uzun kollu kırmızı tişörtünün içinde muhteşem görünüyordu. Göğüslerinin kıvrımlarına oturuyordu. Hamileliği ilerledikçe, göğüsleri büyüdü. Ayrıca sıkılaştı,

daha yuvarlak. Meme uçları karşı konulmaz iki elmas gibiydi. Kalçalarının ve uyluklarının boyutu artmıştı ama bu beni rahatsız etmiyordu. Her zaman ince yapıydı, şimdi de güzelce dolgunlaşıyordu. Ona karşı duyduğum çekim tehlikeli boyutlara ulaşıyordu. Erkekler her zaman kadınlarının hamilelik sırasında ne kadar şişmanladıklarından şikayet ederlerdi ama şimdi bunu hiç anlamıyordum. Kadının vücudunun çocuğunuzu büyütmesini izlemekten daha seksi bir şey olamazdı. Kıvrımları daha belirgin ve vücudu daha dolgundu. Bu beni daha önce olduğumdan daha seksi bir erkeğe dönüştürdü.

Ona bakmamı izledi. "Ne?"

Zihnim gerçekliğe geri döndü. "Sadece sana bakıyordum."

"Ama yüzünde öyle bir ifade vardı ki..."

Omuz silktim. "Çünkü ne kadar güzel inanamıyorum."

GIOVANNI ağacı süslemek için Siena'dan bile daha heyecanlı görünüyordu. "Bu süsler çok güzel. Onları seçerek harika bir iş çıkardınız, Bay Marino."

"Arayan Siena'ydı." Bana gösterdiği her şeyi kabul etmişim.

Giovanni merdivenin tepesinde durdu ve dallardaki ekledi.

Siena ağacın alt kısmını süsledi çünkü merdiveni kullanmasına izin verilmiyordu. "Şimdiden çok güzel görünüyor."

Süsleri ona vermeden önce kancalara taktım ve nereye gideceklerini seçmesine izin verdim. Siena'nın etrafta dolaşmasını izlemeyi daha eğlenceli buluyordum, özellikle de sırtı bana dönükken ve kıcı inanılmaz görünürken.

Ağacı tamamen süslemek birkaç saatimizi aldı, özellikle de Siena ve Giovanni mükemmel olmasını istedikleri için.

Evin girişi o kadar büyüktü ki, Noel ağacının odak noktası olması aslında daha iyi görünüyordu. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi alanı güzelce dolduruyordu. Tamamlandığında Siena bir adım geri çekilerek parıldayan ışıklara ve parlak süslere hayranlıkla baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yaptığı işe baktı.

Ağaca bakmak yerine ona baktım. Gözlerindeki ışıltıyı, mutluluğunun Noel ağacındaki ışıklardan daha parlak bir şekilde parlamasını izledim. Onu en çok böyle küçük şeyler mutlu ederdi, garajımdaki pahalı arabalar ya da dolabımdaki tasarımcı takımları değil. Hayattaki küçük şeylere, sonsuza dek hatırlayacağı anlara önem verirdi.

Vücudunun büyük bir kısmını gözlerden saklayarak başını banyodan çıkardı. "Bugün benimle alışveriş yaptığınız için teşekkürler."

Yatakta doğruldum, çarşafın altında çıplaktım ve sekse hazırdım. "Düşündüğüm kadar kötü değildi."

"Eğlendin ve bunu biliyorsun." Vücudunu görüş alanımdan uzak tutmaya devam etti. "Bugün senin için bir şey aldım. Sen süslerin parasını öderken aldım."

"Erken bir Noel hediyesi mi?"

"Öyle de denebilir." Kırmızı iç çamaşırlarıyla dışarı çıktı; push-up sütyen, tanga ve ona uygun kırmızı çoraplar. Hamile karnı, giydiği kıyafetler gibi yuvarlak ve seksiydi. Üstüne üstlük bir de Noel Baba şapkası takmıştı.

Tüm hava ciğerlerimi terk etti ve konuşma yeteneğimi kaybettim. Çok beklenmedikti ve bu onu milyonlarca kez daha iyi yaptı. Seksin yaklaştığını bildiğim için aletim sertleşmeye hazırdı ama şimdi o kadar kalındı ki canımı acıtıyordu. Taşaklarım sanki şimdiden tohumumu serbest bırakmak istiyormuş gibi gerildi. "Kahretsin, Noel'i seviyorum."

Yatağa emekledi ve sonra üstüme çıktı, hamile karnı çok güzeldi. Kucağıma oturduğunda Noel Baba şapkasını çıkardı ve onun yerine benim başıma taktı.

Başımın üzerinde duran bir şeyi umursamayacak kadar tahrik olmuşum. Ellerim kalçalarını kavradı ve dantelli iç çamaşırını parmak uçlarımda hissettim. Göğüsleri her geçen gün daha da büyüyordu ve şimdi sütyeninin üzerinden taşıyorlardı. Bana yaslandığında, külotundaki doğrudan amına giden yarığı hissedebiliyordum.

İnledim.

Uzunluğumdan aşağı kayabilmek için kendini kaldırdı. Yavaşça, aletimin her santimi içine girene kadar hareket etti - tam da ait olduğu yere. Kalçalarını oynattı ve sikimin üzerinde rahatladı.

Sanki sikimi tam olarak olmasını istediği yere ayarlıyormuş gibi kucakladı. Ellerini göğsüme dayadı ve yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladı, seksi karnı da onunla birlikte hareket ediyordu.

Kahretsin, bu çok ateşliydi.

Kendini yukarı kaldırdığını ve tekrar aşağı çektiğini hissettiğimde ellerim karnını kavradı. Beni tüm uyarılmışlığıyla, tüm kremiyle kapladı. Aletimin her yerini kapladığını, beni çok kaygan ve ıslak hale getirdiğini hissettim.

Amı inanılmazdı.

Denge için bileklerimi kavradı ve başını arkaya eğdi, onun için ne kadar sertleştiğimin tadını çıkarırken inledi. Aletimi hissedebildiğini, sadece onun için ne kadar kalınlaştığını hissedebildiğini biliyordum. Beni bu kadar sertleştirebilen, ikiye ayırabilecek kadar kalınlaştırabilen tek kadın oydu.

Hareketlerini yavaş tuttu, benden zevk alırken acele etmedi. Bütün işi o yapıyordu, amcığı sikimi kavırıyor ve sahiplenerek tutuyordu. Yeşil gözleri alt kattaki süs eşyaları kadar güzeldi ve özel bir sıcaklıkla parlıyorlardı. Vücudunu öne doğru eğdi ve sırtını farklı bir şekilde kavislendirdi, ağzı benimkine doğru hareket ederken amını boyumdan aşağı sürükledi.

Siktir, boşalmayı istiyordum.

Benim için çok ıslaktı.

Hiç kadar .

Ellerim göğüslerini avuçladı ama bu daha da kötüleştirdi. Daha sert, daha derine inmek istememe neden oldu.

Omuzlarımı kavradı ve kalçaları büyümlü işlerini yapmaya devam ederken alnını benimkine yasladı. "Seni seviyorum..." En derin duygularını itiraf ederken tırnakları bana batıyordu.

Geçen seferki gibi, sikim kendini zar zor tutarak içinde seğirdi. Geçen seferkinden daha iyiydim ama zar zor. Çok erotik bir andı ve üstüne üstlük bu muhteşem kadın bana olan aşkını itiraf etti. Benim karşılık vermemem umurunda değildi. O anın içinde kaybolmuşken, kelimeler dudaklarından döküldü. Tutkusu onu ele geçirdi ve mantığı yok oldu. Bana bacaklarını ve kalbini açtı, sahip olduğu her şeyi bana verdi.

"Sen sevdiğim tek erkeksin. Yaşadığım sürece sevmek istediğim tek erkeksin." Kelimeleri ağzıma karşı söyledi, fısıltıları çok boğucu ve seksiydi.

Kahretsin, bu duyduğum en ateşli şeydi. Kucağımdaydı ve çocuğuma hamileydi, o kadar muhteşemdi ki. Beni öyle istiyordu ki

beni ben olduğum için istiyordu. İşe gitmemi ve daha fazla para kazanmamı istemiyordu. Onunla vakit geçirmemi, sıcak çikolata almamı ve sadece birlikte olmamı istiyordu. "Bebeğim..." Kendimi tutmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Günün çoğu saatinde pisliğin tekiydim ama bir beyefendiydim. Kendimi bırakmadan önce her zaman bir kadının gelmesine izin verirdim. Ama ikinci kez yapamadım. Taşaklarımda başlayan dürtüye karşı koyamadım. Bir iniltiyle içine boşaldım, zevk tüm sinirlerimi uyarırken onu tohumlarımla pompaladım. Bu sözleri son söylediğinde olduğu gibi, doruk noktam çok iyiydi. Çok çiğ.

"Boşalmanın içimde yarattığı hissi seviyorum." Parmakları saçlarımda gezindi ve beni usulca öptü. "Çok ağır." Bu kadar erken boşaldığım için kendimi bok gibi hissettirmedim. Seksi sözlerinin beni en üst düzeyde tahrik ettiğini bilmek onu tahrik ediyor gibiydi. "Böyle hissettiğim tek erkek sensin..."

Anında beni tekrar sertleştirdi. Sikim onun derinliklerine bir yük bırakmıştı ama bir dakika içinde tekrar hazırды. Diğer kadınlarla, bir tur daha atmadan önce genellikle on beş dakikaya ihtiyacım olurdu ve çoğu zaman tekrar seks yapmak bile istemezdim. Aylardır aynı kadınla yatıyordum ve ondan sıkılmak yerine onu daha çok arzuluyordum. Onu doyurduğumda bile, bu asla tam anlamıyla yeterli olmuyordu.

"Tanrım, yine çok sertleşti..." Bir kez daha üzerimde zıplamaya başladı.

Böyle devam ederse, yine çok erken boşalacaktım. Onu sırt üstü yatırdım ve sonra bacaklarının arasına girerek klitorisine sürtündüm. Tekrar kaymadan önce onu boşaltmam gerekiyordu. "Bebeğim." Yüzümü onun üzerinde tuttum ve benden zevk almasını izledim. Başladığımız anda sert ve hızlı hareket ettim, onu ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olacak türden bir doruğa çıkarmak istiyordum.

Çok uzun sürmedi. İnlerken yüzümü avuçladı. "Cato... Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum."

Siktir. Ben onu orgazma iterken, o da beni bir kez daha orgazm olmaya zorladı. Dorukta ona katıldım, ikimiz de zevkle inliyorduk. Ona daha fazla boşalmasını sağladım ve o da derinlere aldı. İkimiz de tamamen bitene kadar itmeye devam ettim, vücutlarımız birlikte yumuşadı.

Ellerini göğsümden yukarı kaydırды ve yüzümü kavradı. Gözlerindeki sevgi dolu bakış, dudaklarının her şeyi söylüyordu. Yumuşak parmakları-

İpuçları çene çizgimi okşadı ve sonra başka bir öpücük için ağzımı kendi ağzına götürdü.

İkimiz de tatmin olmuş olmamıza ve yarın sabah erkenden kalkacak olmama rağmen, onun öpücüklerine karşılık verdim. Onu yavaşça öptüm, sanki yapmak istediğim başka bir şey yokmuş gibi ağzım onunla birlikte hareket ediyordu. Seks söz konusu olmasa bile, bu yakınlık fazlasıyla yeterliydi. Onu sonsuza kadar öpebilir, bir ömür boyu tadını çıkarabilirdim.

Siena

CATO'YA INTERNETTEN BİR TATİL KAZAĞI SIPARIŞ ETTİM VE KENDİME DE BİR TANE ALDIM.

Benimkinin üzerinde Noel Babalar, onunkinde ise ren geyikleri vardı. Böyle bir şeyi asla giymek istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden kesinlikle onu ikna etmem gerekecekti.

Giovanni mutfak tezgahında her şeyi açmamı izledi. "Dürüst olmalıyım, Bayan Siena. Bay Marino'nun bunu giyeceğini sanmıyorum."

"konuşmam gerekecek, biliyorum."

"O adamı çok değiştirdiniz ama mucizeler yaratabileceğinizden emin değilim."

"Asla bilemezsin." Kazağı vücuduma doğru tuttum. "Şirin, ha?"

"Çok."

"Onu buna ikna ettiğimde, ağacın önünde bir fotoğrafımızı çekmeni istiyorum."

Giovanni şaka yapmışım gibi güldü. "Bay Marino beni kovardı."

"Yapmazdı. ama, lütfen? Bu onun Noel hediyesi." "Ona işkence mi ediyorsun?"

"Hayır, ona Noel için bir şey yapıyorum. Bence hoşuna gidecek." Sonogram resmimi beğenmişti, bunu da beğenmeli. "Ama önce bu resmi almam lazım."

" iyi şanslar, Bayan Siena."

Kutuları katladım ve geri dönüşüm attım. "Noel için ne planlıyorsun?"

"Bay Marino için Noel yemeği hazırlayacağım, sonra da çocuklarımı annelerinin evinde göreceğim."

"Sana bütün gün izin vermedi mi?" İnanamayarak sordum. "Bugün Noel."

" değil," dedi, her zaman gülümseyerek. "Bay Marino yemek yapmayı bilmiyor."

"Ama ben biliyorum."

"Hamilesiniz, Bayan Siena. Dinlenmelisiniz."

"Ben engelli değilim. Fırına bir kuş koyabilir ve dolma yapabilirim."

Giovanni konuyu kapattı. "Gelecek yıl bu zamanlar burada bir bebek olacağını düşünmek ilginç."

"Evet... küçük bir kız." Daha önümde uzun bir yol vardı ama sonunda kızıma kavuşacağımdan . "Martina Marino."

"Çok şirin bir isim."

"Evet. Cato buna bayılıyor." Elimi karnımda gezdirdim. "Cato'yu uzun zamandır tanıyorsun. Bana onun hakkında söyleyebileceğin ilginç bir şey var mı?"

"Onu kadar iyi tanıımıyormuşum." "Bu ne anlama geliyor?"

"Şey..." Fırına götürmeden önce şekerli kurabiyeleri fırın tepsisine yerleştirmeyi bitirdi. Baston, kızak ve ren geyiği şeklinde kesilmişlerdi. Fırın eldivenlerini çıkardı ve tekrar bana döndü. "Eğer biri bana Bay Marino'nun bir kadınla yuva kurup kurmayacağını sorsaydı, hayır derdim. Biri bana Bay Marino'nun bir ailesi olup olmayacağını sorsaydı, ben de hayır derdim. Tanışacağımı hiç düşünmediğim bir adama dönüştü. Yani, sonuç olarak... Bence onu benden daha iyi tanıyorsunuz."

Gülümsedim. "Çok tatlı biri oldu, değil mi?" Giovanni omuz silkti. "O kadar da saklamaya çalışmıyor."

"Bazen hamile olmasaydım şu anda burada olur muyduk diye merak ediyorum. Ama aramızdaki bağlantıya bakılırsa, bence bu her halükarda olacaktı. Bence Cato hayatımı bağışlamak için hamileliğimden faydalandı... sadece bunu yapmak için bir bahanesi olsun diye."

Giovanni alarımını kaptı ve kurabiyeler için zamanlayıcıyı ayarladı. "Sanırım her şey tamamen aynı olurdu. Bay Marino çok paranoyak bir adam. Herhangi birine karşı korunmayı bırakmış olması, sizin hakkınızda ne hissettiğinin bir göstergesi. Bunu başka biriyle yapmazdı. Doğru kadınla tanıştı, ama ben

Sanırım hala gerçeğe direniyor. Hazır olduğunda yola gelecektir."

"Evet... Umarım bu daha sonra değil de daha erken olur." Seviştığımızda, ona nasıl hissettiğimi söyleme dürtüsüne karşı koyamadım. Kalbimin içindeki tutkuyu, aşkı zapt edemiyordum. O karşılık vermese bile ben yine de söylemek istedim. O anı taptığım özel adamla paylaşmak istiyordum. Bana karşı hissettiklerini inkâr edebilirdi ama bunu her söylediğimde salınımlarını kontrol edemezdi; bu güzel kelimeleri duymak onu tahrik ediyordu.

"O karmaşık bir adam. Biraz zaman alacağından şüpheleniyorum. Birlikte olduğu diğer kadınları gördüm." Başını iki yana salladı. "Belki o zamanlar eğlenceliydi ama onu hiç umursamıyorlar. Ölse ceplerini karıştırıp bulabildikleri her şeyi çalarlar. Elmas bir yüzük ve servetine erişim elde etme umuduyla tam da onun istediği gibi davranıyorlar. Onu olduğu gibi takdir eden tanıdığım tek kadın sensin... bu yüzden aptalca bir şey yapıp seni kaybetmese iyi olur."

Cato lacivert takım elbisesi ve siyah kravatıyla kapıdan içeri girdi. Bütün gün yağmur yağdığı giysilerinde su lekeleri vardı. "Kim aptalca bir şey yapıp seni kaybetmese iyi olur?" Mutfak tezgâhında bana katıldı ve kolunu belime doladı.

Giovanni, zamanlayıcı çalıştığında kurtulmuştu. "Kurabiyeleri alsam iyi ..." Fırını açtı ve tepsiyi çıkardı.

Cato bana baktı, gözlerinde şüphe vardı.

"Giovanni seni sen olduğun için seven tek kadın olduğumu söyledi... ve beni bırakırsan aptallık etmiş olursun." Parmak uçlarımda yükselip onu dudaklarından öpmeden önce parmaklarım kravatında gezindi.

O da beni öptü.

Giovanni kurabiye tepsisini tezgâhın üzerine koydu. "Çok güzel olmuşlar."

Cato öpüşmemizi kesti ve ikimizin birlikte yaptığı kurabiyeleri inceledi. "Bunlar da ne?"

"Milyarlarca dolar kazanabilirsiniz ama bunların kurabiye olduğunu anlayamaz mısınız?" İnanamayarak sordum. Bir şeker kamışı aldım ve denemesi için bir parça kopardım.

Elimi itti. "Hayır, teşekkür."

"Bir ısıklıkla bile yüzde altıda kalacaksın." Tekrar dudaklarına bastırdım.

Sonunda elimden yedi, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Güzel. Biraz yaşaman gerek." Şeker kamışının diğer yarısını yedim. "Yum... bunlar harika."

Giovanni bile bir tane yedi.

"İkinizin bütün günü birlikte geçirmenizden ne kadar hoşlandığımı bilmiyorum," dedi Cato. "Bana karşı komplo kurmak..."

"Her zaman senin hakkında konuşuyoruz," dedim dürüstçe. "Ama sana karşı komplo kurmuyoruz. Ve hayır, asla olumsuz bir şey söylemeyiz."

"Elbette." Cato ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına astı. Sonra kravatını çıkardı.

"Bu arada Giovanni Noel'de izinli olacak," dedim. "Ve Noel yemeğini ben hazırlayacağım."

Giovanni elindeki kurabiye hamurunu düşürdü. "Efendim, ben bunu kabul etmedim. Noel yemeği yapmaktan mutluluk duyarım. Hiç sorun değil-"

"Bugün izin alıyor. Uyuyacak ve günü çocuklarıyla geçirecek. İkisi de tatil için evde olacak." Giovanni haftanın yedi günü çalışıyordu ve Noel'de çalışmak zorunda olması insanlık dışı bir şeydi. "Akşam yemeğini ben yaparım. Benim yemeklerimi yedin. Güzel olduğunu biliyorsun."

Cato bunu hiç onaylamıyormuş gibi soğuk bir ifadeyle bana baktı. "Bu evin efendisi benim, sen değilsin. Çalışanlarıma bir gün izin vermek istersem veririm. Burada kararları sen vermiyorsun. Ben karar veririm."

Az önce benimle soğuk bir şekilde konuştuğu için kaşlarım havaya kalktı. Her şey eninde sonunda egosuna, güç ihtiyacına gelip dayanıyordu. Eğer çizgiyi aşarsam, bana her zaman haddimi bildirirdi. "Bana burada kendimi evimde gibi hissetmemi söylüyorsun ve bunu yaptığım anda yine bir pislik gibi davranıyorsun. Benimle ilgilenmek istediğini söylüyorsun, ama sonra en sadık çalışanın için güzel bir şey yapıyorum ve ailen için yemek pişirmeyi teklif ediyorum ve bu bir şekilde seni rahatsız mı ediyor? Egonu al ve kışına sok, Cato. Seni bu kadar sevmeseydim, ayağımı kışına kendim sokardım." Hışım ile çıktım ve İsa'nın kazaklarını arkamda bıraktım.

Cato arkamdan geldi ve beni dirseğimden yakaladı. "Bebeğim, dayan."

Kavrayışından kurtuldum. "Bana *bebeklik* yapma."

Beni tekrar yakaladı. "Özür dilerim, tamam mı? Bazen bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Ona geri döndüm. "Çünkü sen egoist bir pisliksin. Burası benim de evim mi? Yoksa hâlâ burada misafir miyim? Çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra, birlikte bir bebek sahibi olduktan, birbirimize aşık olduktan sonra, bana verdiğinden daha fazla hakka sahip olacağımı düşünmüştüm. Senden bir kuruş bile alamayacağıma dair o evrakı imzaladım. Eğer bu aşkın nihai ilanı değilse, nedir?"

Cato'nun ilk kez nutku tutulmuştu. Acı dolu bir ifadeyle bana baktı, sanki söyleyecek iyi bir şeyi olmasını diliyordu.

"Sadece Giovanni için güzel bir şey yapmak istemiştım. Bunun bu kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim." Kapıdan çıktım ve onu arkada bıraktım, davranışını düşünmesini ve buna katlanmayacağını bilmesini istiyordum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Otuz dakika sonra yukarı çıktı.

Kanepeye oturdum ve televizyon izledim, gecenin geri kalanında onu görmezden gelmeyi umuyordum. Muhtemelen özür ve telafi seksi yapacaktık ama şu an için hâlâ kızgındım. Çok güzel bir hafta geçiriyorduk, ateşin önünde konuşarak vakit geçiriyor, Noel ağacını süslüyor ve Noel kıyafetleri içinde sevişiyorduk. Tam her şey yoluna girmişken, o her şeyi berbat etti. Sanki kendini bilerek sabote etmiş gibiydi.

Kapı aralığında içeri adım attı. "Bebeğim?"

Gözlerimi televizyondan ayırmadım ve ona bakmadım. "Seni görmezden gelmeyi bitirmedim."

Odaya girdi ve televizyonun önünde durarak ekranı kapattı ve beni ona bakmaya zorladı.

İşte o zaman Noel kazağını fark ettim. Ren geyiği desenleri yeşil kazağı kaplamıştı, hepsinin burnu kırmızıydı. Ona tam oturuyordu ama aynı zamanda komik görünüyordu çünkü asla giymeyeceği bir şeydi.

Ağzım açık kaldı.

"Giovanni bunu giymem için beni cesaretlendirdi. Beni affetmene yardımcı olabileceğini söyledi."

Bunu giydiğine hâlâ inanamıyordum. Ne kadar yakışıklı göründüğüne ben inanmadım. Adam tam anlamıyla her şeyi giyebilirdi-

ve hala dünyanın en seksi erkeği gibi görünmek. "Önce özür dilemelisin."

"Yaptım-"

"O zaman tekrar yap."

Elinde benim kazağım vardı. Onu yanımdaki kanepeye fırlattı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Özür dilerim."

"Ve?"

"Ve ne? Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Neden en başta böyle davrandın? Bütün hafta büyüğü geçti ve sen beni değiştirdin."

Vereceği cevabı düşünürken bakışlarını yere kaydırđı. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, o koca beyni çalışırken çenesi kenetlendi. Sol elini cebinden çıkarıp saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım sorun buydu."

Gözlerim yumuşadı.

"Bunu hiç istememiştim. Şimdi karım ve çocuğum varmış gibi hissediyorum..."

"Ama sen mutlusun-"

"Gerçekten çok mutluyum." Güçlü sesi, havayı doğuştan gelen gücüyle doldurarak güçlü bir şekilde çıktı. "Her şeyin değişmekte olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Senin tutsak olduğun adam ben değilim. Şimdi kendimi lanet bir mahkûm gibi hissediyorum. Güzelliğinden, bana hissettirdiklerinden kaçamıyorum ve işte bütün gün seni düşünmeden duramıyorum. Bunun da ötesinde, hiçbir zaman bir aile istemedim ve şimdi bir kızım oluyor... ve onu her şeyden çok seviyorum. Sanki kalbim bedenimin dışında yaşıyor. Her şey çok değişti ve bundan nefret ediyorum." Elini tekrar saçlarına götürdü ve bana baktı.

Gözlerimin altında sıcak yaşlar yandı ama düşmelerine izin vermedim. Beni sevdiğini söylememesi umurumda bile değildi. Sadece kendi yöntemiyle itiraf ederdi.

"Giovanni'nin çalışıp çalışmaması umurumda değil. Noel yemeği yapmak isteyip istememen umurumda değil. Daha az umursayamazdım. Bu bana artık eskisi kadar gücüm olmadığını hatırlattı... çünkü bunu seninle paylaşıyorum."

Bir pislik gibi davrandığında bundan nefret ediyordum ama bana içini döktüğünde, bu onu daha önce sevdiğimden daha çok sevmeme neden oldu.

Kalbim onu daha da derinden sevmeye başladı. "Gücü paylaşmak bu kadar zor mu?"

Televizyonun önünde durmaya devam etti. "Bütün parayı babam kazanıyordu. Annem çalışmazdı. Babam işten ayrıldığında beş parasız kaldık. Annem iki işte birden çalışmak zorunda kaldı ve ben on dört yaşına geldiğimde bulabildiğim her yerde iş buluyordum. Annemin hiçbir becerisi yoktu çünkü ev kadını olacağını sanıyordu. Babamın bizi terk edişini izlemek aklımdan çıkmıyordu ama ona bu kadar bağımlı olmak işin en kötü yanıydı. Hiçbirimiz buna hazırlıklı değildik. Bir daha asla böyle hissetmek, birinin yanımda olacağına güvenmek ve sonra beni yoksul bırakmak istemiyorum."

Aşık olduğum güçlü adama baktım ve çocuksu köklerinin hâlâ ruhunun derinliklerinde olduğunu biliyordum. Tanıdığım en güçlü adamdı, güçlü bir tedarikçi ve acımasız bir diktatördü. Ama hırsları kalp kırıklığı tarafından yönetiliyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum, Cato."

"Beni bir kez terk ettin." "Çünkü ben-"

"Kızımı benden aldın. Seni benden aldın."

"Nedenini unutmayalım," dedim nazikçe, hikâyeyi bana çevirmesini istemiyordum.

Bakışlarını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. "Sadece birinin benden daha fazla güce sahip olmasından hoşlanmıyorum, hangi senaryoda olursa olsun. Her şeyi kontrol etmem gerekiyor, personel gibi önemsiz bir şeyi bile. Burada misafir değilsiniz. Ama burası hâlâ benim alanım."

Beni uzak tutmaya devam ettiğini söyleyebilirdim ama nedenini anlayamıyordum. Her zaman bizi ayıran ince bir duvar vardı. Hâlâ beni öldürmeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum. Ya da belki duyguları benimkilerle örtüşmüyordu. "Bu yüzden mi bana beni sevdiğini söylemiyorsun?" Bu kadar güçlü hislerini itiraf etmek bana avantaj sağlayacaktı. Gerçekten nasıl hissettiğini bilebilirdim ve bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Bana bir cevap vermedi. "Davranış biçimim için özür dilerim. Ama ben böyleyim işte. Bir daha böyle bir şey olmayacağına dair söz veremem. Bu benim farklı bir insan olmamı gerektirir."

"İnsanlar her zaman farklı insanlara dönüşür. Buna büyümek denir. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, her gün büyüyörsünüz. Yavaş yavaş farklı bir adam oluyorsun, daha iyi bir adam. Bana tam anlamıyla güvenmenin zaman alacağını biliyorum ve bunun için dünya kadar zamanım var."

Aptalca çıkışların ne olursa olsun, seni sevmeye devam edeceğim. Sana bağırabilirim ve kafana tokat atabilirim ama sevgim asla değişmeyecek. Seni asla terk etmeyeceğim, Cato. Sen bana bir sebep vermediğin sürece."

Mavi gözleri bana döndü ve bakışlarında hafif bir duygu vardı. Hâlâ eski bir ev gibi tahtalarla kaplıydı ve onarılması neredeyse çok zordu. Ama yeterince özen ve sabırla eskisinden daha iyi bir hale gelebilirdi. "Neden bunu giymemi istedin?"

Ayağa kalktım ve benimkini çektim. "."

Başını hafifçe salladı. "Görmek istediğimi sanmıyorum."

"Bana borçlusun, tamam mı? Bunu sakın unutma."

"Sanki bana izin verecekmişsin gibi."

Aşağıya indik ve ağacın önünde durduk. "Giovanni?"

Mutfaktan çıktı ve Cato'ya bakarken gülmemeye çalıştı.

Cato, "Eğer işinizi kaybetmek istemiyorsanız, hakim olmanızı öneririm," diye uyardı.

Onu yanından dürttüm. "Böyle konuşma." Giovan- ni'ye telefonu uzattım.

Giovanni onu havaya kaldırdı ve birlikte sıkışmamızı işaret etti.

Cato neler olduğunu fark etti. "Şaka yapıyor olmalısın..."

"Hâlâ köpek kulübesindesin, unuttun mu?"

"Bunu kim görecek?" diye sordu. "İzin veremem-"

"Bunu kimse görmeyecek, söz veriyorum. Bu benim için. Öyle olmasa bile, telafi etmen gereken şeyler var. O yüzden sadece gülümse."

Cato sonunda işbirliği yaptı. Ellerini karnıma koyarak hafifçe arkamda durdu. Ben de benimkileri onunkilerin üzerine koydum. Giovanni birkaç kare fotoğraf çektikten sonra telefonu geri verdi.

Göz gezdirirken "Bunlar harika görünüyor," dedim.

"Güzel." Cato hemen kazağını çıkardı ve kot pantolonundan başka bir şey giymeden durdu. "Bunu tekrar giymemi bekleme."

Makyajımı temizledim ve yatakta onun yanına uzandım. Üzerimde onun bol tişörtlerinden biri vardı ve başucumdaki kapattım.

Oda karanlığa gömüldüğünde gözlerimi kapattım.

Cato yatağın benim tarafıma geçti ve göğsünü sırtıma bastırdı.
"Özür diledim."

"Yani?"

"Bana boşu boşuna işkence etmeye devam mı edeceksin?" "Sadece dersini aldığından emin olmak istiyorum."

Sert aleti yanaklarımın arasından bana doğru bastırıyordu. Dudakları kulağıma yaslanmış bir şekilde bana sürtünüyordu.
"Bebeğim, hadi."

"Hayır. Git uyu."

"Gerçekten de yanımda senin gibi bir bebek varken öylece uyuyacağımı mı sanıyorsun?"

İltifat beni cezbetti ama yine de hareket etmedim.

"Eğer her gece benimle yatacaksan, bedelini ödemelisin."

"Oh, gerçekten mi?" Ben de karşı çıktım. "Yani şimdi sana bir borcum mu var?"

"Birbirimize bir şey borçluyuz. Ya vazgeçin ya da koridorun sonunda uyuyun."

"Sana kızgın olan benim, unuttun mu?"

Kalçamı tuttu ve beni yavaşça sırt üstü yatırdı. "O zaman ben seni becerirken bana kız."

"Sen tam bir pisliksin-" Onun koca sikini içimde hissettiğimde kelimeler ağzımda kayboldu.

Kollarını dizlerimin arkasına kilitledi ve beni sertçe becerdi. "Öyle olduğumu biliyorum. Ama yine de sik beni." Dudakları dudaklarıma değdi ve sert bir öpücük verdi.

Birbirimizi ittiğimiz anda, ayrılma ihtiyacımı bir kenara bıraktım. Ona biraz işkence etmek istedim ama onu içimde hissettiğimde yapamadım. Sıcak bir tavadaki tereyağı gibi eridim. "Cato..."

"Bebeğim." Yüzünü yanağıma yasladı. "Bütün gün bu amı . Bütün gün hep bu amı düşünüyorum."

"Peki ya ben? Beni hiç düşünüyor musun?"

"Evet," dedi iterken. "Her zaman."

Cato

NOEL'DEN BİRKAÇ GÜN ÖNCEYDİ. FLORANSA

Herkes son dakika Noel alışverişini bitirirken her zamanki gibi. Yılın bu zamanında çok fazla yeni iş vardı. Pek çok şirket yıl sonundan önce vergi sığınakları arıyordu. Sonuç olarak, yatırımlarıma aktardılar - ki bu da bana para kazandırdı.

İdari ofisler yeni yıl boyunca kapalı olacaktı. Bates ve ben genellikle Noel'in ertesi günü ofise dönerdik ama bu yıl evde kalıp biraz eğlenebileceğimi düşündüm.

Siena'yı ve annemi mutlu ederdi. Bates ofisime girdi. "Meşgul müsün?"

"Her zaman." Yaptığımız o derin konuşmadan sonra daha iyi bir çalışma ortamı olmuştu. Artık Bates her zaman düşmanca davranmıyordu. Tekrar arkadaşım olmuştu.

Yine de sandalyeye oturdu ve sonra bana bir puro fırlattı.

Sigarayı bırakmaya çok ihtiyacım vardı ama bana bir tane uzattığı anda dayanamadım. "Ne?"

"Micah ve Damien hakkında bilgi almaya çalışıyordum. Hiçbir şey yok. Kimse neyin peşinde olduklarını bilmiyor. Kimse ne iş yaptıklarını bilmiyor. Yeraltına çekildiler ve hiçbir hareket yapmadılar."

"Bunda ilginç olan ne?" Onlara merhamet göstermiştim çünkü onlardan bir şeye ihtiyacım vardı. Şanslıydılar, gerçekten şanslıydılar. "Yok edilmekten kıl payı kurtuldular. Muhtemelen radarıma istemiyorlar."

"Bence bu şüpheli. Kimse bu kadar sessiz olamaz. Kesinlikle hiçbir iş anlaşmaları yok. Uyuşturucu ticareti tamamen durdu. Eğer uyuşturucu satmıyorlarsa, o zaman ne halt ediyorlar?"

"Belki de oyundan çıkıyorlar." Bana alenen meydan okuduktan sonra, korkak gibi göründüklerinde işe devam etmeyi çok zor bulmuş olabilirler.

"Kimse oyundan çıkamaz. Öyle bir şey yok."

Siena oyundan çıkarsam çok sevinir. "Ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok. Spekülasyon yapmak size cevap vermeyecektir."

"Sadece tetikte olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Onlara ateşkes sağladıktan sonra gerçekten bize meydan okuyacaklarını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Belki de artık senin zayıf olduğunu düşünüyorlardır." "Ya da onlar benim altımda ve zamanımı harcamaya değmezler."

"Ya da o kadar derinlere dalmışsın ki sağlıklı düşünemiyorsun." Gözlerim kısıldı.

"Siena'ya ateş etmiyorum." İki elini de havaya kaldırdı. "Sadece ona olan tutkunu bildiklerini ve bundan faydalanmak isteyebileceklerini söylüyorum. Medyada beklediğine dair manşetler gördüm."

Bunun yayılması sadece birkaç gün sürdü. Kardeşim bu tür şeylere hiç dikkat etmezdi, yani o biliyorsa herkes de biliyordu.

"Ve bir kadını hamile bırakmak bugünlerde oldukça zor, bunu önlemek için kullanabileceğin her şeyi düşününce." Bana suçlayıcı bir bakış attı. "Prezervatif mesela. Doğum kontrolü..."

"Doğum kontrol hapi kullanıyordu." "Yoksa o...?"

"Öyleydi." Ona inandım. Yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. "Ve olanlardan pişman değilim, bu yüzden önemli değil. Onun her ay daha da büyüdüğünü görmek kızımın tanışmayı dört gözle beklememe neden oluyor."

Bates bu konuda bana zorluk çıkarmayı bıraktı. "Sanırım burnumuzun dibinde bir şeyler dönüyor."

"Peki bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

"Karargahlarına saldırın."

"Ateşkes altında olmamıza rağmen mi? Bu beni yalancı durumuna düşürür. İhtiyacım olan son şey bu."

"Yalancı gibi görünmek aptal gibi görünmekten iyidir. En azından uğrayıp ne yaptıklarını görebiliriz. Bilirsin, onları biraz korkut-

biraz."

"Damien ne yaptığımızı görmek için ofisimize uğrasa nasıl tepki verirdiniz?"

Bates'in bakışları karardı.

"Muhtemelen bizi vururlar. Paranoyaklaştığını anlıyorum ama hareketlilik olmaması bize karşı bir şey planladıkları anlamına gelmez. Öyle olsa bile, çok daha az adamları var. Çok daha az varlıkları var. Çok daha az müttefikleri var."

"Artık neler yapabileceğimizi biliyorlar, bu yüzden daha hazırlıklı olacaklar. Onlara ateşkes vermiş olmanız, onları küçümsemediğinizi gösteriyor. Eğer bunun farkına varırlarsa, bu onları saldırmaya daha da hale getirecektir."

Ağabeyim bir şeye karar verdiğinde onu değiştirmezdi. Bazen haklıydı, bazen de yanılıyordu. Bu sefer, sadece paranoyak görünüyordu. "Bence kesin bilgi edinene kadar bu işin peşini bırakmalıyız. İşlerin kesat olduğunu söylemek ufukta savaş olduğunu varsaymak için yeterli bir sebep değil."

"Aptalca bir şekilde seni bir kadına götürmeye çalıştıklarını unutmayalım. Seni bir şey için istiyorlar, Cato. Ben daha kolay bir hedef olabilirdim ama yine de senin peşine düştüler. Neden?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum dostum."

"Bunu içimde hissediyorum, Cato. Doğru olmayan bir şeyler var. Bunu açıklayamam, herhangi bir veremem. Ama burnumuzun dibinde bir şeyler döndüğünü biliyorum. Bu adamlar bizim yerimize geçecek kadar büyük değiller ama kesinlikle bir şey istiyorlar. Bizi devirebilecek ve hesaplarımıza erişebilecek biri, kısa yoldan besin zincirinin tepesine çıkabilir."

"Ama ikimize de ihtiyaçları var. Sadece beni indirmeleri hiçbir işe yaramaz."

"Tabii seni kurtarmak için her şeyden vazgeçmek zorunda kalmadıysam."

Bu olasılığı geçmişte de konuşmuştuk. Çok sık konuştuğumuz bir konu değildi çünkü çok acı vericiydi. "Bunu yapamayacağını biliyorsun. İnşa ettiklerimizi düşmanlarımızın almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim." Siena bunu söylediğim için, yani para için ölebileceğimi söylediğim için beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama benim için paradan daha fazlasıydı. Başardığım her şeyle gurur duyuyordum.

Anlayışla başını salladı. "Gözünü dört aç. Siena'nın evden çıkmadığından emin olun. Davranışlarının onunla bir ilgisi olabilir."

Damien bir daha asla Siena'ya yaklaşmayacaktı. Yaklaşsa diğer omzundan vurmazdım. Bu sefer tam kafasından vuracaktım. "Noel için geliyor musun?"

"Kendi satın aldığım fahişe dışında başka bir planım olmadığını biliyorsun."

Ağzımın kenarı gülümseyerek kalktı çünkü şaka yapmadığını biliyordum. "Bundan sıkıldın mı?"

"Henüz değil. Hamile bir kadını becermekten yoruldun mu?" "Hem de hiç."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Bu saçmalıkla ilgilenmiyorum." "Bir kadını hamile bırakırsan anlarsın."

"Bunu yapacak kadar aptal değilim. Her zaman lastik takarım - kadın takmamam için yalvarsa bile."

"Eğer iyi bir kadın bulsaydın, gerek kalmazdı. Ve inan bana... bunun gibisi yok. Asla geri dönemem."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Siena'dan başka bir kadınla asla birlikte olamaz mısın?"

"Hayır. Sadece bir daha prezervatif takamadım."

Purosundan büyük bir nefes çekti. "Bu bana aynı şey gibi geliyor." "Değil."

"Öyle mi?" Beyaz dumanın ağzından süzülmesine izin verdi. "O kadar korkaksın ki, seni başka biriyle hayal edemiyorum. Eğer böyle hissediyorsan, tamam. Sadece bunu itiraf edecek cesaretin olduğunu düşünmüştüm."

Puroyu parmak uçlarımda arasında yuvarladım. "Sanki tek konuştuğumuz şey aletimle ne yaptığımı gibi hissediyorum."

"Sana Noel'de aletimle ne yapacağımı söyledim. Ve o şimdiye kadar para verdiğim en pahalı fahişe."

"Bates, bir fahişeye para vermene gerek yok. Ne istersen alabilirsin."

Purosunu tekrar tütürmek üzereydi ama indirdi. "Az önce bana iltifat mı ettin?"

"Sadece bariz olanı söylüyorum. Sen yakışıklı ve zengin bir adamsın. Seks için para ödemene gerek yok."

"Seks için para ödedin."

"Bu sadece gerçekten sapıkça şeyler için."

"Ben de sapıkça şeyleri severim." Purosunu ağzına götürdü. "Peki, fahişeyi yemeğe getirebilir miyim?"

Ona ters ters baktım. "Sence annem bundan hoşlanır mı?"
Omuz silkti. "Sen onun favorisisin, ne fark eder ki?" "Hayır.
Siena bir fahişe için yemek pişirmek istemeyecektir."
"Dur ." Purosunu kül tablasına bıraktı ve külünü savurdu.
"Giovanni'ye ne oldu?"
"Siena ona bir gün izin verdi."
"Kim olduğunu sanıyor bu? Ne yiyeceğiz biz?"
Giovanni en iyisidir."
Omuz silktim. "Yemek yapabildiğini
söyledi." "Ne? Makarna ve peynir mi?"
Puromu içmeye devam ettim. "Aslında benim için birkaç kez yemek
yaptı. Çok iyidir."
"Ama Noel'deyiz. Geleneği mahvediyor."
"Onun istediği de buydu. Giovanni kendimi bildim bileli her Noel'de
çalışır. Ona bir gün izin vermek saçma değil."
"Ama sabah yemeği hazırlayıp gidebilir. Mikrodalgaya atabiliriz."
"Bates, her şey girecek. Noel umurunda bile değil." "Ben
yemeği önemsiyorum," diye tersledi.
"Kendi aşçınız var."
"Ama o Giovanni değil. Eğer onu kovarsan, onu ben alırım." "Onu
asla kovmayacağım," diye karşı çıktım.
"Onu Noel'de kovdunuz..." "Siena
yaptı. Ben yapmadım."
"Evi o mu yönetiyor?" Bates purosunu bitirdi ve kül tablasına
yeniden şebeke suyu bıraktı.
"Benimle başlama, Bates. Daha yeni başladık."
Gözlerini devirdi. "Her neyse. Sadece birilerinin geleneklerimizi
mahvetmesinden hoşlanmıyorum."
"Onun yemeklerini denemedin. Belki daha iyi olur."
"Evet... Giovanni'ninkinden daha iyi," dedi alaycı bir şekilde.
"Elbette..."

İlk kez bir Noel sabahı yanımda bir kadınla uyandım.
Güzel, hamile bir kadın.

Saçları omzumun üzerindeydi ve vücudu benimkine dolanmıştı. Isıtıcı evi en uygun sıcaklıkta tutuyordu ama o yine de donuyormuş gibi vücudumdaki ısıyı emiyordu.

Gözlerimi açtım ve bir süre ona baktım.

Eli karnına gitti ve bebeğin tekmelerini hissedince gözlerini açtı. "Uyandı..."

"Çünkü Noel'deyiz." Elim karnının üzerinde gezindi. Karnı aslında o kadar büyük değildi ama o kadar minyondu ki ilk bakışta kocaman görünüyordu. "Ya da sadece açtır."

Kıkırdadı. "Belki de öyledir." Bana daha da sokulurken elini göğsümde gezdirdi. "Mutlu Noeller."

Dudaklarımı saç çizgisinde . "Mutlu Noeller, bebeğim."

"Hadi aşağı inip hediyeleri açalım ve kahvaltı edelim."

"Peki ya seks?"

Kıkırdadı. "Daha sonra seks yapabilir miyiz?"

"Neden?" Sabahları işe gitmek zorunda olmadığım zamanlarda uyanmakla ilgili en sevdiğim şey seksti. Acelem yoktu, bu yüzden zaman ayırabilirdim, beni daha iyi bir adam yapan o amcığın tadını gerçekten çıkarabilirdim.

"Pekala. Nasıl istersin?"

"Her zaman istediğim gibi." Üstüne çıktım ve kalçalarının arasına yerleştim. Sikim onun kaygan girişini buldu ve piste inen bir jet uçağı gibi içine girdim - tamamen pürüzsüz.

Ayak bileklerini belimde birleştirdi ve omuzlarımın arkasını kavradı. "Evet..."

Mutfığa girdiğimizde Giovanni tezgahın üzerinde kahvaltı hazırlıyordu, tabaklar folyo ile kaplanmıştı. Bir de not vardı.

Özür dilerim, Bay Marino. Dayanamadım.

-Gio

Folyoyu yırttı ve çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve waf- fles'a baktı. "İşte ben buna kahvaltı derim." Bir şerit pastırmayı kaptı ve dişlerinin arasından çıtırtısı duyulabilen bir ısırık aldı. "O kadar güzel ki kızmadım bile."

Kahvaltıda böyle şeyler yemezdim ama Noel olduğu için bir istisna yaptım. Bir şerit domuz pastırması aldım ve yedim. "Fena değil."

Siena bana bir fincan kahve yaptı ve birlikte tezgâha oturup kahvaltımızı ettik.

Kahvemi yudumlarken eşofman altımı ve birini giymiş olan ona baktım. Pantolonun üstünü yerde sürüklenmesin diye yirmi kez kıvrırmak zorunda kalmıştı ama yine de bir şekilde sevimli görünmesini sağlamıştı.

"Senin için bir hediyem var." Waffle'ından bir parça kopardı ve şuruba batırdı.

"Yaptın mı?"

"Evet."

"Umarım sürtükçe bir şeydir."

Gözlerini devirdi. "Öyle değil." "O zaman istemiyorum."

Şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Kapa çeneni. Önemsemediğin tek şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Bana dönmeden önce tabaklarımızı lavaboya taşıdı. "Hadi hediyeleri açalım. Birazdan yemek yapmaya başlamam gerekiyor."

"Gerçekten mi? Saat sabahın

10'u." "Hindi uzun zaman alır."

"Sadece dört kişi olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Tabii kardeşim o fahişeyi getirmediyse.

"Hâlâ uzun zaman alıyor." Ağaca doğru yürüdü ve yerden küçük hediye çantasını aldı. Ellerimin arasına koydu. "Fazla bir şey değil ama hoşuna düşünüyorum."

Hâlâ hediye almaktan ama söz konusu Siena olduğu için bunu sorun etmedim. Poşetten peçeteyi çıkardım ve kurdeleyle bağlanmış bir şey aldım. Noel süsüydü ama üzerinde geçen gün çektiğimiz fotoğraf vardı. Birlikte durmuş hamile karnımızı gösteriyorduk, ikimiz de o saçma Noel kazaklarından giymiştik. Üstünde bir mesajla birlikte tarih yazıyordu. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum Martina." Süsü elimde tuttum, uzun süre resme baktım ve onun tüm duygularının tek bir hediyeye sığdırıldığını gördüm. Düşünceli ve kişiseldi,

ve ona beş dolardan fazlasına mal olmamıştır. Mükemmeldi. "Teşekkür ederim." Bakışlarımı kaldırdım ve onunkilerle buluştum.

"Beğendin mi?"

". " Engelsiz bir dal buldum ve göz hizama astım. "Ben de sana bir şey aldım."

"Tahmin edeyim mi? Sürtükçe."

Ağacın altından kutuyu aldım ve ona uzattım. "Hayır, maalesef. Ama geçen hafta bana gösterdiğin o küçük kırmızı numarayı giyebilirsin."

"Bunu tekrar giymemi mi istiyorsun?"

"Her gece giy, özellikle de Noel Baba şapkasıyla."

Küçük kutuyu aldı ve ambalaj kâğıdını yırttı. Geriye tepesinde bir fiyonk olan küçük, deniz mavisi bir kutu kalmıştı. Yüzeyinde mücevher tasarımcısının adı yazılıydı. Kapağı çıkarmak yerine bana baktı. "Cato, pahalı bir şey istemediğimi biliyorsun-"

"Sadece aç."

İçini çekti ve kapağı çıkardı. İçinde üç tılsım takılı beyaz altın bir bileklik vardı. Her tılsımda farklı bir isim vardı. S. C. M. Her birimizin isminin ilk harfiydi. Her birine baktı ve sonra yavaş yavaş anlamaya başladı.

"Prensip olarak sana ucuz bir şey almayacaktım. Sonsuza kadar dayanacak bir şeye sahip olmanı istiyorum."

Bileziği kutudan çıkardı ve her bir tılsımı parmaklarıyla ovuşturdu. "Bayıldım, Cato. Çok tatlı..." Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Çok teşekkür ederim." Göğsüne doğru ilerledi ve bana sarıldı.

Kollarım minyon bedenini sardı ve onu sıkıca kavradım. Çenemi başına yaslayabilmem için ideal boydaydı. Her iki hediyemiz de birbirimiz için mükemmeldi ve her ikisi de doğuracağımız küçük kızın etrafında dönüyordu.

Geri çekildi ve bileğini uzattı. "Bana yardım edebilir misin?" İnce bileğine doladım ve yerine oturttum.

Bileğinin etrafındaki görüntüsüne, takıların metal boyunca kayışına hayran kaldı. "Mükemmel." Parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. "Sürtükçe değil ama yine de bayıldım."

Kıkırdadım. "O bileklikten başka bir şey takmasaydın, işe yarayabilirdi."

"Fena fikir değil..."

Siena

MUTFAKTA ÇOK ÇALIŞIYORDUM.

Ben yemeğin bir sonraki kısmını hazırlarken sıcaktı. Hindinin çoğu pişmişti, dolma folyoyla kaplıydı, patateslerin yeniden ısıtılması gerekiyordu ve diğer tarafların da mikrodalgada birkaç dakika bekletilmesi gerekiyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı, bebeğim?" Cato mutfağa girdi, uzun kollu bordo gömleği ve siyah kot pantolonuyla son derece seksi görünüyordu. Birkaç saat önce çıplak hali daha iyiydi ama duş alıp tıraş olduktan sonra iyice temizlenmişti.

"Hayır. Neredeyse bitti." Kapı zili çaldı.

"Bunlar onlar olmalı. Bates yolda annemi aldı." "Tamam, harika." Ellerimi yıkadım ve önlüğümü çözdüm.

Cato ön kapıyı açtı ve ikisini de selamladı. "Anne, çok güzel görünüyorsun." Ona sarıldı ve yanağından öptü. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller, tatlım." Oğluna sanki gözbebeğiymiş gibi şefkatli bir bakış attı. Sonra bana doğru ilerledi ve aynı heyecanlı ifadeyi bana da verdi. "Mutlu Noeller Siena. Harika görünüyorsun." Bana sarılmadan önce karnıma dokundu. "Daha parlak parlıyorsun..." Ağacı işaret etti. "Yukarıda bir ağaç mı var?"

"Cato'yla biraz mücadele etmek zorunda kaldım ama sonunda kazandım." "Çok güzel," dedi. "Bu alan için mükemmel."

Cato kardeşini selamladı. "Mutlu Noeller."

"Evet, her neyse." Bates ona bir hediye uzattı. "Sana bir şey aldım. Beğenmezsen umurumda değil."

Kıkırdadı. "Sana da mutlu Noeller." Yemek odasında toplandık.

"Anne, sana içecek ne getireyim? Beyaz şarap?" "Elbette," dedi eldivenlerini çıkarırken.

"Ben viski alacağım," dedi Bates.

"İki şarap " Cato iki kadeh doldurdu ve uzattı.

Tam mutfağa gitmek üzereydim ki kapı tekrar çaldı. Kapıyı açtım ve Landon'la yüz yüze geldim. "Selam. Gelebildiğine çok sevindim."

Ona sarıldım ve içeri buyur ettim. "Ev yapımı bir yemeği geri çevirmeyeceğim.

zehirledi." İçeri girerken gülümsedi.

Ona diğer odaya kadar eşlik ettim ve herkesle tanıştırdım. Sonra önlüğümü tekrar giydim. "Her şey hazır sayılır."

Chiara dehşete düşmüş bir bana baktı. "Yemek mi yapıyorsun?"

"Evet," dedi Bates. "Giovanni'ye bir gün izin verdiler."

"Yardıma ihtiyacın var mı canım?" Chiara sordu. "Hamile bir kadın rahatlamalıdır."

"Ben iyiyim," dedim gülerek. "Engelli değilim. Ama dolmayı masaya taşıyabilirsin. Bates, şu kenarları ikişer dakika mikrodalgaya koyabilir misin? Ve Cato, hindiye kesebilir misin?"

Cato fırının kapısını açtı. "Elbette, bebeğim." Onu tezgâha taşıdı ve eti dilimlemeye başladı.

Chiara oğluna bilmiş bir bakışla baktı ama o bunu fark edemeyecek kadar dalgındı.

Her şeyi masaya koymak için beşimiz birlikte çalıştık. Etrafımızda toplandık ve Chiara kadeh kaldırdı. Bardağını kaldırdı. "Bana böylesine iyi bakan iki harika oğlum olduğu için çok şanslıyım. Yakında bir torunum olacak ve umarım aileye başka torunlar da katılacak." Bana döndü. "Siena hayatımızda olduğu, oğlumu iyi bir adam yaptığı ve bu evi mutlulukla doldurduğu için minnettarım. Girişte bir ağaç var, personel izinli ve sen de bu güzel yemeği hazırladın. Sen harika bir kadınsın. Ve Siena'nın kardeşi Landon'a, burada hepimiz aileyiz." Kadehini kaldırdı ve benimkine dokundurdu. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller." Geri da aynısını yaptı.

Cato bir süre annesine baktı ama bir şey söylemedi. Annesinin sözlerinden memnun olmaktan ziyade rahatsız olmuş gibiydi.

Ama belki de çok fazla çıkarıyordum.

YEMEKTEN SONRA, hediyeler değiş tokuş edildi. Bates Cato'ya daha önce getirdiği hediyeği uzattı. "Aç bakalım." Neredeyse ona fırlatacağı.

Cato kutuyu yırtarak açtı ve içinde mavi bir saat buldu. Ters çevirdi ve arkasındaki metalin üzerindeki yazıyı gördü. "Ağabeyime. Mutlu Noeller."

Bates'in yaptığı jestten etkilenerek gülümsedim.

Cato kardeşinin omzunu sıvazladı. "Sağ ol dostum. Bayıldım."

"Sana bunları da aldım." Bir kutu Küba purosı çıkardı. "En iyisi en iyisi."

Cato kendi kolundaki saati çıkarıp yerine kardeşininkini taktı. "Tam uydu. Purolar için de teşekkürler."

Cato'nun zaman zaman duman gibi koktuğunu fark etmiştim ama her gün sigara içtiğini bilmiyordum. Bu konuyu ona daha sonra sormam gerekecekti. Çocuğumun babası iğrenç bir alışkanlık yüzünden on yıl erken ölmeyecekti.

"Bana ne aldın?" Bates elini uzatarak sordu.

"Gidip getireyim." Ağaca doğru yürüdü, hediyeği aldı ve geri döndü.

İki adamın çoğu zaman tartışmaları ama anlaşmazlıklarını bir kenara bırakıp birbirlerine sevgi göstermeleri ilginçti. Ayrıca Bates'in bana karşı her zaman olduğu kadar hırçın olmadığını da fark etmiştim. Aslında hoş biriydi. Belki de bunun nedeni annelerinin orada olmasıydı.

Cato onu . "Sanırım beğeneceksin."

Bates ambalajı yırttı ve uzaktan kumandalı helikoptere hayranlıkla baktı. Bir çocuk oyuncağına benziyordu ve Bates'in yüzü aydınlandığında, Noel Baba ile tanışan bir çocuk gibi görünüyordu. "Bu şey hasta görünüyor."

Cato, "Oldukça iyi bir yarıçapı da var," dedi. "Çekmecede biraz sopa var."

"Harika," dedi Bates. "Bu şeyi uçurmak için sabırsızlanıyorum. Teşekkürler dostum."

Chiara iki oğlunu izlerken gülümsedi. "Bazen çok huysuz oluyorlar ama en önemli anlarda sevgilerini gösteriyorlar." Bana döndü ve gözleri bileziğime odaklandı. "Bu çok güzel. Bu harfler ne anlama geliyor?"

"Cato benim için aldı," diye açıkladım. "C onun baş harfi. S benim. M de Martina'nın."

"Ona bu ismi mi koymaya karar verdin?" diye sordu gülümseyerek. "Çok güzel bir isim."

"Teşekkür . Bileziği bana bu sabah verdi."

"Bu çok düşünceliydi." Cato'ya düşünceli bir bakış attı. "Çok düşünceli."

Cato yanıt olarak şarabını içti.

Hayranlıkla bakabilmesi için bileğimi Landon'a doğru uzattım.

Bu gibi şeyler umurunda değildi ama bana iltifat edecek kadar kibardı. "Güzelmış."

İçkilerimizi içip akşamı birlikte geçirdikten sonra erkekler ortalığı topladı. Landon bulaşıkları yıkarken Cato ve Bates kalan yiyecekleri toplayıp buzdolabında yer açtılar. Bates plastik bir kap aldı ve kapağını açtı. "Buraya biraz hindi ve dolma koy. Biraz da patates. Kuşkonmazı bile alacağım."

Cato yüzünde bir sırıtışla yemeği kürekle kaba doldurdu. "Kadınımın yemeklerini beğendin, ha?"

Bates ekşitti.

"Sanırım Giovanni'yi o kadar da özlemiyorsun." Cato patatesleri başka bir kaba doldurdu.

Chiara bana dönmeden önce bir süre onları izledi. Bizi duymamaları için sesini alçalttı. "Bu gece harika bir iş çıkardınız. Yemekler harikaydı. Mükemmel bir aşıdır."

"Teşekkür ."

"Ve mükemmel bir anne olacaksın."

Bu iltifat çok daha anlamlıydı. "Teşekkür ."

Büyük oğlunun bazen gösterdiği yoğunlukla bakışlarımı tuttu. "Oğlum seni seviyor Siena. Hem de çok." Masanın üzerindeki elimi okşadı. "Böyle iyi bir zevki olduğu için çok mutluyum. Oğlumun özel hayatında yaptığı her şeyden habersiz değilim. Ama ben yeniden

Hayatının geri kalanında bunun devam etmesini istemediğine inanıyordu. İyi bir kadın bulduğunda bunun farkına vardı."

Bir erkeğin annesinin onayını almanın kolay bir iş olmadığını hep duymuştum. Özellikle Chiara söz konusu olduğunda, sahip olduğu tek şey oğulları olduğu için daha korumacı olacağını düşünmüştüm. Ama onun onayını almak Cato'nunkini almaktan milyon kat daha kolaydı. "Onu tüm kalbimle seviyorum." Bu sözleri yüksek sesle söylemekten utanmıyordum, duygularım gözlerimin yüzeyine yazılmışken değil. Cato'nun sessizliğine aldırmadan ona sık sık hislerimi anlattım.

Annesi gülümsedi. "Bunu zaten biliyordum. Sadece sana bakarak bile söyleyebilirim. Oğlum bana birkaç kez seni sevmediğini, burada bir gelecek olmadığını söyledi. Yanıldığına sevindim."

"Şey... aslında beni sevdiğini söylemedi."

"Gerçekten mi?" diye sordu, hayal kırıklığı bakışlarını dolduruyordu. "Ama biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Elimi karnımın üzerine koydum. "İstiyorum. Sadece bunu söylemeye hazır değil. Ve bu değil... çünkü dünya kadar zamanım var." Kolumu nazıkçe ovaladı. "Beklemeye değer, sana söz veriyorum. Cato sert bir dış görünüşe sahip olabilir ama tüm o maço saçmalıklarının altında kocaman bir kalbi var. Cüzdanına biraz para koyar koymaz iş yerime geldi ve o gün beni işten ayrılmaya zorladı. O sırada hala konserve fabrikasıydım. Bana bir daha asla çalışmamı istemediğini söyledi."

Hikâyeyi dinlerken damarlarımda duygu selleri oluştu. Cato sadık ve sevgi doluydu.

"Beni terk ettiği için, hayatımda bir gün bile çalışmamışken beni iki çocuğa bakmaya zorladığı için babasından nefret ettiğini biliyorum. Evin erkeği olarak babasının yerini almak istiyordu. Her zaman kendine bir şeyler kanıtlamaya çalıştığını, babası gibi olmadığını biliyordum."

"O iyi bir adam... ve o korkağa hiç benzemiyor."

"Oğlumun pek çok özelliğini anlatmaya devam edebilirim... ama eminim onun harika biri olduğunu zaten biliyorsunuzdur. Onunla ilgili hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok. Hayal edebileceğiniz her şekilde sizinle her zaman ilgilenecektir."

Kapıda vedalaştık.

Şaşkınlığıma rağmen Bates bana iltifat etti. "Din- ner harikaydı. Bunu yaptığın için teşekkürler." Elindeki yemek artığı kabını kaldırdı. "Bunu bu gece daha sonra yiyeceğim."

Yüzümdeki sırıtışı silemedim. "Noel olduğu mi iyi davranıyorsun? Eğer öyleyse, keşke her gün Noel olsa."

"Hayır," dedi kıkırdayarak. "Cato bana imzaladığın evrakları gösterdi... yani sanırım düşündüğüm gibi bir servet avcısı değilsin."

"Hayır. Ben kardeşini olduğu gibi seviyorum... Pislik gibi davrandığı zamanlarda bile."

"Ki bu oldukça sık oluyor," diye iğneledi. "Peki, iyi geceler." Kardeşine veda etti ve soğuğa doğru adım attı.

Chiara bana sarıldı. "Tekrar teşekkür ederim. İkinizi de yakında görmek dileğiyle." Beni yanağımdan öptü, sonra Cato'yu kucakladı. "Seni seviyorum."

Ona sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

"Hayat çok kısa." Uzaklaştı ve ona bir gülümseme verdi. "Sevdiğin insanlara her zaman onları sevdiğini söylemelisin... çünkü şansını kaçırabilirsin." Ona bilmiş bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı.

Landon sonra veda etti. "Beni ağırladığın için teşekkürler. Annem öldüğünden beri geçirdiğim en güzel Noel bu. Sana yemek yapmayı öğreten o muydu?"

"Evet, aslında."

"Güzel. Sanki bu gece buradaymış gibi hissettim." Bana sarıldı ve alnımdan öptü. "Sonra görüşürüz." Sonra Cato'nun yanına gitti ve elini sıktı. "Beni ağırladığın için teşekkürler. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller." Cato, kapıyı arkasından kapatmadan önce dışarı çıkışını izledi. Soğuk esinti kayboldu ve sıcaklık bir kez daha etrafımızı sardı.

"Kardeşin bana gerçekten iyi davrandı. Noel mucizeleri vardır."

"Bence işin içine ne zaman yemek girse, Bates genellikle daha katlanılabilir oluyor."

"O zaman her zaman dışarıda yiyecek bulundurmalıyım."

"Fena fikir değil." Benimle yemek odasına kadar yürüdü ve masayı birlikte temizledik ve kalan bardakları duruladık-

es. Bulaşık makinesi doluydu, biz de kalanları lavaboda bırakmaya karar verdik. Giovanni yarın döndüğünde, o halledebilirdi.

"Peki, annemle ne ?" Yatmak için yukarı çıkarken Cato sordu.

"Biraz ondan, biraz bundan..."

"Neden sana inanmıyorum?"

"Çünkü sen bundan daha zekisin." Kapıdan içeri girdim ve soyundum. Kıyafetlerim Noel yemeği gibi kokuyordu, özellikle de tur-
anahtar ve dolma. Koku saçlarıma da sinmişti ama duş alamayacak kadar yorgundum.

Cato, gece sona erdiğine göre şimdi ne olacağını düşünerek çırılçıplak soyundu.

"Çok yorgunum, Cato. Bütün gün yemek pişirdim, sırtım beni öldürüyor ve hindi gibi kokuyorum."

Arkamdan geldi ve omuzlarımı ovdu. "Hindi kokusunu sevmem iyi bir şey."

"Öğle yemeğinde..." Gözlerimi kapattım ve parmaklarının kaslarımda derinliklerine indiğini, gerginliği ve yorgunluğu yok etmeye çalıştığını hissettim.

"Hayır. Kadının hindi gibi kokması hoşuma gidiyor... çünkü bütün gün benim için yemek yapıyor." Sırtıma masaj yapmaya devam edebilmek için beni yatağa götürdü ve yan yatırdı. Parmakları kürek kemiklerimin üzerindeki ve omurgamı saran kasları çalıştırdı. Ne zaman bir düğüm bulsa, parmak uçlarıyla yavaşça düzleştiriyordu.

Uykuya dalmak üzereydim. "Eğer bu senin seks yapma yönteminse... beni sadece uyutuyorsun."

"Eğer seks isteseydim, seni sikerdim." Eli kırımın yanağına gitti ve oraya da masaj yaptı.

"Bu konuda gerçekten iyisin..."

Elleri aniden hareket etmeyi bıraktı. "Annemle ne hakkında konuştunuz?"

Gözlerimi açtım ve karşı duvara baktım. "Sen kötüsün." "Söyle de devam edeyim."

Bana hayatımın en iyi masajını yapıyordu ve ben bunun bitmesini istemiyordum. "Ona seni sevdiğimi söyledim."

Sırtımı ovmadı. Kıpırdamadan durdu ve bir çirkin yaratığa dönüştü. "Peki o ne dedi?"

"Senin de beni sevdiğini söyledi. Ona aslında bu sözleri söylemediğini ama bunun çok açık olduğunu söyledim. O da kabul etti. Hepsi bu kadar. O söyledi"

Bana senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Bana konserve fabrikasına gittiğini ve ona bakabilmen için onu işten ayrılmaya zorladığını günü bile anlattı. Seni sevmem için bana başka bir neden daha vermesine gerek yoktu."

Yine sırtıma masaj yapmadı. Parmak uçları tenime değdi, sıcaklık bedenime girdi ve açık kapı aralığından gelen soğuğu kovdu. Söylediklerime bir yanıt vermedi, bu yüzden bana tekrar masaj yapmaya başladı.

Dakikalar süren sessizlikten sonra uykuya daldım.

Cato

KIŞ YAVAŞ YAVAŞ BAHARA DÖNÜYORDU VE SIENA ARTIK İYİ DURUMDAYDI.

Sekizinci ayına girdiğinde daha rahatsız ve daha stresli olmaya başladı.

"Beşiğimiz, araba koltuğumuz, bebek bezimiz, hiçbir şeyimiz yok." Elleri kocaman karnının üzerinde yatak odamızda dolaştı. "Hangi yatak odası onun olacak? Bunu bile bilmiyoruz. Çok hazırlıksınız."

"Bebeğim-"

"Bunları hemen almalıyız. Çünkü her an patlayabilirim."

"Hâlâ en az bir ayımız daha var."

"Ama bebekler her erken doğar. Bunu şimdi yapmalıyız." "İşim var."

Bana Şeytan'inkinden daha korkunç bir bakış fırlattı.

"Tüm bunlarla bizim için başka birinin ilgilenmesini sağlayabilirim-"

"Bu işlerle bizim yerimize başkasının ilgilenmesini istemiyorum." Ayağını yere vurdu. "Hepsini ben yapmak istiyorum. Beşiğini ben seçmek, mükemmel oyuncakları bulmak, çok sayıda bebek bezi almak istiyorum. Bu hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim. Bu bizim ilk çocuğumuz."

Bu da daha fazlası olacakmış gibi bir izlenim uyandırdı. "Pekâlâ." Bugün önemli bir toplantım vardı ama Bates bunu halledebilirdi. Siena her geçen gün daha da mantıksızlaşıyordu, bunun nedeni büyük olasılıkla çoğu zaman acı çekiyor olmasıydı. Ufak tefek yapısı bir çocuğu taşımayı yorucu hale getiriyordu. "Bunu bugün halledeceğiz."

Sonunda istediğini elde edince rahatladı. "Üstümü değiştireyim ve gidelim."

Koridora çıktım ve kardeşimi aradım.

"Neredesin?" diye bağırdı. "On beş dakika önce burada olmalıydın."

"Bugün gelemem. Bunu senin halletmen gerek."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bu bizim için büyük bir olay. Taşakların vakuma falan sıkışmış olsa iyi olur."

"Şu anda ilgilenmem gereken başka önceliklerim var."

Sessizliği öfkesinin keskin bir göstergesiydi. "Diğer tek önceliğin Siena ve o da bir öncelik değil. Onu işten sonra göreceksin."

"Martina için bir şeyler almamız lazım. "Martina için bir şeyler almalıyız.

o."

"İşten sonra yap."

"Bates, son bir yıldır gece gündüz şirketimiz için çalışıyorum.

On yıl. Hafta sonları ve tatillerde çalıştım. Şirketimiz için yaşadım. Ama şu anda bu daha önemli. Baba olacağım ve her şey değişecek. Çocuğunuz olduğunda her şeyi anlayacaksınız. O zaman ofisi ben idare edeceğim, sen de bu konuyu ele alabilirsin."

Telefonda iç geçirdi. "Asla çocuk sahibi olmayacağım, o yüzden bu konuda endişelenmemize gerek yok."

"Her neyse. Bunu yapmam gerek. Üstesinden gelebileceğini biliyorum." Bana tekrar saldıramadan telefonu kapattım.

Arabanın arka koltuğuna oturduk ve alışveriş yapacağımız Floransa'ya doğru yola çıktık. Muhtemelen ihtiyacımız olabilecek her şeyi alıyorduk ve tüm eşyalarımızı alabileceğimiz ayrı bir arabamız vardı.

Siyah deri ceketimi giydim ve altına yeşil bir gömlek giydim. Bahar gelmişti ama kış yeni mevsimi gölgede bıraktığı için hava hâlâ soğuktu.

Siena kot , kürk kapüşonlu zeytin ceket ve mavi atkısıyla rahattı. Ayaklarında taba rengi botlar vardı. Şişkin karnı artık iyice büyümüştü ve Martina'nın derinlerde hareket ettiğini hissediyormuş gibi sürekli karnını ovuşturuyordu. Sıkıntıdan nefes alıyormuş gibi arada bir iç çekiyordu.

Bu noktada onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir sırt masajı ya da ayak masajı her an hissettiği rahatsızlığı ortadan kaldıramazdı. Gece boyunca birkaç kez işedi ve ilk uyandığında sabah bulantısı vardı. Seks onun için daha az çekici hale gelmişti.

Ki bu benim için berbattı.

Elini tuttum ve kalçamın üzerinde tuttum, o anda yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona sunabileceğim tek şey şefkatti.

Başını koltuğun arkalığına yasladı ve iç çekti. "Bunların çoğunda hamile olmayı sevdim. Ama şimdi onun doğması için sabırsızlanıyorum."

"Harika bir iş çıkardın, bebeğim. Kolay görünmesini sağladın." "Yalancı." Bana gülümsedi. "Ama yine de söylediğin için teşekkürler."

Telefonum cebimde titredi, ben de mesajı kontrol etmek için ona uzandım. Yanlışlıkla puro paketimi aldım ve telefonumu almadan önce onları yerine koydum. Bates'ten bir mesajdı, numaralar hakkında kısa bir soru soruyordu. Şu anda toplantıda olmalıydı, bu yüzden muhtemelen hızlı bir yanıt almayı umuyordu. Hemen cevabımı yazdım.

Siena başını kaldırdı ve cebime baktı. "Cato, çok sigara içer misin?"

"Hayır, çok değil."

"Ne zaman sigara içiyorsun?"

"Çoğunlukla işte. Bazen ofisimde." "Artık bunu yapamazsın."

Kimse bana ne yapacağımı söylemediği için ona kuşkulu bir bakış attım. "Senin yanında sigara içmiyorum ve eve gelir gelmez takım elbisemi Gio- vanni'ye veriyorum. Seni buna maruz bırakmayacağım."

"Nedeni bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Bana kanlı bir savaşın uyarısı olan o sert bakışını fırlattı. "Martina'nın senin mümkün olduğunca uzun yaşamana ihtiyacı var. Sigara içmek yaşam süreni on yıl kısaltır. Bir yıl önce bunun senin için neden önemli olmadığını anlıyorum ama artık işler değişti."

"Ben sigara içmem. Sadece puro içerim-"

"Bir puro yedi sigaraya eşdeğerdir. Beni kandırmaya çalışma, Cato. Sandığın kadar zeki değilsin."

Uzun zamandır böyle bir kavga etmemiştik. Son birkaç ayı rahat bir şekilde geçirmiştik. Çoğu çift gibi bizim de bir rutinimiz vardı. Ben işe gidiyordum, eve geliyordum, yemek yiyorduk ve sonra

yatağa girip seks yaptık. Kulağa sıkıcı geliyordu ama aslında çok rahattı. Eskiden yaptığım gibi barlara ve kulüplere gitmekten çok daha tatmin ediciydi.

"Bana bir daha sigara içmeyeceğine söz ver."

"Hayatımın geri kalanı boyunca mı?" İnanamayarak sordum. "Evet."

"Sadece haftada bir sigara içiyorum-"

"Madem bu kadar az içiyorsun, o zaman birlikte bırakmamız hiç sorun olmaz." Gözlerinde kana susamış bir şehvet vardı, müşterilerimi çirkin şartlarımı kabul etmeleri için manipüle ederken takındığım ifadenin aynısı. Anlaşmaya ya da pazarlığa yanaşmadı. Taleplerini sıraladı ve ben de onları karşılayacaktım ya da sonuçlarına katlanacaktım.

"Bebeğim, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum-

" "Puro ya da seks. Seç."

Az önce bana ultimatom mu verdi? "Sen-"

"Ben ciddiym, Cato. Kendini yavaş yavaş öldürmeni izleyemeyecek kadar çok seviyorum seni. Sigara içmek dünyada erken ölümlerin bir numaralı sebebidir."

Bana olan aşkını ortaya attığında gafil avlanmıştım. Birkaç aydır bana karşı hislerinden bahsetmemişti ve hiç beklemediğim bir anda bu hislerini dile getirdi. Bu her zaman ayağımın kaymasına neden oldu. Aynı anda hem iyi hem de kötü hissetmeme neden oldu.

"Artık yok." Cebimdeki puroları kaptığı gibi yere fırlattı. "Bana söz ver." İsteddiği kelimeleri duyana kadar yüzüme baktı. Tutamayacağım bir söz verecek türden bir adam olmadığımı biliyordu, bu yüzden sözüm yeterliydi.

Başka biri olsaydı, prensiplerimden dolayı ona uymazdım. Bir ay içinde bir kızımız olmayacak olsaydı, muhtemelen ona istediğini vermek umurumda olmazdı. Ama Martina'ya ve Siena'ya her zaman bakabilmek için mümkün olduğunca uzun süre etrafta olmak istiyordum. Böylece, hayatımda ilk kez, geri çekildim. "Söz veriyorum."

Duymak istediği yemin buydu, bu yüzden rahat bir nefes aldı ve tekrar pencereden dışarı baktı.

Bu kadın bana her şeyi yaptırabilirdi. Ve ben bundan nefret ediyordum.

Bütün günü alışveriş yaparak geçirdik. Oyuncaklardan biberonlara ve bir bebeğe bakmak için gerekli olduğunu bilmediğim diğer tüm ürünlere kadar Martina'nın ihtiyaç duyabileceği her şeyi aldık. Siena, Martina'nın giyeceği tüm kıyafetleri seçerken çok eğlendi ve tüm gün ayakta olmasına rağmen bir kez bile şikayet etmedi.

Alışveriş için beş dakikadan fazla zaman harcamamıştım. Kişisel stilistim gardırobumu seçti ve terzime ölçülerime göre uyarlattı. Daha sonra adamlarımdan biri kıyafetleri aldı ve dolabıma yerleştirdi.

Market alışverişine bile gitmedim.

Uzun bir günün ardından, tüm mağazayı yanıma alarak eve doğru yola çıktık.

Biz.

"Burası onun yatak odası mı olmalı?" Siena misafir yatağına adım attı-

benimkinin yanındaki oda. Ofisim diğer taraftaydı. "Hemen yan tarafta."

"Kızımızın hemen yanımda olmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Sonsuza kadar değil. Sadece şimdilik. Böylece gecenin bir yarısı ağladığında uzağa gitmek zorunda kalmam. Bence akıllıca olan onu yakınımda tutmak." Odaya girdi ve halihazırda içeride bulunan mobilyalara baktı. "Sanırım bunların hepsini bağışlayabiliriz. Her şey olağanüstü kalitede görünüyor. Tabii bunları koyacak başka bir yeriniz yoksa?"

Başımı salladım. "Hayır."

"O zaman birine bağışlarız. Duvarları boyamak ve beşiği pencerenin yanına kurmak istiyorum. Sizce adamlarınız yarın her şeyden kurtulabilir mi?"

"Eğer istediğin buysa, şimdi ondan kurtulabilirler." "Tanrım, hayır. Saat gecenin yedisi."

"Bu vardiya ne olursa olsun gece yarısına kadar devam edecek." "Yani sürekli çalışan adamlarınız mı var?"

Başımı salladım. "On iki saatlik vardiyalarla çalışıyorlar." "Onlara iyi para ödüyor musunuz?"

"Elbette. Ailelerine mümkün olan en iyi yaşam kalitesini sağlamadıkça erkeklerin hayatlarını tehlikeye atmalarını bekleyemezsiniz. Tek önemsedikleri şey, eşlerinin çalışmak zorunda kalmaması ve çocuklarının en iyi eğitimi almasıdır. Onurlu her erkek ailesine daha iyi bir yaşam sunmak için her şeyi yapar." Babam kaçıp annem için tek istediğim buydu. İstediğim tek şey

Yaptıklarını silmek ve erkek olmanın ne demek olduğunu kanıtlamak için. "Yani istediğim her şeyi yapacaklar."

"Yine de sabaha kadar bekleyebilir. O zaman beşiği kurar ve yeni bir kat boya atarız."

"Tüm bunları yapması için birini getireceğim." "Neden? Kendimiz de yapabiliriz."

"Çünkü zengin insanlar asla kendi başlarına bir şey yapmazlar."

Gözlerini devirdi. "Yolun her sürecin bir parçası olmak istiyorum. Sevgimi boyaya katmak, o beşiği çıplak ellerimle inşa etmek istiyorum. Senin de aynı şekilde hissedeceğini düşünmüştüm..."

Beni suçlamasından nefret ederdim. "Yapacak işlerim var Siena. Bunu çok unutuyor gibisin."

"Ve sen zaten milyardların olduğunu unutmuş görünüyorsun. Artık çalışmana bile gerek yok."

"Bu sadece parayla ilgili değil."

"Her neyse," dedi. "Ben kendim yaparım." Yatak odamıza girdi ve soyunmaya başladı.

Ben de arkasından gittim. "En azından yarın işten eve dönene kadar bekleyebilir misin? Çocuklar gün içinde mobilyaları taşıyacak, ben eve döndüğümde de bu işi halledebiliriz."

Bir uzlaşma önerdiğim için daha anlayışlı görünüyordu. "Tamam, bu kulağa adil geliyor."

"ANLAŞMAYI YAPTIM-Senin yardımın olmadan." Bates deri koltuğa oturdu ve bir puro yaktı.

"Sen bana mesaj attın, ben de sana cevap yazdım."

"Ve bunun iş olduğunu mu düşünüyorsun? Dia- pers falan seçerken eğlendin mi?" Bana bir puro fırlattı.

Yakaladım ve masanın üzerine koydum. "Sorun etmedim." Tüm temel eşyaları seçmek umurumda değildi ama her şeyin kızım için olduğunu bilmek işi çok daha ilginç hale getiriyordu. Onun için birkaç oyuncak ve bir iki kıyafet seçtim. Bir ay içinde baba olacağımı her geçen gün daha iyi anlıyordum.

Puroma bir göz attıktan sonra bana bir çakmak fırlattı. Yakaladım ve puronun yanındaki masanın üzerine koydum.

Bates dumanı içine çektikten sonra tavana doğru halkalar üfledi.
"Senin derdin ne?"

"Sadece sigara
içmiyorum." "Çünkü...?"
Omuz silktim. "İstemiyorum"

"Tek yaptığımız sigara ve içki." "Belki de
daha fazla dallanıp budaklanmalıyız."

Gözleri kısıldı. " oluyor, Cato? Bu küçük konuşmaları hiç elimizde
puro olmadan yapmamıştık. Ne oldu?"

Bir daha asla sigara içmeyeceğime göre, ona gerçeği
söyleyebilirdim. "Bıraktım."

Saçma bir şeymiş gibi güldü. "Bırakmak mı? Sen
mi? Neden?" "Sigara içmek öldürür," dedim basitçe.

Kardeşimin gerçek nedeni kendi başına anlaması uzun sürmedi.
"Siena seni zorladı mı?"

"Beni zorlamadı. Bana sordu."

"Tanrım, amcığın çok sert kırbaçlanmış."

İnkâr etmedim çünkü doğruydu. "Geçerli noktalara değindi. Ve ben
pes etmedikçe bu işin peşini bırakmayacaktı."

"Hangi geçerli noktalar?"

"Martina'nın için mümkün olduğunca uzun yaşamalıyım. Şiddet
dolu bir dünyaya doğacak. Onu gerçekten koruyabilecek tek kişi
benim. Şimdi çocuğum olduğu için önceliklerim değişiyor. Daha
önce bu fedakarlıkları yapmazdım ama şimdi benden daha önemli
bir şey olduğu için değişiklikleri yapmak daha kolay. Belki bir gün
anlarsın."

"Bundan şüpheliyim." Sigara içmeye devam etti. "Micah ve
Damien'a göz kulak oluyorum. Hâlâ bir şey yok."

"Bu kadar uzun süredir hiçbir şey olmuyorsa, belki de işi
kapatıyorlardır."

"Ben buna inanmıyorum. Bir şey yapıyorlar ve bunu kimsenin
bilmesini istemiyorlar."

"Bu tüm suçlular için geçerli değil mi?"

"Ama tamamen ortadan kaybolmak?" Başını iki yana salladı. "Bu
şüpheli."

"Hepimiz karanlık işler çeviriyoruz," diye hatırlattım ona.

"Bu işin peşini bırakmayacağım, dostum. Sana söylüyorum, bir
şeyler dönüyor." "Belki bir şeyler dönüyordur," dedim. "Ama belki
de hiçbir ilgisi yoktur
bizimle."

"Her şey bizimle ilgili Cato. Biz besin zincirinin en tepesindeyiz ve altımızdaki her şey bizim işimiz." Purosunun tadını çıkarmaya devam ederken gözleri uzaklara daldı. Dumanı ağzına çekti, sonra dudaklarının arasından yavaşça dışarı sızmasına izin verdi. "Demek bir ay kaldı, ha?"

Başımı salladım. "Bir ay."

"Onu öldürecek misin?"

Soru beni şaşırttı. "Bunu aştığımızı sanıyordum?"

Omuz silkti. "Yine de cezalandırılmadığı korkunç şeyler yaptı. Damien ve Micah onun sizin için çok şey ifade ettiğinden şüphelenebilir, bu da onu ve kızınızı birincil hedef haline getirir."

"Yani onu öldürmek çözüm mü?" Tersledim.

"Belki," dedi. "Ya da belki sadece onu korkutabilirsin. Yaptığı her şey için onu cezalandırırsın. Düşmanlarına onun senin için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtla."

"Yani, onu vurma mı?"

"Sadece hareketleri yap ve bunun gerçekleştiğini düşünmesini sağla. Bu dehşet yeterli bir ceza olacaktır. O zaman gerçekten boş bir sayfaya sahip olabilir."

Aslında bu fikir hoşuma gitmişti. İnsanlar konuşurdu, böylece dünya onu öldürmeyi ciddi ciddi düşündüğümü bilirdi. Bu onu harcanabilir ve hedef olarak daha az değerli gösterirdi.

"Yine de yaptığı şey için cezalandırılmalı. Sihirli bir amcığı olması onu adaletten muaf kılmaz." Purosunu tekrar emdi. "Bu benim iki sentim. Bu sana ihtiyacın olan kapanışı sağlayacak ve o da seni affedecek çünkü bilecek."

Bir yanım böyle bir şeyi düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyordu ama bir yanım da bunun haklı olduğunu düşünüyordu. İlişkimizin başlangıcı tamamen yalandı. Üstüne üstlük, benden kaçtı ve bebeğimi aldı. İkisi de ölüm cezasını hak eden iki suçtu. "Bunu düşüneceğim."

"Bir ayınız var, acele etmeyin."

Sabahın ikisinde yataktan fırladım ve Florence'a doğru yola çıktım. Bates benimle yolda buluştu ve birlikte yeraltına indik.

Kafatası Kralları'nın faaliyet gösterdiği yer, neredeyse önündeydi.

Güvenlik bizi ön tarafta kontrol etti ve silahsız olduğumuzdan emin oldu. Ülke genelinde çeşitli gruplarla yaptığım özel anlaşma uyarınca, gittiğim her yere üç silahlı adam götürmeme izin veriliyordu. Her biri, tabancalarını çekmeden o odadaki herkesi yok edebilecek bir saldırı tüfeği taşıyordu.

Yuvarlak bir masada yerimizi aldık ve üstsüz bir garson bize içkilerimizi getirdi.

Bates onun eğilip bardaklarımızı önümüze koymasını izledi, gözleri kızın göğüslerini görüyordu. Kadın uzaklaştığında, gözleri daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi onu takip etti. Onu izlemeye devam ederken bir içki aldı.

"Onlar sadece meme, Bates." Sahneye baktım ve açık artırmaya çıkarılan zavallı kadınları gördüm. Hepsi çıplak, genç ve korkmuş bir halde, tarifsiz bir varoluş için en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacaklardı. Kafatası Krallarının nasıl para kazandıklarını biliyordum ve buna karşı olsam da müdahale etmedim. Bir kadın açıkça seks istemediği sürece, ilgilenmiyordum. Bir kadını beni memnun etmesi için zorlama fikrinden hoşlanmıyordum. İstekli bir partnerle seks yapmak çok daha iyiydi. Ama bu odadaki tüm hasta herifler benimle aynı fikirde değildi ve bu kadınların hayatlarını kurtaracak gücüm olsa bile zahmet etmezdim.

"Ama güzel memeler. Muhtemelen sahte ama kimin ."

Bardağıma baktım ve etrafımızda devam eden açık artırmayı görmezden gelerek bir içki aldım. Yaşlı bir adam, yirmi yaşından bir gün bile büyük olmayan bir kadına teklif verdi. Başka bir adam raketini kaldırdı ve bahsi arttırdı. Yaşlı adam ödülünü kazanana kadar bir ileri bir geri gittiler.

Claw kendini karşıımızdaki koltuğa bıraktı, sol yanağındaki yara izi hâlâ görünüyordu. Örgütün en tepesindeki kişiydi, grubun en acımasızıydı. "Gelebildiğinize sevindim beyler. Satılık bir sürü güzelimiz var."

"Satılık mı?" Bates garsona başıyla işaret etti.

"Ona bunu sorarsan taşaklarını keser." Claw, kadehindeki votkayı içmeden önce çılgınca güldü. "Peki, Marino Kardeşler'e nasıl yardım edebilirim? Küçük bir bebek beklediğini duydum Cato. Tebrik ederim."

Bildiklerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordum. "Teşekkür ederim. Bir kızım olacak."

"İmparatorluğu devralacak bir çocuk değil mi?"

"Bir tane yapmak için hâlâ zaman var."

Claw göz kırptı ve bardağını benimkiyle tokuşturdu. "O zaman seni buraya getiren ne? Sana bir oğul verecek başka bir kadın mı arıyorsun?"

"Sadece yatırımımızı kontrol etmek için buradayım." Bacaklarımı çaprazladım ve dirseğimi masaya dayadım. "Benden çok borç ve umarım geri ödeme konusunda doğru yoldasındır."

"Benimle bankacılık oynamana gerek yok," dedi Claw. "Biz her şekilde öderiz. Bunu biliyorsun."

"Ve ben her zaman kontrol ederim," diye karşı çıktım. "Bunu biliyorsun."

Gülümsemesi soldu. "Bu konuda bir dakika bile endişelenme, Cato. Üretim sorunsuz gidiyor. İlk partimizi sattığımızda, faiz oranınızla birlikte size tam olarak geri ödemek için fazlasıyla yeterli olacak."

"Güzel." Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Bir gruba toplamda yaklaşık bir milyar dolar borç vermek oldukça cömert bir davranış. Bunu herkes için yapmayız."

"Bilmiyoruz," dedi Bates onaylayarak. "Peki bu arada, Micah ve Damien hakkında ne biliyorsunuz?"

Normalde gözlerimi devirir ya da Bates'e çenesini kapatmasını söylerdim ama Claw'ın huzurunda, yumruklara katlanmak zorundaydım. Bu soruyu sormak aptalcaydı, boşa sorulmuş bir soruydu.

"Bir süredir Damien ile konuşmadım." Claw sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eskisi gibi uyuşturucu dağıtmıyorlar gibi görünüyor. Belki de şehre gelen daha büyük bir oyuncu vardır."

"O zaman bu ilacı nereden ?" Bates ağzından kaçırdı.

Müttefiklerimin ve düşmanlarımla gözünü korkuttum. Ama onları sorgulamadım.

"Her yerde ihtiyacımı karşılıyorum," dedi Claw. "Ama şu anda en büyük ihtiyacım ne biliyor musun?" Genişçe sırttı. "Kuku. Bir sürü amcık. Bakire olmayanlar o sahneye çıkmadan önce bizim tarafımızdan sıkı bir kalite kontrolden geçiriliyor." Arkasından başını salladı.

Bates, Damien ve Mic- ah'a olan takıntısına daha fazla takılamadan önce onu masanın altından tekmeledim.

Bates çenesini sıktı ama ses çıkarmadı.

"Bir sonraki ödemeniz bir ay içinde yapılacaktır. Umarım zamanında teslim edersiniz." Ayağa kalkmadan önce içimi bitirdim. "Bir dahaki sefere kadar." "Yol için bir orospu almayacak mısınız?" diye sordu, ayağa kalkmadan.

ayağa kalktı.

Bates ayağa kalktı ve üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kartvizit çıkardı. "Eğer öyleyse barmene iyi bir kadın aradığımı söyle."

"Ve ben pas geçeceğim," dedim. "Kuku için milyonlar ödemem."

Artık am için para ödemiyordum. Yatağında sadece bir kadın vardı ve yatağında sadece bir kadın olmasını istiyordum.

SIENA eve dönerken beni aradı. "Hangi ?"

Evimin hemen aşağısındaki sokaktaydım. Gittiğimi fark etmeden eve girip çıkabileceğimi umuyordum. Geceleri eve döndüğümde yanımda bir kadın olmasını seviyordum ama gittiğimde hesap vereceğim birinin olmasından nefret ediyordum. Bunun başka bir yolu yoktu, görebildiğim kadarıyla yoktu. "Sokağın aşağısındayım. Beş dakika içinde evde olurum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesinde çaresizlik vardı.

"Evet, bebeğim." Sıkılmış bir tonda konuştum ama sesindeki endişeyi duymak hoşuma gitmişti. Beni sevdiğini söylediğinde hissettiğim duygunun aynısıydı bu. Beni parmağında oynatıyordu ve ben de onun benim parmağında oynadığını bilmek hoşuma gidiyordu.

"O zaman neden gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkıyorsun?"

"Gizlice çıkmıyorum. Sadece seni uyandırmak istemedim."

"Ama neden gecenin bir yarısı evden çıkıyorsun?" "İş için."

"İş mi?" diye sordu. "Saat neredeyse dört."

"Bana sorarsan erken."

Telefona hırladı ve sonra .

Vay canına, telefonu kapattı. Gerçekten kızgındı.

Kızgın olduğu zamanları severdim.

Dakikalar sonra eve vardım ve yatak odasına girdim. Yatak başlığına yaslanmıştı, geniş karnı tişörtümü esnetiyordu. Ona bakmadan takım elbisemin her bir parçasını çıkardım.

Bana doğru yürüdü, gözlerindeki ateş hâlâ yanıyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama havada bir koku alınca tekrar kapattı. "Neden duman, içki ve parfüm gibi kokuyorsun?"

"Çünkü bir yeraltı müzayedesindeydim."

"Ne?" diye sordu.

"Zengin erkeklerin kadın satın aldığı bir yer."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tavrını tüm gücüyle ortaya koyuyordu. "Peki sen neden oradaydın?"

"Sana söylemiştim."

Çalış." "Uh-huh."

"Seni aldatmak için gecenin bir yarısı gizlice kaçtığımı mı düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum. "Başka bir kadını becermek isteseydim, becerirdim. Sen de izleyebilirsin, umurumda değil. Ne istersem onu yaparım."

Gözlerindeki düşmanlık ifadesi kayboldu. "Sigara mı içtin?"

"Yapmayacağıma söz verdim. Ama Bates de dahil olmak üzere diğer insanların bunu yapmasını engelleyemem."

Öfkesi daha da azalmaya başladı. "O zaman ne üzerinde çalışıyordun?"

"Kafatası Kralları benden bir kredi daha aldı. Sadece kontrol ediyordum."

"Bir ödemeyi mi kaçırdılar?"

"Hayır. Ama işler böyle yürümüyor. Ben tüm müşterilerimi ziyaret ederim - ödemeleri gereken zamanda ödemezlerse ne olacağını hatırlatmak için."

"Ne?" diye sordu. "Bu insanları sen mi

öldürüyorsun?" Gözümü kırpmadım. "Evet."

"Eğer bu konuda bu kadar endişeliyseniz, en başta paranızı borç vermeyin."

"Bu işten çok para kazanıyorum. Sadece bu anlaşma bile cebime iki yüz milyon koyuyor."

Gözlerini devirdi. "Altı milyar değerinde bir adam için iki yüz milyon nedir ki? Ne kadar gülünç görüldüğünün farkında mısınız?"

"Asıl saçmalayan sensin. Dünyadaki herkes para istiyor. Bir tek sen istemiyorsun." Takım elbisemi çıkarmayı bitirdim ve çamaşır sepetine attım. Sonra boxer'larımı çıkardım, yarı sert bir şekilde çünkü öfkesi beni tahrik ediyordu.

"Yani bu anlaşmaları para için yapıyor, gecenin bir yarısı onları hazırlıksız yakalıyor ve tehdit mi ediyorsunuz? Bu kadar zengin biri için çok fazla iş, çok fazla risk gibi geliyor. Bu sana yakışmıyor, Cato. Hâlâ yapabiliyorken çekip gitmelisin."

" bir şey olmayacak."

"Bunu yapana kadar Martina'yı her seferinde tehlikeye atacaksın. Sadece gereken bir şey." Sikime baktı. "Ve sen daha iyi

boxer giy çünkü bu gece seni sikmeyeceğim. Bu numaradan sonra olmaz." Yatağa geri döndü ve çarşafın altına girdi.

"Sen de öyle düşünüyorsun." Işığı kapattım ve onun yanındaki yatağa girdim.

"Ben ciddiylim."

"İşimi yaptığım için bana kızgın mısın?"

"Ben hamileyken ve yalnızken gecenin bir yarısı kaçıp gittiğin için sana kızgınım."

"Burada elli adamınız var."

"Onlar *sen değilsin*, Cato." Beni üzerinden itti ve yan döndü. "Şimdi git uyu."

"Gerçekten ikinizi tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?" Omzundan tuttum ve onu tekrar sırt üstü yatırdım. "Hayır. Asla." Dizlerimin üzerine çöktüm ve kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim. "Ve seni bu şekilde olabildiğince çok becermek istiyorum. Önümüzdeki bir ay çok hızlı geçecek ve altı hafta boyunca seks yapmayacağız."

Siena

MARTINA'NIN ODASI TAM DA OLMASINI ISTEDIĞİM GIBİYDİ.

Duvarlar pastel mora boyanmıştı, beşik inci beyazıydı ve alt değiştirme istasyonu ile oyuncakları hazırlanmıştı. Oda henüz doğmamış bir bebek için büyük bir sevgiyle doluydu. Köşede bir sallanan sandalye duruyordu ve gecenin bir yarısı onu orada sallayarak uyutacağımı hayal ediyordum. Ağzı göğsüme yapışacaktı ve ben onu en ilkel şekilde hissedecektim.

Sandalyeye oturdum ve Cato'nun onun için seçtiği pelüş zürafayı tutarak kendimi salladım. Mağazaya gittiğimizde alışverişle pek ilgilenmemişti ama ilgisini çeken birkaç şey bulmuştu. Bunlardan biri zürafa ve beğendiği bir pijama takımıydı.

Geçen hafta Cato'ya neden bu kadar kızdığımı bilmiyordum. Yatakta sadece benim olduğumu fark ettiğimde korktum. Ona bir şey olduğundan, bana bir şey olabileceğinden endişelendim. Neredeyse histerik bir halde onu aradım ve sonra eve içki ve kadın kokusuyla geldiğinde, güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin verdim.

Hamilelikle birlikte vücudum çok değişmişti. Karnım kocaman, kalçalarım kalındı ve çok fazla rahatsızlık içindeydim, eskiden olduğum gibi kaygısız ve spontane bir kadın değildim.

Cato güzel kadınlarla dolu sonsuz bir sıraya alışkındı.

Benden bıkmış olmasından korkuyordum.

Beni sevdiğine inanıyordum ama hormonlar bazen beni delirtiyordu.

Cato eşofmanlarıyla kapıyı açtı, gözleri evin her yerinde beni arıyormuş gibi beni tarıyordu. Göğsümde tuttuğum zürafayla sandalyede yavaşça sallandığımı gördü. "Burada olacağını bilmeliydim." İçeri girdi ve beşiğin yanından geçerek bana yaklaştı. Vücudunda bir gram yağ olmadan mükemmel bir şekilde yontulmuş, her zamanki gibi muhteşimdi. Milyarder olmasaydı bile istediği kadına sahip olabilirdi. Süpermodeller... yoga eğitmenleri... herkes.

"Burayı seviyorum. Huzurlu."

Beni ileri geri sallanırken izlerken bir elini beşiğe dayadı. "Sana katılabilir miyim?"

"Çok formdasın ama seni tutabileceğimi sanmıyorum." Gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum... Sanırım çok büyüğüm."

Saçmalıyormuşum gibi gözlerini devirdi. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktım, sonra o oturdu.

Yavaşça kendimi onun kucağına bıraktım, bacaklarım onunkilerin üzerinde duruyordu. Zürafayı karnıma yasladım.

Cato kollarıyla beni destekledi ve ayağıyla ikimizi de hafifçe salladı. "Haklısın. Burası çok huzurlu."

"Doğduktan sonra olmayacak," dedim gülerek. "Bir sürü ağlama ve çılgılık olacak."

"pek farklı değil," diye alay etti.

Gülümsedim ve şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Ben çok çılgılık atarım."

Ama ağlamıyorum."

Dudaklarını saç çizgime götürdü ve bana yumuşak bir öpücük verdi.

Tatlı, şefkatli bir jestti, gözlerimi kapatmama ve göğsümdeki sıcaklığı hissetmeme neden olan türden. Bunu başka bir kadına yapmadığını bilmek beni özel hissettirdi. "Şu anda kendimi çok rahatsız hissediyorum..."

Eli karnıma doğru hareket etti. "Biliyorum bebeğim. Ama yakında bitecek."

"Kendimi çok şişman hissediyorum... çok çirkin."

Alaycı bir çıkardı. "Sen neden be?"

Hamilesin, şişman değilsin."

"Her neyse. Ben çok büyüğüm. Geçen hafta dışarı çıktığında... Sanırım senin..." Cümlemi bitirmedim, kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar suçlu hissediyordum. Hiç düşünmemiştim-

Kendine güveni olmayan, partnerini sürekli aldatmakla suçlayan bir tiptim çünkü kendime güvenim yoktu.

"Ne?" diye sordu.

"Bana söyletme."

"Hayır, yapacağım." Çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Gecenin bir yarısı ne yapmak için kaçtığımı sanıyordun?"

Suçluluk duygusu sözlerimi bastırdı, ben de gözlerimi . "Nasıl bir yaşam tarzına alışkın olduğunu biliyorum. Ne tür kadınlardan hoşlandığını biliyorum." "Son on aydır her gün aynı kadınla birlikteyim.

tek bir gece. Kızımın karnının içinde büyümesini izledim ve her geçen gün için daha da ateşlendim. eğilmesi, karnının dışarı çıkması, gözlerindeki ışıltı... Dünyadaki en seksi şey. İnan bana, gözlerim dalmıyor. Ne zaman işte kendime vakit ayırsam, seni . Seninle birlikte olabilmek için olabildiğince çabuk eve gitmeyi düşünüyorum." Parmakları çenemin altında hareket etti ve beni tekrar ona bakmaya zorladı. "Ben dürüst bir adamım. Başka bir kadın isteseydim sana söylerdim. Ama gerçekten istemiyorum, sadece seni istiyorum."

Gözyaşlarım gözlerime çarptı ve durmaları için onları hızla kırptırdım. Onları savuşturma çabalarım yeterli olmadı ve gözlerimden süzölüp yanaklarımdan aşağı süzüldüler. "Kıskandığım için özür dilerim."

" değil," diye fısıldadı. "Kıskandığında beni tahrik ediyorsun."

Gözyaşlarımı parmak uçlarımla sildim. "Güvensizliğin çirkin olacağını düşünmüştüm."

"Seninle değil. Şu anda herhangi bir bara girip yakışıklı bir adam bulabilirsin. Zamanını daha iyi birini bulmak yerine benim için endişelenerek geçiriyor olman çok seksi. Muhtaçsın, sahiplenicisin, kıskançsın... ve ben bundan hoşlanıyorum."

Son merdivene ulaştığımda BATES evin içinde yürüyordu. "Kahretsin, kocaman olmuşsun."

Aşağı inerken parmaklıkları kavradım, fazla ağırlık eklemlerime acı verdiği için acele etmiyordum. "Teşekkürler."

"Kadınların bu kadar büyüyebileceğini bilmiyordum." Mantiğa meydan okurcasına karnıma baktı. "Eğilebiliyor musun?"

"Evet. Ayrıca taşaklarını da tekmeleyebilirim."

Elleriyle kasıklarını kapattı ve geri adım attı. "Sakin olalım. Aşağılayıcı olmaya çalışmıyordum."

"Son derece aşağılayıcıydın." Cato kendime olan saygımı yeniden canlandırmısaydı, muhtemelen şu anda gözyaşları içinde olurdu. "Neden buradasın?"

"İş. Cato ve benim bir konferans var."

"Oh..." Bana kalsa Cato emekli olurdu. Ama onu buna ikna etmek imkansızdı. Bunu yapsa bile, muhtemelen için bana kızardı. "Nerede yaşıyorsun bu arada?" Bates'in evinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Floransa'da mı yaşıyordu? Toskana'da mı yaşıyordu?

"Neden? ister misin?" Kaşlarını salladı. "Bu evin hemen dışında neredeyse burnumu kırıyordun. Yani, hayır."

"Hey, bu kişisel bir şey değildi. Biz hainlere böyle davranırız."

"Ve Cato'ya bana asıldığını söylemeyeceğim için şanslısın."

"Ben pas vermedim," diye karşı çıktı. "Eğer evet demiyorsan..." Kaşlarını tekrar salladı.

"Gerçekten kasıklarına tekme atacağım."

Bir adım daha geri çekildi. "Annemden birkaç mil uzakta yaşıyorum. Yani Toskana'da yaşıyorum. Tıpkı Cato gibi büyük, güzel bir evim var. Aşçım o kadar iyi değil ama bana iyi davranıyor, neyse."

"Bunu yapmak oldukça zor olmalı... sana iyi davranmak."

"Bunu daha önce de duymuştum." Ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Biraz medeni bir konuşma yaptığımıza şaşırarak ağızından kaçırdım.

"Bunun güzel olduğunu mu düşünüyorsun? Beni bir de hanımlarımla görmelisiniz."

"Her zaman çıkarıcı bir servet avcısı olarak anılmaktan kesinlikle daha iyi."

"Fahişe, kaltak ve aptal kaltaktan bahsetmiyorum bile." Bütün isimleri parmaklarıyla saydı. "Ama o kâğıtları imzalayarak bana kendini kanıtladın. Cato'dan alacağın her türlü mirastan feragat etmişsin. Yani, eğer onunla gerçekten sadece para için birlikteysen, bu noktada burada kalmanın bir anlamı yok. "Kardeşime ihanet ettiğin için seni sevdiğimi söylemiyorum ama artık boynunu kırmak da istemiyorum."

"Oh iyi," dedim alaycı bir tavırla. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum..."

"Yapmalısın. Sana karşı biraz nazık olmak için çaba sarf ediyorum. Ama çok da iyi değil... Buna izin veremem."

"Yeğenini doğuruyor olmama rağmen mi?"

"Kim doğurursa doğursun, o hala benim yeğenim. Kan kandır."

"Yeğenin benim kanımın yarısını taşıyacak, yani sen ve ben bir aile olacağız."

Başını iki yana salladı. "Aile olmamızın tek yolu Cato'nun seninle evlenmesi. Ve bu asla ." Yanımdan geçip Cato'yla genellikle buluştukları ofise doğru yürüdü.

Evlenmek benim için hiçbir zaman önemli olmamıştı ama şimdi Martina neredeyse buradaydı ve Cato ile daha fazlası olmayı diliyordum. Beni sevdiğini söylemesini diledim. Sadece çocuğumun babası değil, aynı zamanda kocam olmasını diledim. Ama Cato'yu hiçbir şey için acele ettiremezdim. Eğer onu bu konuda sorgularsam, sadece sessizliğiyle karşılaşardım.

Cato kot pantolon ve tişört giymiş bir halde mutfaktan çıktı. "Her şey yolunda mı?"

"Kardeşiniz sizi ofiste bekliyor."

Cato beni herkesten daha iyi tanırdı, öz kardeşimden bile. Beden dilimi bir sayfaya yazılmış kelimeler gibi okuyabiliyordu. Ondan saklamaya çalıştığım duygularım bile bir şekilde yüzeye çıkıyordu.

"Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

Bana hiç inanmadı. "Ne dedi Siena?"

"Açıklamak istediğim bir şey yok." Yanından geçip gittim. "Sonra görüşürüz."

Hiç uyuyamadım.

Çok sert tekmeliyordu. Başlangıçta çok şirindi ama artık sadece can sıkıcıydı. Ayakları sürekli karnıma çarpıyordu, çok şişmişti ve her yerim ağrıyordu. Klimanın ayarının ne olduğu önemli değildi, her zaman sıcaktım. O kadar rahatsız olmuştum ki seks yapmak bile istemiyordum, sevgilim dünyanın en güzel erkeği Cato olduğu için bu şok ediciydi.

Bir o yana bir bu yana yuvarlandım ve sonunda sakinleştım, bittiğini hayal ederken rahatsızlıkla nefes alıp veriyordum. Doğum sancılı ve korkutucu olacaktı ve hastaneden döndüğümde bile ağrılı ve bitkin olacaktım. Bunun da ötesinde, durmadan ağlayan bir bebeğe bakmak zorunda kalacaktım. İyi bir gece uykusu çekebilmek için önümde uzun bir yol vardı.

Birden arasında bir his hissettim, kalçalarımın üzerinden altımdaki yatağa damlayan bir ıslaklık seli. "Oh Tanrım..." İçime panik yerleşirken iki elim de karnıma gitti.

Cato sözlerime anında uyandı. "Bebeğim, ne oldu? Neyin var?" Gözlerini açtı ve eli karnıma gitti.

"Suyum geldi..."

Duyuru karşısında durdu, yarı uykulu bir halde olayı kavradı. Sonra harekete geçti. "Pekâlâ. Seni hastaneye götürelim." Komodinin üzerinden telefonunu aldı ve adamlarına hastaneye gitmek için arabayı hazırlamalarını söyledi. Sonra birini aradı ve benim gelişim için hazırlanmalarını söyledi. Kot pantolon, tişört ve ceket giydikten sonra hastane için kıyafetlerimi giymeme yardım etti.

"Bunun inanamıyorum..."

"O burada, bebeğim." Ayakkabılarımı giymeme yardım etti. "Geliyor. Tek yapmamız gereken onu dışarı itmek."

Alay ettim. "Onu dışarı itmeme gerektiğini söylüyorsun. Sanki bu kolay gibi."

"Kolay ya da zor, bunu yapacaksın." Ayağa kalktı ve ceketimi omuzlarıma doladı. "En zor kısmı geliyor, ama yakında her şey bitecek. Üçümüz kısa sürede evde olacağız." Şifonyerden çantamı aldı ve sonra beni elimden tuttu. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Hastaneye vardığımda kasılmalar başlamıştı.

Ve Tanrım, çok acı vericiydi.

Hemen hemşireler ve doktorla birlikte bir odaya alındım ve muayenemden sonra zaten gelmekte olduğunu söylediler.

"Bekle, gerçek doğuma girmeden önce on saat kadar oturmam gerekmiyor mu?" Şu anda doğum yapmaya hazır değildim.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Anne olmak üzereydim. *Aman Tanrım, anne olmak üzereyim.*

Doktor, "Hayır, bebek şimdi geliyor," dedi. "İkınmaya başlamanı istiyorum."

Cato'ya baktım, sanki bunu bir şekilde düzeltmesini bekliyordum.

Başucumda durdu ve elimi tuttu. "Zaman kaybetmeyi sevmez. O kesinlikle benim kızım."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Mavi gözlerinin içine baktım ve zayıflığımı itiraf ettim. Durum ne olursa olsun genellikle güçlüydüm ama şu anda dehşete düşmüştüm. "Annem burada değil ve ben hep burada olacağını düşünmüştüm... Bunu yapamam. Bu kişiyi bedenimden dışarı atamam. Bu fiziksel olarak mümkün değil."

"Bebeğim, bebeğim." Elimini kavradı. "Sakin ol."

"Sen sakinleş," diye tısladım.

"Annen burada olamadığı için üzgünüm ama ben buradayım. Bunu birlikte atlatacağız. Korkacak zaman yok Siena. Kızımızın ıkınmana ihtiyacı var, o yüzden ıkınmaya başlamalısın. Onu düşün."

Tam da ihtiyacım olan tavsiye buymuş gibi görünüyordu. Artık o dünyaya geliyordu ve ben artık önemli değildim. Hayatımızdaki en önemli şey oydu ve korkuya teslim olmak yerine onu mümkün olduğunca çabuk kollarıma almam gerekiyordu. "Tamam... Yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum bebeğim."

Saatler sonra geldi.

Doktor onu temizledi ve bana getirmeden önce sıcak pembe bir battaniyeye sardı. Avazı çıktığı kadar ağlıyordu ama bu ses beni hiç rahatsız etmedi. Dünyanın soğuk havasına girerken verdiği normal bir tepkiydi. "İşte burada." Onu bana verdi.

Vücudum doğumdan dolayı bitkin düşmüştü. Çok ıkınmaktan bacaklarım titriyordu ve son birkaç gecedir iyi uyuyamadığım için yorgundum. Ama işin zor kısmı bitmişti ve sonunda ödülüm bana verilmişti.

Kızımı ilk kez kucağıma aldığım bu anı asla unutamayacaktım. "Martina..." Onu iki kolumla tuttum ve minik parmaklarına baktım. Hâlâ histerik bir şekilde ağlıyordu ama kulaklarım otomatik olarak anne kulağına dönüşmüş gibiydi, tiz çığlıklarla başa çıkabiliyordum. Henüz açmadığı için gözleri kapalıydı ve renklerini görmek için bekledim. Umarım Cato'nun gözlerine sahipti. Ona her baktığımda onu görmek istiyordum.

Gözleri açıldı ve okyanus gibi maviydiler.

"Tıpkı baban gibi." Başını ağzıma götürdüm ve alnından öptüm. "Sen çok mükemmelsin." Dudaklarımda kalıcı bir gülümsemeyle yüzüne baktım. Benim ona baktığım kadar o da bana bakarak eğlenmeye başlayınca yavaş yavaş ağlamaları kesildi.

Annemle özel bir ilişkim vardı ve bu an için burada olmaması kalbimi kırdı. Her zaman bana anne olmakla ilgili her şeyi öğreteceğini düşünmüştüm - çünkü o dünyadaki en iyi anneydi. Torununu gördüğüne çok sevineceğini, Cato'yla vakit geçirebilmem için ona mümkün olduğunca çok bakacağını biliyordum. Ama o burada değildi... ve ben kendi ailemi onsuz kuruyordum.

Cato başımda durdu ve Martina'ya sessizce baktı. Sessiz ve hareketsizdi, okunması imkânsız bir ifadeyle anı değerlendiriyordu. Mutlu ya da üzgün görünmüyordu. Bitkin görünüyordu. Bir an sadece ikimiz vardık, sonra üçümüz olduk. Bu küçük kız bir kaza sonucu dünyaya gelmişti ama o kaza başımıza gelen en güzel şeye dönüşmüştü. O benim hayatımı kurtardı... ve Cato'yu daha iyi bir adam yaptı.

"Onu tutmak ister misin?" Fısıldadım.

Söylediğim tek kelimeyi bile duymamış gibi orada durmaya devam etti. Kollarını uzatmadı ya da beni duyduğuna dair herhangi bir işaret vermedi. Derin ve ağır nefes alıyordu, duygularının damarlarında belliydi. Sonunda düşüncelerini kabul etti ve transfer yapmak için kollarını uzattı.

Onu kollarına bıraktım ve .

Cato onu tek koluyla tuttu çünkü kendi boyuna kıyasla çok küçüktü. Diğer elini kızın başının altından geçirdi ve daha yakından bakabilmek için onu yüzüne doğru kaldırdı.

Martina ağlamadı. Sadece küçük ağzından belli belirsiz mırıltılar geliyordu.

Onları birlikte izledim, anın ağırlığının Cato'nun üstesinden gelmesini izledim. Doğuma girdiğim anda hayatımın gerçekliği yüzüme çarptı.

beni zorladı. Ama onun yüzünü ilk kez görene kadar bu onun için gerçekleşmedi.

"Tatlım, çok güzelsin," diye fısıldadı ona, baba-kız arasında özel bir konuşma yaparak. "Tıpkı annen gibi." Alnını dudaklarına götürdü ve onu benim öptüğüm gibi öptü.

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Ne kadar acı çektiğim ya da ne kadar bitkin olduğum önemli değildi. Bu sahne beni gözyaşlarına boğdu.

Onu yüzüne yakın tuttu ve tekrar konuştu. "Seni asla terk etmeyeceğime söz , tatlım. Ne olursa olsun. Sana her zaman göz kulak olacağım. Seni her zaman koruyacağım. Ve her gece, her zaman eve geleceğim."

Ertesi gün eve gittiğimizde çok yorgundum. Sürekli onu besliyor ve ağlamayı kessin diye sallayarak uyutuyordum. Bu kadar yorgun olmasaydım devam ederdim ama sınırına ulaşmıştım.

Cato onu yandaki beşiğe yatırdı ve yatak odasında bana katıldı, ama feryatları o kadar yüksekti ki görmezden gelinemezdi. Kapılar açık olduğu için bebek telsizine gerek yoktu.

"Böyle ağlamasına izin veremem." Çarşafı geriye ittim.

"Bebeğim, dinlen." Cato beni tekrar yatağa yatırdı ve üzerimi . "Bana ihtiyacı var ve yarın işin olduğunu biliyorum."

"Birkaç gün izin aldım. Onunla ben ilgileneceğim, böylece sen de gücünü geri ."

Milyarder bankacı Cato Marino, kızına bakmak için izin mi aldı? "Dadı falan tutacaksın sanıyordum."

"Eninde sonunda. Ama şimdilik, onunla ilgilenenin biz olmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Bu bağ kurmak için önemli. Martina'nın bu dünyaya gelmesini ve bir yabancı tarafından bakılmasını istemiyorum. Biz bakmalıyız."

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Şu anda çok yorgun olduğumu biliyorum... ama sen Cato'sun, değil mi?"

Gülümsedi ve çarşafı omzuma doğru çekti. "Onu tuttum. Sen sadece dinlen. Dokuz ay boyunca vücudunun içinde bir insan büyüttün ve sonra onu dışarı ittin. Yeterince şey yaptın."

Elini kavradım. "Aşğıda bir kabus olmasaydım, şu anda beynini sikiyor olurdum."

Kıkırdadı ve avucumu öptü. "Bunu daha sonra telafi edebilirsin."

Cato

BEN BİR BABAYDIM.

Siena son birkaç ayda büyüdüğü, kaçınılmaz gerçek yüzüme baktı. Sonra onun bir kadının yapabileceği en zor şeyi yapmasını izledim: doğum. Bir sürü çığlık ve acıdan sonra kızım dünyaya geldi.

Ve hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Güzel, sağlıklı ve mükemmeldi.

Onu ilk kez kollarıma aldığım anı asla unutmayacağım. Tek yapmak istediğim onu korumak, hayattaki tüm korkunç şeylerden uzak tutmaktı. Sadece yavru kediler ve yağmur fiyonkları görmesini istiyordum. O an beni değiştirdi, iyi ya da kötü. Sevgiyle ama aynı zamanda nefretle doluydum. Babam nasıl olur da bana sarılıp sonra da çekip giderdi? İçinde bir ölü hissetmeden iki oğluna nasıl sırtını dönebilirdi?

Bunu Martina'ya asla yapamam.

Uykusuz gecelere, kirli bezlere, kıyafetlerimin üzerinde bıraktığı lekelerle rağmen o hâlâ benim ailemdi ve aileye asla sırtınızı dönmezsiniz. Onu yatak odasına götürdüm ve sandalyede salladım, onunla başka ne yapacağımı bilmiyordum. Konuşacak kadar büyük değildi, sadece bana bakacak kadar büyüktü.

Ben baktım.

O böyle sessizken, ebeveyn olmak dünyanın en kolay şeyiymiş gibi geliyordu. Ama bu huzurun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Önümdeki yol zor olacaktı ve pek çok şey öğrenmem gerekecekti. Nasıl bez değiştireceğimi bile bilmiyordum.

YouTube'a şükürler olsun.

SIENA uyandığında yatağında kaldı ve tepside akşam yemeğini yedi. Kollarımda Martina ile başucundaki sandalyeye oturdum. O kadar küçüktü ki tek bir kola rahatlıkla sığabiliyordu. Küçük parmakları ve küçük ayak parmaklarıyla, bir gün büyüüp bir kadın olacağına inanmak zordu.

"Nasıldı?" Siena'nın saçları arkaya toplanmıştı ve bütün gün uyumuş olmasına rağmen hâlâ bitkin görünüyordu. Vücudu, başka bir insanı dışarı attıktan sonra hâlâ darmadağın olmuş olmalıydı. Gözleri öyle bir yorgunlukla doluydu ki sanki hiç uyumamış gibiydi.

"Ağlamasının durmadığı birkaç saat oldu. Onu besledim, altını değiştirdim, salladım... hiçbirisi işe yaramadı."

"Belki de üşümüştür?"

"Bilmiyorum. Ama sonunda durdu. Geri kalan zamanda onu sallanan sandalyede tuttum. O bana baktı, ben de ona baktım."

Siena gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

Martina bir saniye sonra ağlamaya başladı, feryatları o kadar yüksekti ki neredeyse duvarları sarsacaktı.

"Artık o kadar da hoş değil," dedim kıkırdayarak.

"Muhtemelen açtır." Tepsiyi kenara çekti ve gömleğini kaldırarak şişmiş memelerini ortaya çıkardı. "Ben zaten rahatsızım." Martina'yı ellerimden aldı ve göğsüne yerleştirdi.

Martina bağlandı.

Siena'nın çocuğumuzu emzirmesini izledim ve şimdi her şey daha da gerçekçi .

Siena uzun süre kızımızı izledi, gözlerinde şefkat ve dudaklarında bir gülümseme vardı. "Ona bakabilirim. Eminim yapman gereken şeyler vardır."

"Spor salonuna gidip duş almak istiyorum."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Yerimden kalkmadım ve onları birlikte izlemeye devam ettim, anne ve kızı. Bu kadar güzel ve masum bir şey yarattığıma inanmak zordu ama Martina'nın bu nitelikleri annesinden miras aldığına emindim. Benim gözlerime sahipti ve umarım

benim gücüme ve sertliğime sahip olacaktı. Onu peri masallarına ya da Beyaz Atlı Prens'e inanması için yetiştirmeyecektim. Onu kendi savaşçısı olarak yetiştirecektim, asla hizmet ettiğinden daha azına razı olmayacaktı. Bir gün bir adam gelip onu benden isteyecekti ve o adam benden iki kat daha erkek olmadıkça onu vermeyecektim.

Siena beni inceledi. "Ne düşünüyorsun?"

Bu soru konsantrasyonumu bozdu. "Babamla ilgili şeyler... uzun süre endişelenmemem gereken şeyler."

DÖRDÜNCÜ GÜN Martina'nın ihtiyaçlarını çok daha iyi anlıyordum. Ağlama sesleri bana hep aynı geliyordu ama günün hangi saatinde neye ihtiyacı olduğuna dair ipuçları veriyordu. Altını değiştirmek kolaydı, biberonla beslemek daha da kolaydı. Evde rahat etmeye başladığında daha çok uyumaya başladı.

Bunlar benim en sevdiğim anlardı.

Ofisime girdim ve masamın arkasındaki deri koltuğa oturdum. Dizüstü bilgisayarım önümde açıktı ama içki dolabı sıkıca kapatılmıştı. Normalde burada içki ya da sigara içiyor olurum ama artık bir kızım olduğu için sevdiğim şeyleri ikinci plana atmıştım çünkü onu daha çok seviyordum.

Göğsüm düz olacak şekilde sandalyede yaslandım ve Martina tam karşımda yüzüstü uyudu. Bu pozisyon benim için pek rahat değildi ama o öğle uykusunu bu şekilde uyumayı seviyordu. Bilgisayarımda bir şeyler yazdım ve birkaç e-postaya yanıt verdim.

Bates beni aradı.

Yumuşak bir sesle cevap verdim. "Evet?"

"Ne demek *evet*? Çalıştığını görüyorum. Ofise dönmeye hazır mısın?"

Siena neredeyse doğumdan çıkmıştı ama ben ona tekrar ayağa kalkması için ihtiyaç duyduğu kadar zaman veriyordum. Günün büyük bölümünde Mar- tina'yla ilgilenmek onun rahatlamasını sağlıyordu. Şimdiye kadar bir kez bile bez değiştirmemişti. "Birkaç gün daha olmaz."

"Neden?"

"Çünkü şu anda Martina'ya ben bakıyorum. Siena hâlâ dinleniyor."

"Cato, dadılar bunun için var. Ve çok ucuzlar."

Neyse ki Martina tüm konuşma boyunca uyudu. Belki de sesimi dinlemek hoşuna gitmişti. "Dadı istemiyorum, Bates. Ona bakacak kişi ben olmak istiyorum."

"Bez mi değiştirmek istiyorsun?" dedi inanamayarak. "Kıç silmek mi?"

"Evet. Ve evet."

Telefonda alay etti. "Seni anlamıyorum dostum. Güçlü bir bankacısın ama evde ağzının suyu akan bir veletle oturuyorsun."

"Ona böyle hitap etme," diye uyardım. "Eğer öyle derssen yüzünün yeniden yapılandırılması gerekecek."

"O zaman ne zaman dönüyorsun?"

"Biliyorsun, babalık izni en az üç aydır." "Hayır, pislik."

Üç aylığına kaçamazsın."

"Biliyorum," dedim. "Ama ben sadece sana ülkenin geri kalanının ne yaptığını hatırlatıyorum. Ayrıca, bunu kendi başına halledebilirsin, Bates. Sen yeniden müttefiksin, bana ihtiyacın yok. Senin zamanın geldiğinde, benim de sana ihtiyacım olmayacak."

"Benim zamanım geldiğinde mi?" diye ağzından kaçırdı. "Hayır, ben her zaman prezervatif."

"Aşık olduğunda, prezervatif takmayı bırakacaksın."

Sessizliğe gömüldü.

Kızgınlığının kaynağını, kötü seçilmiş kelimelerimin nasıl yanlış yorumlandığını anlamam birkaç saniye sürdü. "Sadece diyorum ki..."

Bates bu yorumu tekrarlamadı ama konuşmanın geri kalanı için garip bir durumdu. "Neden bütün işi sen yapıyorsun?"

"Çünkü dokuz aylık hamileydi ve içinden bir insan çıkardı. Bir hafta izni hak ediyor."

"O bir anne," diye karşı çıktı. "Çocuğuyla ilgilenmesi gerekir."

"Cinsiyetçi bir sürtük olmayı bırak."

"Cinsiyetçi mi?" diye sordu. "İşte Siena'yı bu yüzden sevmiyorum. Kafana bu aptalca düşünceleri sokuyor."

"Onun yüzünden değil. Artık bir kızım var ve bu yüzden dünyayı daha farklı görüyorum. Bu arada, onu bir kez bile görmek istemedin."

"hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ama bu senin yeğenin. Senin ailen. Sahip olduğun kızına en yakın şey o olabilir."

"Tanrım, umarım öyledir," dedi iç çekerek. "Annemle konuşacağım ve . görmeye can attığını biliyorum. Beni her gün arıyor, başınızın etini yemenin zaman uygun olacağını bulmaya çalışıyor."

"Daha önce başımın etini yemek için uygun zamanı hiç önemsememişti." "Sanırım Siena'yı düşünüyor."

Tabii ki. Annemin bana karşı hiçbir sınırı yoktu. "Siena kendini çok daha iyi hissediyor, eminim yarınki ziyarete hazır olacaktır."

"Pekâlâ. Bu arada, şu konuştuğumuz şeyi yapacak mısınız?"

Siena'yı dışarı sürükleyip idam edilmek üzere dizlerinin üzerine çöktürmek. Onu öylesine korkutacaktım ki, işlediği iki suç için en iyi ceza bu olacaktı. Kardeşimin onu kana buladığı zaman dışında yaptıklarının bedelini hiç ödemedi. Bundan sadece birkaç gün sonra babasının cesedini düşmanlarımdan aldım ve sırf ona sahip olmak için ateşkes ilan ettim. Siena yaptıklarından dolayı hiç acı çekmedi. İlk anda öfkemi yumuşattı ve ben de onunla ilgilendim. "Henüz karar vermedim."

"Umarım bunu yaparsınız. Ona karşı çok daha kibarım, ancak yaptıklarından dolayı adil bir şekilde cezalandırılırsa ona temiz bir sayfa açmaya istekli olurum. Hepimiz günahlarımızın bedelini ödemek zorundayız-Siena Russo da farklı değil."

Yatakta Siena'nın yanına uzandım, bebek aramızdaydı.

Siena başını elinin üzerine koymuş, Marti- na'nın karnını ovuyordu. bir şey gelmesin diye aramızda uyuyan kızımıza bakarken gözleri kısılmıştı. Siena gülümseyerek Martina'ya baktı ve uyurken küçük göğsünün inip kalkmasını izledi. "Ne kadar mükemmel olduğuna inanabiliyor musun?" diye fısıldadı karanlıkta.

"Hayır."

"Sağlıklı, güzel, mutlu... O mükemmel bir bebek."

"Bütün gün bezini değiştirirken, bir saat boyunca durmadan ağlamasını dinlerken ve birkaç saat boyunca hareket edemeyecek şekilde göğsünüzde uyumasına izin verirken nasıl hissedeceğinizi bekleyin ve görün."

Gözlerini aynı gülümsemeyle bana çevirdi. "Hâlâ mükemmel. Ve sen de onun mükemmel olduğunu düşünüyorsun."

İnkâr etmedim. "Var. Annem ve kardeşim yarın ziyarete gelmek istiyorlar. Var mısın?"

"Evet. Daha erken gelmediklerine şaşıldım."

"İyileşmen için sana zaman vermek istedik."

"Landon'ı da davet edeceğim. Son zamanlarda telefonumu patlatıyor. Yeğeniyle tanışmak istiyor."

Keşke kardeşim de aynı heyecanı paylaşırdı. "Öğlen burada ."

"Kulağa hoş geliyor." Yüzü Martina'ya yakın olacak şekilde başını yastığa doğru eğdi. Gözlerini kapadı ve parmaklarını Martina'nın karnında tuttu, uyumak için bu güvenceye ihtiyacı varmış gibi nefes aldığını hissetti. "Onunla ilgilendiğin için teşekkürler. Dinlenmek çok güzeldi. Eve geldiğimizde kendimi tren çarpmış gibi hissettim."

"Sadece hayal edebilirim."

"Bir bebeğe tek başınıza bakmanın kolay biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim."

"Bunu tek başıma yapmadım. Giovanni'ye bir sürü soru sordum."

Kıkırdadı. "Tanrıya şükür ona sahibiz. Yemek yapmaktan yapabiliyor."

"Bu adam her şeyi yapabilir. Onu bu yüzden işe aldım."

Gözlerini kapalı tuttu ve parmakları Marti- na'nın karnını ovmayı bıraktı. "Keşke altı hafta beklemek zorunda olmasaydık..."

Martina'ya bakmakla o kadar meşguldüm ki, seks hakkında pek düşünmemiştim. O küçük bebek evrenimin merkezi haline geldi ve eskiden önemli olan her şey önemini yitirdi. Seks, içki ya da iş umurumda değildi. Tek umursadığım bezini değiştirmek ve ağzına biberon koymaktı. "Sen farkına bile varmadan bitecek."

"Evet... Sanırım. Sadece biliyorum-"

"Benim için endişelenme, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Aman Tanrım, o çok değerli bir şey." Annesi onu oturma odasındaki kanepeye yatırmış, kollarıyla Martina'yı sıcak gri bir battaniyeye sarmıştı. "Gözlerini senden almış, tatlım." Onu omzuna yasladı ve nazikçe bir o yana bir bu yana salladı. "O kadar mükemmel ki."

Bates onun yanına oturmuş, ne olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi bebeğe bakıyordu.

Annem Martina'yı uzun süre kucakladı ve onu görmek için orada bulunan diğer iki kişiyi görmezden geldi. Martina'nın başının arkasını okşadı ve sanki onu uyutmak için şarkı söylüyormuş gibi sessizce mırıldandı.

Diğer koltukta Siena'nın yanına oturdum, elim kalçasındaydı. "Anne."

Bebeği Bates'e uzatırken "Ah, üzgünüm," dedi. "Büyükanne olduğum için çok mutluyum. Onu aldın mı, tatlım?"

Bates kollarını onun vücudunun altında gezdirdi ve annemin yaptığı gibi ona sarıldı. "mi?" Onu hareketsiz tuttu ve yüzüne baktı. "Hey, gözleri bana çekmiş." Başını kaldırdı ve Siena'ya göz kırptı.

"Ölmek mi istiyorsun?" Tehdit ettim.

"Sakin ol." Bates Martina'nın yüzüne baktı. "Ben senin amcanım. Baban seni deli ettiğinde bana gel. Onunla nasıl başa çıkacağını sana anlatırım. Tanrıya şükür annene benziyorsun. Cato bir kadın olarak çekici olmazdı." Sonra Martina'yı Landon'a götürdü.

Landon çok daha sevecendi. "Hey, güzelim." Koltuğunda arkasına yaslandı ve onu vücuduna yakın tutarak yüzüne baktı. "Sende kız kardeşimden çok şey görüyorum... ve annemden." Landon ona bakarken gülümsedi, bunu yapabilecek kapasitede görünmüyordu. O da benim gibi katı ve soğuktu ama Martina onun duvarlarını yıktı -tıpkı bana yaptığı gibi.

Siena onun yanındaki yere geçti ve birlikte ona baktılar. "Keşke annem de burada olsaydı."

"Ben de," dedi üzüntüyle. "Babam da." "Evet..."

"Ama biz kendi ailelerimizi kuruyoruz," dedi Landon. "Senin daha çok bebeğin olacak, belki benim de çocuklarım olur. O zaman ailemiz büyüyebilir."

"Senin ölümcül bir bekâr olduğunu sanıyordum?" diye alay etti.

"Olmayacağımı kim söyledi?" diye karşı çıktı. "Bu çocuk sahibi olamayacağım anlamına gelmez. Sen ve Cato evli değilsiniz ve bir aileniz var."

Siena bakışlarını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerinde bir damla hüznle birlikte şefkat de vardı. Sonra bir kez daha kızımıza baktı ve o anı geçiştirdi. "Doğru. Hâlâ bir aile olabilirsiniz."

Siena

MARTINA GELDİĞİNDE HAYAT NASIL OLACAK DIYE ENDİŞELEDİM. BEN ENDİŞELENMEDİM.

Cato'nun ona nasıl tepki vereceğini, bebeğe bağlanıp sonra ikimizi de uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını biliyordum. Sırf ben iyileşebileyim diye bir hafta boyunca onunla ilgilenmesini hiç beklemiyordum.

O adamın kocaman bir kalbi vardı.

Bir haftalık iyileşme süreci tekrar ayağa kalkmama yardımcı oldu. Vücudum artık o kadar ağrıyordu ve doğum nihayet uzak bir anı gibi görünüyordu. Gecenin bir yarısı Martina'bakacak, onu besleyecek ve Cato biraz dinlenebilsin diye onu sallayacak enerjim vardı.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra, zerre kadar umursamadım.

Onunla ilgilenmek, kendimi anne gibi hissetmek çok iyi geldi. Dinlendiğim bir hafta boyunca kendimi berbat bir anne gibi hissettim. İyileşmem gerektiğini bilsem de onunla vakit geçirmediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Artık ben olduğum için hayatım tamamlanmış gibi hissediyordum.

Dünyadaki en tatlı şeydi. Şimdiden bir tane daha istedim.

Landon ve benim yaşlarımız birbirine yakındı ve ben de çocuklarım için aynısını istiyordum. Hayatta aynı zorlukları aynı anda yaşamalarını istedim ki bu anlar onları birbirlerine daha da yakınlaştırabilsin. Cato'ya ya da bana bir şey olursa, onların her zaman birbirlerine sahip olmalarını istedim, tıpkı benim Landon'a sahip olduğum gibi.

Akşam yemeğini verdikten ve onu sallayarak uyuttuktan sonra beşiğine yatırdım.

Hâlâ orada olduğumdan emin olmak için gözlerini açıp bana baktı, sonra tekrar kapattı.

Onunla uyumayı seviyordum ama ayrılma sürecine geç değil bir an önce başlamak istiyordum. Bağımsız olmasını, korkmadan yalnız kalmaya alışmasını istiyordum. Ve altı hafta içinde, Cato ile aramda birinin olmasını son şeydi... çünkü yalnız kalmak istiyorduk.

Cato odaya girdi ve kapı aralığında oyalandı.

Başımı kaldırdım ve karanlıkta onu gördüm ama Martina'yı uyandırmaktan korktuğum konuşmadım.

Gölgeli gövdesini seçmek zordu ama o güçlü omuzlarını inkâr etmek imkânsızdı. Katı ve sertti, sessizliği bir şekilde açıklanamaz bir düşmanlıkla doluydu.

Hayal görmüş olmalıyım, çünkü Cato'nun bana kızması için tek bir neden bile yoktu. Son iki hafta harika geçmişti. Martina'ya tek başıma bakabilecek kadar güçlü olduğum için işe dönmüştü. Eve geldiğinde Martina onu gördüğü için çok mutluydu. Kapıdan girer girmez onu kucağına aldı ve sanki bütün gün aklıdaymış gibi baktı

-Ben değil.

Martina uyuduktan sonra kapıya doğru yürüdüm ve yüz ifadesini daha iyi görebildim. Soğuk, temkinli ve tehlikeliydi. Sanki sekiz ay önceymişiz gibi, zalim ve acımasız adam geri dönmüştü. Çenesi uzun zamandır olmadığı şekilde sıkılmıştı. Mavi gözleri artık o kadar da güzel değildi.

Yatak odasından çıkıp koridora çıktı. Kapıyı arkamdan kapattım. "Sorun ne-"

Beni dirseğimden yakaladı ve koridora doğru çekti. "Cato, ne halt ?"

Ondan kurtulmaya çalıştım.

ama çok güçlüydü. Beni çelik kuvvetiyle kavradı. "Cato!" Tutuşundan kurtulmak, tanımadığım bu adamdan kurtulmak için tüm vücut ağırlığımı kullandım.

"Yapacağıma söz verdiğim şeyi yapıyorum." Beni merdivenlerden aşağı çekti.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken panik içimde patladı. Korku kalbimin her atışında bir davul gibi çalıyordu. Verdiği sözü unutmuştum çünkü önemsiz görünüyordu. O ve ben artık farklıydık. Birbirimizi seviyorduk. Birlikte bir kızımız vardı. "Ciddi olamazsın." Onu üzerimden ittim ve ayağımı kaybettim.

Düşmeden önce beni yakaladı ama sürüklemeye devam etti. "Ben ciddiylim."

Gözlerimden yaşlar aktı, değil, öfkeden. "Ben senin çocuğunun annesiyim-"

"Fark etmez."

"Beni ondan alamazsın!" Şimdi sahip olduğum her şeyle savaştım, küçük kızıma geri dönmek için savaştım. "Bu ne cüret? Senin neyin var böyle?"

Girişe ulaşana kadar beni merdivenlerden aşağı çekmeye devam etti. "Bana iki kez ihanet ettin. Bunu unutmayalım."

"Sadece zavallı bir adam geçmişe böyle tutunur." Gözyaşlarım yanaklarımdan iki ılık nehir gibi aktı. "Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Bunu bana nasıl yaparsın? Seni mutlu ediyorum-"

"Yeterince mutlu değil." Beni ön kapıdan geçirdi ve gecenin serin havasına soktu. Adamları etrafta toplanmış, silahlarını kuşanmışlardı. Bates de oradaydı ve hayatının en mutlu günüyümüş gibi gülümsüyordu.

Cato'yu tekmeledim. "Sen bundan daha iyisin!"

Vuruşa tepki vermedi. "Kimse Cato Marino'yu geçemez."

"Ve kimse de ona yaklaşmıyor. Senin için üzülüyorum. Ölmek üzere olan benim ama acıdığım kişi sensin."

Beni çeşmenin önündeki betonun üzerine bıraktı. "Diz çök."

Yüzüne tükürdüm. "Siktir. Seni."

Tükürüğün çenesini terk edene kadar yüzünden aşağı damlamasına izin verdi. "Seni yapacağım Siena. Bunu istemezsin."

Elimi geri çektim ve yüzüne bir tokat attım. "Seni asla affetmeyecek. Senden nefret edecek. Ve ben de senden nefret ediyorum." Ona tekrar tokat attım, tüm ağırlığımı ve vahşiliğimi vuruşuma verdim. Onu asla bu kadar incitmek istememiştim. Eğer bir silahım olsaydı, onu vurmakta tereddüt etmezdim. "Seni sevdiğime inanamıyorum. Sevdiğim için utanıyorum."

Omuzlarımdan tuttu ve beni aşağı itti. "Diz çök."

Dizlerimin altımda bükülmesine izin verdim ve betona düştüm. Kafamdaki kurşun yarası kanımı boşa akıtacak ve diğer kurbanlarının kanıyla karışacaktı. Cesedim kırsalda bir yerde bir çukura atılacaktı. Kızım beni hatırlamayacaktı, sesimi bile duymayacaktı. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi ve yanlarıma kramplar girmeye başladı.

Cato kardeşine doğru yürüdü ve kendisine uzatılan tabancayı aldı.

Bakışlarımı kaldırdım ve hayatımın son anlarında zayıf olmayı reddederek namluya baktım. Bu adamdan kaçmıştım çünkü

bunun benim kaderim olmasından korktum. Ama sonra o mavi gözlere ve ateşli öpücüklerle aşık oldum. Her gece onun yanında uyudum ve daha derin bir aşka düştüm. Tüm bunlara rağmen bana bunu yapması, onun bir psikopat olduğunu gösteriyordu. Noel ağacını asmak onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ona verdiğim süs onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O an bileğime taktığım bileklik de hiçbir şey ifade etmiyordu. "Buna pişman olacaksın, Cato. Hatıram hayatının geri kalanında her gün peşini bırakmayacak. Beni düşünmeden ona bakamayacaksın. Büyüdüğünde güzel bir kadın olduğunda, her lanet gün yüzümü göreceksin ve yaptığın şey için kendinden nefret edeceksin."

Silahı bana doğrultmaya devam etti. "Bana üzgün olduğunu söyle."

"Özür mü?" Tısladım. "Vurulmak üzereyim ve sen benden Senden özür dilemek mi? Göt herif, üzgün değilim. Babamı kurtarmak için sana yalan söylediğim için üzgün değilim. Hayatımı kurtarmak için kaçtığım için üzgün değilim. Bana hain diyorsun ama ben hayatta kalan biriyim. Ve her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yaparım. O zaman vur beni. Sadece yap şunu."

Parmağı tetiğin üzerindeyken silahı sabit tuttu. İfadesi rahat ama öfkeliydi. Bakışlarında herhangi bir çatışma ya da vermek zorunda olduğu karardan dolayı acı varmış gibi görünmüyordu. Yapmak üzere olduğu şey için hiçbir pişmanlık duymuyordu.

Bu kadar kötü birine nasıl aşık oldum?

Sonra Cato silahını indirdi. "Cezanı çektin.

Artık kalkabilirsin."

Dizlerimin üzerinde kaldım çünkü korku henüz geçmemişti. Bir saniye önce bana bir silah doğrultulmuştu ve hayatımın sona ereceğini düşünmüştüm. Kızımın büyüdüğünü asla göremeyecek, düğününe asla katılamayacaktım. Ve sonra yaptığım şeyler için iğrenç bir ceza olduğu ortaya çıktı. "Seni lanet-"

Bates tabancasını çekti, kafama nişan aldı ve tetiği çekti. Her şey karardı.

Cato

SILAH SESİ HAVADA ÇINLADI.

Siena yere yığıldı. Yarasından kan sızıyordu. Hareket etmedi.

Olan biten her şeyi görmüştüm ama gözümün önünde cereyan eden vahşeti sindiremiyordum. Tam da bu noktada onlarca insanı infaz etmişim ve bir kez bile bu kadar derinden rahatsız olmamıştım. Ama şimdi tüm hava ciğerlerimi terk etmişti ve bir santim bile kıpırdıyamıyordum.

Bates onu vurdu.

Çok fazla öfke. Patlayıcı ve şiddetliydi. Zamanın sonuna kadar kardeşimin arkasında durmuştum ama bu sadakat bir anda yok olmuştu. Bunu yapmam için beni kandırdı, onu kendisi öldürebilmek için beni bu oyuna getirdi.

İçimden silahımı çekip onu hemen orada öldürmek geldi.

Ama önemli olan tek şey Siena'ydı.

Çeşmenin önünde ona doğru koştum. "Siena!" Yüzünü avuçladım ve nabzını kontrol ettim.

Hâlâ hayattaydı.

Kan saçlarına bulaşmış ve yarayı gözlerden gizlemişti. Geri çektim ve hasarı incelemeye çalıştım. "Bebeğim, !" Ne olduğunu, kurşunun ne kadar derine gittiğini görebilmem için çok fazla kan vardı. "Arabayı getir! Hemen! Biri Giovanni'ye bebeğe göz kulak olmasını söylesin!"

Adamlarım hastaneye gidebilmem için arabayı çekmeye çalıştı ve biri Giovanni'yi uyarmak için içeri koştu.

"İyileşecek," dedi Bates. "Sadece kafa derisini sıyırdım."

Siena'yı yerden kaldırdım ve arabaya kadar taşıdım. Damarlarımın derinliklerindeki öfke yüzünden kollarım titriyordu. Yaranın ne kadar hafif olduğu önemli değildi. Onu vurmuştu. Onu arka koltuğa kaydırdım ve sonra ona tehdit dolu bir bakış attım. "Geri döndüğümde seni öldüreceğim. Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum."

Yüzü taze kar rengini aldı.

Sözümü yerine getirmek için zamanım yoktu, bu yüzden arka koltuğa geçtim ve şoföre mümkün olduğunca hızlı sürmesini söyledim. "Siena, uyan." Gömleğimden bir parça kopardım ve kanamayı durdurmak için başının etrafına bağladım. Kurşun kafa derisini kulağının hemen üstünden yaralamıştı. Kanı her yere damlıyor, deri ve halı kaplı zemine bulaşıyordu.

Sadece bir sıyrık için çok fazla kan kaybediyordu.

"Siktir." Baskıyı sürdürdüm ve yanaklarının süte dönüştüğünü görerek yüzüne baktım. "Bebeğim... benimle kal."

Onu hemen hastaneye götürdüm ve bir odaya yerleştirdim. Doktor bizden birkaç saniye sonra geldi ve kafatasındaki yarayı inceledi. Doktorun ne yapacağını anlayabilmesi için bölgedeki saçların tıraş edilmesi gerekiyordu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Ellerimi birbirine sürtüp dudaklarıma dayadım, bunu atlatacağını, yaranın kardeşimin tarif ettiği kadar küçük olduğunu umuyordum.

Doktor sonunda bilgi verdi. "Kurşun kafa derisini sıyırmış. Kemiği geçmiş ama delmemiş. Çok fazla kan kaybettiği için kan nakli yapacağız ama iyileşecek."

Tanrıya şükür. "Neden uyanmadı?"

"Bayılmak aşırı travmaya karşı doğal bir savunmadır. Kalp atış hızını ve kan basıncını düşük tutar. Eminim birkaç saat içinde kendine gelecektir. Onu saracağım ve nakli başlatacağım. Sıkı durun."

Başucuna oturdum ve bekledim.

Başının etrafına gazlı bez bağlanmış ve eline serum takılmıştı. Hayati değerleri stabildi, yani iyi olacaktı.

Ama .

Telefonum çaldı ve ekranda Bates'in adı belirdi. Adına baktığım anda dişlerim sıkıldı. Parmaklarım bir silahı kavrayıp tetiği çekmek için ağrıyordu. Diğer tüm kurbanlarıma yaptığım gibi onu da çeşmemin önünde infaz etmek istiyordum. Onu bir ipe asmak ve karnından bıçaklamak istedim.

Dışarı çıktım ve aldım. "Çok ." "Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

Koridorda yanımdan geçen insanlar sesimi yükseltmeme engel olamadı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Onu kafasından vurdun ve iyi olup olmadığını mı görmek istiyorsun? Kafasından vuruldu, göt herif. Tabii ki iyi değil."

"Doktorlar ne dedi?"

"O iyi olacak. Şu anda uyuyor."

"Güzel. Asla gerçek bir zarar vermek istemedim-"

"Siktir. Seni." Kardeşim yıllar boyunca beni çok kızdırmıştı ama hiç böyle olmamıştı. "Beni sırtımdan bıçakladın. Bana ihanet ettin. Bu dünyada en çok güvendiğim kişi olman gerekiyordu ama şimdi sana hiç güvenemiyorum."

"Gerçekçi görünmesini sağlamalıydık, Cato. Micah ve Damien'in onun senin için ne kadar önemli olduğunu bilmelerine izin veremeyiz."

Saçımı tuttum ve neredeyse kafa derimden çekip çıkarıyordum. "Kes artık!"

"Ve yaptığı şey için cezalandırılması gerekiyordu. Bunun ne kadar büyük bir ihanet olduğunu anlamayalım."

"korkutmamız gerekiyordu, vurmamız değil. Buna hakkınız yoktu."

"Bunu yapamayacağını biliyordum."

"Çünkü ben bir psikopat değilim!"

"Onu asla ciddi şekilde incitmek istemedim-"

"Siktir git, Bates. bir daha görürsem öldürürüm." Telefonu kapattım ve telefonumu cebime soktum.

Yatağının yanına döndüğümde uyanıktı. Monitöre bakıyor ve nerede olduğunu anlamaya çalışırken hayati göstergelerini inceliyordu. Gözleri bana dikildiğinde, alışkın olduğum o derin sevgi dolu bakışları yoktu. Belirgin bir şekilde gerildi ve kendini savunmaya hazırlanırken serumunu da yanına çekti. Dudakları çığlık atmaya hazırlanır gibi birbirine sıkıca bastırılmıştı ve gözlerindeki dehşet tamamen tiksindiğini gösteriyordu.

"Bebeğim-"

"Bana *bebeklik* yapma. Bir daha asla bana *bebeklik* yapma."

Bu basit sözler kalbimi kırdı. "Bates'in bunu yapmaması gerekiyordu. Bu olmamalıydı."

"Ama diğer her şeyin olması gerekiyordu? Sana güvenmiştim." Hatred ve kalp kırıklığı karışımı bir duyguyla bana bakarken gözlerinden nem akıyordu. "Ben senin kızını doğurdum ve sen bana bunu mu yaptın? Bir takım olduğumuzu sanıyordum. Ama sonra sen bir pislik gibi beni sırtımdan bıçakladın."

"Olanlar yüzünden hâlâ üzgündüm. Bu bana bir kapanış sağladı. Bana adalet sağladı. Artık ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz."

"Adalet mi?" diye fısıldadı. "Beni idam ediyormuş gibi yapmak adalet mi? Babamın hayatını kurtarmaya çalıştığım için mi? Peki ya ondan sonra olanlar? Martina ne olacak? Noel? Seni sevdiğimi kaç kez söyledim ama sen karşılık vermedin? Paranın benim için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamak için tüm o aptal evrakları imzaladım. Bunların hepsini yaptım... ama sen gerçekten bunun peşini bırakamadın mı?"

Ne söyleyeceğimi bilemeden bakışlarını tuttum.

"Bir şekilde seni sen olduğun için seven bir kadın buldun... ve ona bunu mu yapıyorsun?"

"O kadar da masum değilsin-"

"O zamandan bu yana çok yol kat ettik. Artık farklı insanlarız. -İkimiz de. Şu anda evde küçük bir kızımız var ve sen bu numarayı yapmanın uygun olduğunu mu düşündün? Siktir . Sadece... siktir git." Elini ve sanki varlığım ona çok fazlaymış gibi başka tarafa baktı.

Onu bu kadar incittiğim için kendimden nefret ediyordum. Soğuk ve acımasız bir adam olduğum için kendimden nefret ediyordum. "Artık ödeşтик. İlerleyebilir ve temiz bir sayfa açabiliriz."

Alaycı bir kahkaha attı. "Seni kafandan vurmama izin ver, o zaman ödeşmiş oluruz."

"Bunun olmaması gerekiyordu. Bates bunu yapmamalıydı-"

"Ve sen o asabi psikopata güvenden öyle mi? Bahse girerim seni en başta bu işe ikna eden oydu."

Onaylamadım.

"Çünkü yattığım adam bunu kendi başına yapmazdı." Hâlâ bana bakmıyordu.

"Bates'i yaptığı şey için cezalandıracağım. Bu yanına kalmayacak."

"Onu daha az umursayamazdım. Benim olan sensin Cato. Bu ilişkide o yok, sen varsın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bakışlarını kapıya odakladı.

"Onu öldüreceğim." Tepki yok.

"Onu çeşmenin önünde vuracağım."

"Tüm sorunlarınızı böyle mi çözüyorsunuz?" diye tısladı. "Onları diz çöktürüp beynine bir kurşun sıktırarak mı? Zaten benim yerime kardeşini seçtin, bu yüzden onu öldürmenin bir anlamı yok. Yaşamaya da ölmesi benim için fark etmez."

Yüzünün yan tarafına ve inci gibi tenine neredeyse uyan beyaz gazlı beze baktım. Bedeninden dalga dalga yayılan nefreti hissedebiliyordum. Eskiden ona karşı hissettiğim tüm sevgi ve şefkat yok olmuştu. Geçmişte ona korkunç şeyler yapmıştım ama o bir şekilde beni yine de sevmişti. Ama şimdi... onu çok fazla zorlamışım gibi görünüyordu. "Özür dilerim."

Kolları göğsünün üzerinde sıkıştı. "Gidebilir miyim? Eve gidip Martina'yı kontrol etmem gerek."

Yara bu kadar tazeyken konuşmaya zorlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bana öfkeliydi ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Belki sakinleştğinde beni dinleyebilirdi. "Seni şimdi eve götüreceğim."

Arabadan dışarı adım attığımızda şafak söküyordu. Güneş ufukta yükseliyordu ve kadının kanı hâlâ yerde görünüyordu. Damlalar geride kalmıştı. Durdu ve sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi kana baktı.

Sonra benden kaçmaya çalışıyormuş gibi olabildiğince hızlı bir şekilde eve doğru yürüdü.

Başlamasına izin verdim.

Üst kattaki bebek odasında ona katıldım. Siena sallanan sandalyeye oturdu ve Martina'yı emzirdi, güneş açık pencereden süzülürken yavaşça ileri geri sallanıyordu. Kapı aralığından ona bakıyor, ne kadar güzel görüldüğünü ve kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünüyordum.

Orada olduğumu fark edince başını kaldırdı. "Git buradan." Bana hitap ederken sesini zar zor yükseltti. "Bir daha söyletme bana." Memelerinden iftar yemeği yiyen kızımıza baktı.

Orada durup kızımızı beslemesini izlemek istedim çünkü bu çok güzel bir manzaraydı. Çok basit, çok huzur verici bir şeydi. Ama hoş karşılanmadığımı ve hoş karşılanmamam gerektiğini biliyordum.

Başka ne yapacağımı bilemedim ve çalışmak için ofisime gittim.

Siena

HISSETTİKLERİMİ TARIF EDECEK HIÇBİR KELİME YOKTU.

Başımda hissettiğim acının yanı sıra, başta kalbim olmak üzere diğer her yerimde de acı hissettim.

Cato'ya körü körüne güvendiğim için bunun olacağını tahmin edememiştim. Beni sevdiğini söylemese bile, beni kalbinin derinliklerinden sevdiğini biliyordum. Beni asla incitmeyeceğini, bana asla işkence etmeyeceğini biliyordum.

Ama tüm bunlar hakkında yanılmışım. Belki de beni sevmiyordu.

Belki de sadece tekiydim.

Cato ofisindeyken bazı giysilerimi ve gerekli eşyalarımı eski yatak odama taşıdım. Artık onun yanında uyumamın imkânı yoktu. Eskiden yatağında tek başıma uyumaktan nefret ederdim ama şimdi bana bu kadar şiddetli bir şekilde ihanet eden adamın yanında uyumayı tercih ediyordum.

Martina'yı yanıma aldım ve yatma vakti geldiğinde bezini değiştirdim, akşam yemeğini yedirdim ve sonra onu yanımdaki yatağa yatırdım. Cato'nun yerine yatağın diğer ucuna yastıklar yerleştirdim, böylece uykusunda yuvarlanmayacaktı.

Yan yana uzandık, ikimiz de ittifak içindeydik.

Onunla ilgili bir şey bana huzur veriyor, onunla ilgilenen ben olsam bile onun benimle ilgileneceğini hissettiriyordu. Babasının gözlerine sahipti ama bu onun dünyadaki en güzel şey olduğunu düşünmeme engel değildi. Parmaklarını parmaklarımın arasında hissettim ve bana bakışını izledim.

Kapı açıldı ve Cato üzerinde sadece eşofmanlarıyla odaya girdi. Yatmaya hazırdı ve ikimizin ona katılmayacağını anlamış olmalıydı. Kapı aralığında durup bize baktı.

Martina onu görür görmez ağladı.

"Onu yatmaya hazırladım." Tekrar sakinleşmesi için karnını okşadım.

"Bana taşınacağınızı söylememiştiniz."

"Bana işkence yapacağını söylememiştin. İşlerin böyle olması çok komik..."

Yastıkların olduğu yatağın kenarına geldi ve Martina'ya yaklaşabilmek için onları uzaklaştırdı. "Buradayım, tatlım." İri eli Martina'nın parmaklarını nazikçe sıktı. "Baban burada."

"O uyuyana kadar kalabilirsin. Ama sonra gitmeni istiyorum." Martina'nın yanına sokuldum ve gözlerimi kapattım. Çığlıklarının kesilmesini ve nefes alışının yavaşlamasını dinledim.

Cato, o uyuyakaldığında bile gitmedi. "Bebeğim-"

"Bana öyle demeye hakkın yok. Lütfen git buradan. Onu daha yeni uyutmuşken bunu tekrar başlatmak istemiyorum. O yüzden git." Gözlerimi kapattım ve gitmesini bekledim.

O .

Gözlerimi tekrar açtım. "Cato."

"Benimle yatmayı seviyorsun çünkü seni güvende hissettiriyorum. İzin ver seni güvende hissettireyim."

Alaycı bir kahkaha attım. "Kendimi en son seninle tanışmadan önceki gün güvende hissettim. Ve o zamandan beri kendimi güvende hissetmiyorum."

Bir hafta geçti ve birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık.

Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durdum, farklı bir odada uyudum ve yemeklerimi o işe gittikten sonra yedim. Ilık bir bahardı, bu yüzden Mar- tina'yı bebek arabasıyla arka bahçedeki patikada uzun yürüyüşlere çıkardım. Zamanımın çoğunu kızımınla yalnız geçiriyordum.

Ama bu boşluk beni daha da sinirlendirdi. Cato'nun bana bunu yaptığına inanamıyordum.

Yaram kafatasımın etrafındaki o saçma gazlı bezi takmama gerek kalmayacak kadar iyileşmişti. Neyse ki, Bates

Çünkü muhtemelen onu, onun beni dövdüğünden kötü dövecektim. Beni vurduğu için Bates'e kızgındım ama beni bu duruma soktuğu için Cato'ya çok daha fazla kızgındım.

Bu saçmalığı geride bıraktığımızı sanıyordum.

Daha derin bir bağımız, sözcükleri aşan bir ilişkimiz olduğunu düşünmüştüm. Benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevdiğini varsaymışım ama belki de bu sadece aptalca bir hevesti. Şimdi her şey yalanmış gibi geliyordu. Beni Fransadan geri getirmişti çünkü bensiz yaşayamazdı ama belki de bu da boş bir istekti.

Böyle bir şey yaptıysa, onun için pek bir şey ifade etmiyor olabilirim. Bu onu gerçekten tatmin etti mi?

Martina'yı beşiğinde uyuttuktan sonra egzersiz yapmak için Cato'nun özel spor salonuna gittim. Eve döner dönmez diyet yapmaya ve egzersiz yapmaya başlamışım çünkü yeniden forma girmek, her şeyi yeniden sıkılaştırmak istiyordum. Serbest ağırlıklara geçmeden önce koşu bandında kırk beş dakika koştum. Birkaç temel egzersiz yaptıktan sonra alnımı havluyla sildim çünkü ter vücudumu sıırılsıklam etmişti. Sıkı çalışmak, vücudumu uzun zamandır zorlamadığı şekilde zorlamak iyi hissettirdi. Kanımdaki tüm toksinleri serbest bıraktı, Martina ile ilgisi olmayan bir hedefe sahip olmamı sağladı.

Kulaklıklar kulaklarımda müzik çalıyordu ve kafamı kaldırdığımda Cato'nun aynada arkamda durduğunu gördüm. Siyah kravatlı gri bir takım elbise giymişti ve herkesi korkutmaktan zevk alan bir milyarder gibi görünüyordu. Mavi gözleri benimkilere yapışmıştı, bakışları bazen egzersiz kıyafetimin üzerinde geziniyordu.

Kordonları kulaklarımdan çıkardım ve ağırlıkları rafa geri koydum. "Martina beşiğinde uyuyor."

"Biliyorum. Onu kontrol ettim."

"O zaman neden buradasın?" Ona o kadar kızmıştım ki, bütün bir yıl boyunca kızgın kalabilirdim. Evden tamamen taşınmak ve eski evime dönmek için her hakka sahiptim ama Martina çok küçük olduğu için Giovanni ve Cato'nun yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Küçük bir kız yetiştirmekle ilgili öğrenmem gereken daha çok şey vardı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Elleri ceplerine gitti ve bana yaklaştı, gözleri hâlâ aynadan benimkileri izliyordu. Şimdi ikimizi de bu kadar net görebildiğim için, onun benden ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Omzuna ancak ulaşabildim. "Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum. Benimle neden konuşmadığını anlıyorum. Anlıyorum... Gerçekten. Ama benim kim olduğumu unutma. İhanetlerin cezasız kalmasına asla izin vermem-

ished. Yaptığın şeyi sana ödetmek zorundaydım. Kimseye istisna tanınmaz."

Gözlerimi devirdim. "İnanılmazsın. Daha yeni kızını doğurdum ve sen bunu haklı çıkarmaya çalışıyorsun... Zavallı."

"Ödeştik."

"Bunun bir oyun olduğunu fark etmemiştim," diye tısladım. "Bir ilişki içinde olan iki insan olduğumuzu sanıyordum. Birbirini seven iki insan olduğumuzu sanıyordum. Sanırım yanılmışım."

"Öyleyiz," dedi. "Ama bu ilişki bir yalan üzerine kuruluydu. İntikam almam gerekiyor."

"Tebrikler, başardın. Bunu elde etmek için ilişkimizi feda etmek zorunda kaldın."

Söylediklerimi düşünürken bakışlarını eğip yere baktı. Sıradan bir duruşta bile geniş omuzları inkar edilemezdi. O bir güç merkeziydi, koca bir ordu tek bir adamın içinde toplanmıştı. "Bu ilişki başından beri berbat. Yakın zamana kadar kendimizi toparlayamadık. Ve Siena... Ben artık farklıyım."

"Hiç de farklı değilsin."

"Öyleyim," dedi hemen. "Ve şu anda sana söz verebilirim ki senin için hayatımı gözümü kırpmadan feda edebilirim." Bana bir adım daha yaklaştı, bakışlarını tutmaya devam ederken arkama geldi. "Seni korumak için her şeyi ve her şeyi yaparım. Sana ya da kızımıza kötü bir şey olmasına asla ama asla izin vermem. Eğer bir silah ateşlenirse, senin için o kurşunu kalbime bile yerim." Elleri kollarıma gitti ve alnını başımın arkasına yasladı. "Tamamen hizmetinizdeyim. Söz veriyorum, hayatımın geri kalanında tam olarak ihtiyacın olan şey olacağım. Sana asla yalan , seni asla incitmeyeceğim ve sana her zaman sadık olacağım." Bana sarılırken derin bir nefes aldı. "Beni her zaman seveceğini söylemiştin... bu yüzden lütfen beni affet."

Ellerindeki nabızı hissederken yere baktım. Ben çok Birkaç dakika önce öfkeliydim ama şimdi o öfkenin yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum. Özür dilemesi ya da çok tatlı bir şey söylemesi önemli olmamalıydı. Yaptıkları yanlış, affedilemezdi. Ama kalbim önce söylediği şeye, verdiği tüm sözlere . "Unutmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Başını kaldırdı ve aynada gözlerimin içine baktı. "Sorun değil." Elleri belime dolandı ve beni kendine çekti.

ona karşı. Yüzü boynuma ilerledi ve dudaklarını nazikçe tenime değdirdi. "Ama beni affediyorsun?"

Başımı salladım.

Gözlerini kapadı ve sessiz bir iç çekti. "Teşekkür ederim." Bana yeniden baktı. "Henüz Bates ile ilgilenmedim. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istediğimin ne önemi var? O senin kardeşin."

"Çünkü eğer istersen onu öldürürüm." Korkusuzca bakışlarımın içine baktı ve bana verdiği sözü yerine getireceğini söyledi. O artık benim bekçi köpeğimdi ve ne yerine getirecekti.

-Kardeşinin cesedini bile.

"Hayır."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu. "Bir cezaya ihtiyacı var."

Şiddete daha fazla şiddetle karşılık vermek istemedim. Bates'in yaptığı şey için kendini suçlu hissetmesini istiyordum ve bunu yapmanın en iyi yolu misilleme yapmamaktı. Hayatının geri kalanında kardeşinin hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Bu benim için yeterince iyiydi. "Kızımı bir daha asla kucağına alamaz. Asla."

Cato fark edilebilir bir tepki vermedi. Bakışlarımı tuttu, mavi gözleri duygusuzdu. Yürek parçalayıcı olsa bile, istediğim her cezayı yerine getirecekti. Kardeşini yeğenini kucağına alma fırsatından mahrum bırakmak şiddetten çok daha acımasızcaydı. "Pekâlâ. Bunun asla olmamasını sağlayacağım."

"Güzel. Şimdi antrenmanıma geri dönmeliyim..."

Cato'nun benden daha fazlasını beklediği belliydi çünkü randevusuz bir şekilde iç çekti. Ama istediği şey için bir argüman sunmadı ve arkasını dönüp salonu terk etti.

Belki de onu affetmemeliydim.

Ama sevdiğim adamı affetmemek mümkün değildi.

Cato

HER GECE ORADA YALNIZ YATTIM.

Seks yapmadan geçirdiğim en uzun zamandı ama beni en çok rahatsız eden şey bu değildi. Zaten hiç cinsel iştahım yoktu.

Tek istediğim Siena'ydı, ona hangi sıfatla sahip olursam olayım. Gecenin bir yarısı hareket ettiğinde saçları göğsüme değiyordu. Bazen beni arkamdan kaşıklıyor ve belimi kavıyordu. Bazen tamamen üzerimde uyurdu. Şimdi yalnız uyuyordum ve yatak odam hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

O hazır olana kadar beklemeliydim ama benim gibi bir erkek için bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. İstedigimi elde etmeye alışmıştım. Hiçbir zaman bir kadının sevgisini kazanmak ya da affını kazanmak için çalışmak zorunda kalmamıştım.

Ama bunun nedeni o kadınların hiçbirinin gerçek olmamasıydı.

Siena benden olduğum kişi olduğum için nefret ediyordu ama bir şekilde beni seviyordu da.

Sevgisi gerçektir. Sevgisi gerçektir. Ve sevişmesi gerçektir.

Kahretsin, onu özledim.

Koridorun sonunda eski yatak odasıydı, kızım da . Akşamın erken saatleriydi, bu yüzden muhtemelen uyanıktı.

Suyu test etmek için ziyarete gelmeyi düşündüm. Samimiyetimi kanıtlamak için ona istediği alanı vermeye devam ettim, ancak günler geçtikçe yalnızlık beni öldürdü. Sanki onu yeniden kaybetmiş gibiydim, sanki koridorun sonunda olmasına rağmen Fransa'ya geri dönmüştü.

Daha fazla karşı koyamadığımda, yorganı arkaya attım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Martina mavi bir tulum giymiş olarak yanında uyurken o yatakta oturmuş kitap okuyordu. Derin bir uykudaydı ve komodinin üzerindeki lambadan etkilenmemişti. Siena bakışlarını kaldırıp bana baktı ve bu kez aynı düşmanlıkla karşılaşmadım. Artık çok daha sönüktü, sönmekte olan bir ateşin kaynayan kömürleri gibiydi. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Sen." Boxerlarımla yatağa yaklaştım ve uyurken daha da güzel olan kızıma baktım. İşten eve döndüğümde Martina'yla vakit geçiriyordum ama bu üçümüzün birlikte olduğu zamanki gibi değildi. Konuşmasak bile, sadece birlikte olmak bile yeterliydi.

Kitabı kapattı ve kucağına koydu. "Biliyorsun birkaç hafta sonra-"

"Demek istediğim bu değil. Sadece seni istiyorum... Seni özlüyorum." Çapkın bir erkekten tek kadınlı bir erkeğe dönüşmüştüm. Artık bu kadına olan tutkum tüm varlığımı besliyordu. O başka bir odadayken, onun haberi olmadan kolayca porno izleyebiliyordum. Ya da isteyken kaçıp birini becerebilirdim. Bunlardan herhangi birini yapabilecek olsam bile, asla yapmak istemedim. İstediğim tek kadın buydu. "İkinizi de özledim."

"Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Bırak seninle uyuyayım." Eskiden onu kendi yatağına, odasına girmeye zorlardım çünkü alanımı ya da kalbimi paylaşmak istemezdim. Ama artık yanımda olmasına alışmıştım. O sessiz nefesine, parfümüne ve bana ihtiyacı olduğunda her zaman orada olduğumu bilmeye alışmıştım.

Cevabını sessizce tartıştı, sanki hâlâ olduğumuz gibi olmaya hazır değilmiş gibiydi. Onun güvenini tekrar kazanmak zaman alacaktı, eğer kazandıysam tabii. Sevgisini kazanmak da zaman alacaktı. Ama umarım sevgisini geri kazanmak zorunda kalmam. "Pekâlâ."

İlk defa bir kadına benimle yatması için yalvarmak zorunda kalmıştım.

Yatağın diğer tarafına geçtim ve Martina'yı uyandırmamaya dikkat ederek yorganın altına girdim. Siena'ya yakındı, bu yüzden şilteyi çok fazla kaydırmadan yatağa girebilirdim.

Siena kitabını tekrar açtı.

Yan döndüm ve Martina benim varlığımdan habersizken onun kitap okumasını izledim. Artık hayatımda bu kızlar olduğuna göre, gerçek-

Daha önce ne kadar yalnız olduğumu, o varoluşun ne kadar boş olduğunu anladım. Her gece iyi seks yapıyordum ama anılarımın yerini bir başkası almadan önce uzun sürmüyordu. Hiçbir anlamı yoktu, sadece övünme hakkı vardı. "Aylar önce bana söylediğin her şeyde haklıydın... Bu yüzden kaldım. Bu yüzden diğerleri kayboldu."

Kitabını karnının üzerinde tuttu ama dönüp bana baktı.

"İmajımın ötesine baktın ve arkasındaki tüm boşluğu gördün. Diğer insanlar başarıyı, parayı, seksi görürken, sen gerçeği gördün -yalnızlığı, umutsuzluğu, boşluğu. Her şeye sahip olduğumu biliyordun ama aynı zamanda hiçbir şeye sahip değildim. Buna kızamazdım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Beni gerçekte olduğum gibi gördün ve ben asla eskisi gibi olmadım."

Bakışlarımı tuttu, duyguları yüzeyin altında kalmaya devam ediyordu.

"Beni daha iyi bir adam yaptın Siena. Bunun etkisini biraz zaman aldı... ama gösterdin."

Okuduğu kitabı kapatırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kitabı komodinin üzerine koydu ve lambayı söndürdü, sonra yanıma oturdu ve yüzünü bana dönebilmek için yan tarafına döndü. "Bebeğim. Bana bebeğim de."

Normale ama en azından her şey eskisinden daha iyiydi. Eşyalarını tekrar yatak odama taşıdı ve her gece benimle uyumaya başladı. Martina'yı beşiğine koymaya ve bir saat boyunca onu almadan ağlamasını dinlemeye başladı.

Siena güçlüydü.

Bebek telsizi Martina'nın çığlıklarını yansıtmaya devam ederken, "Onun ağlamasını dinlemekten nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Ama yalnız kalmaya alışması gerekiyor."

"O sadece birkaç haftalık..."

"Ne kadar erken, o kadar iyi. Ona bağımsızlığı öğretir."

Ben de hoşlanmadım ama en iyi ebeveynlik hamlesinin bu olduğunu kabul ettim. Ve yatak bize kalmıştı. O iyileşene kadar seks masadan kalkmıştı ama bu başka şeyler yapamayacağımız anlamına gelmiyordu. Şu anda yapmak istediğim tek bir şey vardı.

Öp onu.

Bacağını kalçamın üzerinden geçirdim ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. Ağzım dudaklarına değdi ve beni soğuk bir şekilde mi reddedeceğini yoksa sıcak bir şekilde mi karşılayacağını görmek için önce suları test ettim. Burnumu onunkine sürttüm ve beni ne kadar tahrik ettiğini hissetmesini isteyerek onu kendime daha sıkı çektim. Bebeğimi taşıdıktan sonra vücudunun değişmiş olması önemli değildi. Onu eskisi kadar çok istiyordum.

Beni itmeyince onu öptüm.

Yavaş ve sakın bir şekilde ağzımı onunkiyle hareket ettirdim. Dudaklarını dudaklarımda hissettim, alt dudağını hafif bir saldırganlıkla emdim. Sonra hem ağzımla hem de dilimle üst dudağını okşadım. Acele etmedim çünkü onunla böyle bir yakınlık kurmayalı çok uzun zaman olmuştu. Zamanı yavaşlatmak ve o mükemmel dudakların değerini bilmek istiyordum.

Onu sırt üstü yuvarladım ve devam ettim, elim saçlarına gömüldü. Isı neredeyse anında yükseldi ve ikimizi de ateşe verdi. Onu daha sert ve daha derin öptüm, sikim o kadar sertti ki ikiye ayrılmak istiyordu.

Bunu kaçırmışım.

Tutkuyu, kimyayı özledim.

Bir kadını öpmek ve asla durmamak istediğimde, başka hiç kimseyle bu tür bir sevgi yaşamadım.

Elim bacaklarının arasına gitti ve külotunun üzerinden klitorisini hissettim. O küçük yumruya uzun zamandır ulaşamıyordu. Şimdi parmaklarımla onu çevreledim ve bu yoğunlukla keskin bir nefes almasını sağladım. Benim için ıslandığını hissetmek için parmaklarımı içine sokmak istedim ama iyileşmekte olan etinden uzak durdum. Klitorisini okşarken öpücüklerime devam ettim, onu kalçalarını oynatan bir doruğa iterken ağzına derin nefes aldım. Ağzımın içinde inlerken elime karşı sallandı, tırnakları beni her zamankinden daha derinden kesti. Benim için olduğu kadar onun için de uzun sürmüştü ve cinsel tatminin bir karmaşası olana kadar parçalandı.

Belki artık bana o kadar kızgın olmazdı.

Seks yapamıyor olmamız, onun ayak parmaklarını kıvıramayacağım anlamına gelmiyordu.

Zevkinin her bir artçı sarsıntısını bitirdiğinde, beni sırayla yapabilmesi için sırtüstü çevirdi.

Evet.

Ağzı taşaklarımdan başladı, onları emdi ve yaladı, ta ki dilini boyumdan yukarı kaydırana kadar. Damarımın üzerinde bir yumru gibi

Yolda, ucuma kadar ve orada oluşan damlayı yaladı.

Bu en iyisiydi.

Büyük aletimi kaldırdı ve boğazını üzerine itti, ağzı beni içine almak için açıldı. Yassı dili, en azından gidebildiği kadarıyla şaftımı yağladı. Tekrar yukarı çekti, ucumu yaladı ve sonra devam etti.

Son orgazmımdan bu yana haftalar geçmişti. Uzun süre dayanacak gururum kalmamıştı. Bu kadına kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu. Neler yapabileceğimi çok iyi biliyordu. Elim boynunun arkasına gitti ve boşalabilmem için onu boyum boyunca yönlendirdim. "İşte geliyor, bebeğim..." İyi bir kadın olduğu için öğürmedi. Yükümü ağzının derinliklerine aldı ve bir profesyonel gibi yuttu.

Arkama yaslandım ve patladığımda gözlerimi kapattım, ağzını doldururken vücudum mutlulukla titreşiyordu. Bu his parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Çok iyiydi, tüm kaslarımın gerilmesine neden oluyordu. Aletim başladığımız zamanki kadar temiz olana kadar her şeyi yaladı. Vücudumdan yukarı doğru süründü ve kendini

. "Bu-"

Yüzünü avuçladım ve ağzındaki meniye umursamadan onu öptüm. Onu sırt üstü yatırdım ve parmaklarımı bir kez daha bacaklarının arasında gezdirdim. Artık bu bağı yeniden kurmuştum ve kaybetmek istemiyordum. Her saniyesinin tadını çıkarmak, birçok kez hafife aldığım bu kadının değerini bilmek istiyordum.

Siena'dan daha erken uyandım, bu yüzden Martina'nın bezini değiştirdim, ona kahvaltı verdim ve sabah uykusu için beşiğine geri koymadan önce kendi kahvaltımı yaparken onunla biraz zaman geçirdim.

Sonra işe gittim.

Bu sayede Siena tüm günü bebeğimizle geçirmeden önce mümkün olduğunca uzun süre uyuyabildi. En azından görevi üstlenmeden önce tazelenmiş oldu.

İşe gittim ve ofisimdeki masamın başına oturdum. Bates yüzünü göstermiyordu, sadece müşterilerle e-postalar aracılığıyla çalışıyor ve her şeyi uzaktan hallediyordu. Yoluma çıkarsa ne olacağını biliyordu.

Ona hala kızgındım.

Siena ve ben nihayet birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk ama bu belirsizlik ve dehşet doluydu. Beni tam olarak affedip affetmeyeceğinden emin değildim. Eğer vurulma olayı olmasaydı, yine de kızgın olacaktı ama bu kadar sinirlenmeyecekti. Yani Bates benim için her şeyi berbat etti.

Onu öldürebileceğinden bahsetmiyorum bile. Eğer hedefini birazcık şaşırmış olsaydı, şu anda beyin ölümü gerçekleşmiş olabilirdi.

Bates'in kapıdan içeri adım atması beni şaşırttı. Yeni bir takım elbise giymiş, sanki ofiste bir gün geçirmeye hazırmış gibi, çekmecedan bir silah çıkarıp onu kafasından vuracakmışım gibi tereddütle bana baktı.

Çok cazipti.

Bates beni izlemeye devam etti, ruh halimi değerlendirmeye çalışıyordu.

Sandalyemde arkama yaslandım ve sağ üst çekmeceyi açtım. İçinde bir bıçak vardı, birinin boğazını kesmek için mükemmel bir şekilde tasarlanmış bir bıçak. Çekmeceyi kapattım, bıçağı kılıfından çıkardım ve parmaklarımın arasında oynadım.

Bates eşiği geçip ofisime girmediydi. "Demek hâlâ kızgınsın?"

"Sen söyle."

Bıçağı bir göz attı. "Evet... Sanırım öyle." "Buraya gelmekle aptallık ettin."

"Sakinleşmek için yeterince zamanın olduğunu umuyordum."

"Sakinleşmek mi?" İnanamayarak sordum. "Kadınımı vurdun. Çocuğumun annesini öldürebilirdin."

"Onu asla öldürmeyecektim."

"Karanlıktı. Bazen el kayar." "Benim elim kaymaz, bunu sen de biliyorsun."

Bıçağı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Kafan karışmış gibi görünüyor. Mesele onu öldürmemek değil. Mesele onu ilk etapta vurmak."

"Ve ben özür diledim-"

"Bunun hiçbir anlamı yok."

"Ya ondan özür dilersem?"

Alay ettim. "Özrünü duyacak kadar umurunda değil."

"O zaman ne yapabilirim, Cato? Yaptığının aptalca bir şey olduğunu biliyorum ve özür dilerim. Meşru bir gerekçem yok."

"Hayır, ." Bıçağı masanın üzerine fırlattım. "Benimle tekrar konuşmasını sağlamak haftalarımı aldı. Ona geri dönmek için haftalar

Yatakta. Beni öpmesi için haftalarca uğraştım. İşleri benim istediğim gibi yapsaydık beni affederdi ama senin yüzünden onu neredeyse kaybediyordum."

"Seni asla terk etmez. Seni çok seviyor." "Ve sen de kardeşini seven kadını mı vuracaksın?" "Yine de cezalandırılması gerekiyordu-"

"Kadınımı nasıl cezalandıracağıma ben karar vereceğim. Sen değil. Burası lanet olası banka değil. Özel hayatım söz konusu olduğunda ortak kararlar alınamaz. Sınırlarını bu şekilde aşmaya hakkın yoktu. Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

İlk kez gerçekten kalbi kırılmış gibi görünüyordu. "Cato... hadi."

"Hadi ama, ne?" Tısladım. "Ona senin hakkında ne yapmamı istediğini sordum. Eğer istediği buysa seni öldürebileceğimi söyledim. İsteddiği intikam neyse, onu yerine getireceğim. Ne dedi biliyor musun?"

Teni kâğıt rengine dönüşmeye başladı.

"Kızımızı asla kucağına almanı istemediğini söyledi. Asla." Bu cümleyle rahatlamak yerine, kalbi kırılmış gibiydi-
Yine Ken.

"Beni anlıyor musun?"

"Ben asla incitmem-"

"Sebebi bu değil. Bir amca olarak haklarını kaybettin. O senin unvanını elinden aldı ve ben de bunu onurlandıracağım."

"Sanırım vurulmayı tercih ederim..."

"Daha bitirmedim." Bir parmağımı kaldırdım. "Bu onun adaletiydi. Benim de kendi adaletim var."

Kapı aralığına yaslanmış, vereceğim cezaya hazırlanıyordu.

"Bir gün, birlikte bir kadınla tanışacaksın. Ve o gün geldiğinde... bedelini o ödeyecek."

Daha sert nefes almaya başladı, sanki cümle bir akorda çarpmış gibiydi. "Bunun biraz mantıksız olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hiç de değil." Gözlerimi kırpmadan bakışlarını tuttum.

"Ama o masum. Siena-"

"Suçu için cezalandırıldı. Sen bunu gereğinden fazla ileri götürdün. Benimkini incittiğin gibi ben de senin kadını inciteceğim. Ve sana söz veriyorum, sözümü tutacağım."

"İyi ki tek eşlilikten hoşlanmıyorum..."

"Şimdilik. Ama güven bana, hiç beklemediğin bir anda hayatına girecek. O anı bekliyor olacağım, Bates. Gözlerindeki o sevgiyi, her gün yüzümde yazılı olan o bağlılığı gördüğümde, sözümü yerine getireceğim."

"Onun yerine beni öldüremez miydin?"

Gülümsedim, tam da istediğim tepkiyi almıştım. "Hayır. Bu çok kolay olurdu."

"Siena bunu onaylayacak birine benzemiyor."

"Çünkü bilmiyor ve sen de ona söylemeyeceksin." Bana bir kez ihanet etmişti. Bunu tekrar yapması aptallık olurdu.

Benimle tartışmadı ama belli ki hoşnutsuzdu. "O zaman ne durumdayız?"

"Bir daha asla eskisi gibi olamayacağız. Ama seni bıçaklamayacağım - eğer endişelendiğin buysa."

"Hayır, beni bıçaklaman umurumda değil." Odanın içinde biraz daha yürüdü ve masama yaklaştı. "Sen sadece kardeşim değilsin, Cato. Sen benim..." Gerisini yüksek sesle söyleyemedi. "Seni kaybedemem. Sana ihtiyacım var. İş için demiyorum. Yani... sen benim hayatımdaki en önemli kişisin. Seni seviyorum..." Duygusallaşınca bakışlarını yere indirdi. "Yaptığım şey için özür dilerim. Gerçekten. Gerçekten."

Siena beni affettiğinde sonsuza dek minnettar kalmıştım, özellikle de beni hiç affetmemiş olsaydı onu suçlayamayacakken. Bu merhameti ona da göstermem gerektiğini hissediyordum ama yaptığı şey affedilemezdi. "Hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Onun yere düştüğünü gördüğümde... Her şeyimi kaybetmiş gibi hissettim."

"Biliyorum..."

Sadece o anı, kurşunun beynini delip hayatını sonlandırdığını düşündüğüm o anı düşününce gözlerim doldu. O bir saniyede, sahip olduğum tüm paranın hiçbir şey ifade etmediğini fark ettim. Elde ettiğim tüm başarılar gülünçtü. En büyük başarıım o kadını bulmaktı. "Bates, onu seviyorum."

Derin bir nefes alırken gözleri yumuşadı. "Biliyorum dostum."

"Onu dünyadaki her şeyden çok seviyorum, senden bile. Hissettiğim şey..." Bu hissi tarif etmeye çalışırken ellerim yumruk oldu. "Bu mutluluk. Ve hayatımda ilk kez bunu gerçekten hissettim. Ondan önceki tüm kadınlar sadece alıştırmaydı. Onlar sadece doğru kadın hayatıma girene kadar zaman öldürmenin bir yoluydu. Şimdi ben

Ona sahip olduğumda kendimi tamamlanmış hissediyorum. Ve bunun gittiğini düşündüğümde... gitmiştim."

Bates her kelimeyi dinledi. "Ona söyledin mi?"

Başımı salladım. "Ben çok korkağım."

"Seni affetmesini sağlamak için ona söyleyebilirdin."

Başımı salladım. "Böyle söylemek istememiştim. Bunu sadece onu geri kazanmak için söylediğimi düşünmesini istemedim. Bu ucuz olurdu ve her şeyi daha az anlamlı kılardı."

"O zaman ara ve söyle."

"Bunu telefonda yapmayacağım. Doğru zaman geldiğinde yapacağım." "Zaten biliyor, o yüzden sanırım fark etmez."

Yaptıklarımın sonra belki de artık buna inanmıyordu. "Umarım öyledir."

Uzun bir aradan sonra Bates deri koltuğa oturdu. "Martina nasıl?"

"Harika."

"Gerçekten mi? ağlayıp sıçmıyor mu?"

"İyi geçinmeye mi çalışıyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Baba olmak kolay olmasa gerek."

Eskiden hayatımda olanlardan çok farklıydı ama onun yanımda olmasından büyük keyif alıyordum. Sabahları onunla ilgilenmem gerektiği için önceliklerimi değiştirmek ve akşamları spor yapmak zorunda kaldım ama ebeveyn olmak fedakârlık yapmak demek. "Düşündüğümde çok daha kolay oldu. Sanırım o benim kızım olduğu için... bu yüzden onunla ilgilenmek umurumda değil. Ve benim işim kolay. Ben isteyken Siena bütün gün onunla ilgileniyor."

Bates başıyla onayladı. "Daha fazla çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

"Ne kadar isterse o kadar." Martina gelmeden önce bile benimle evlenmek ve daha fazla çocuk yapmak istediğini söylemişti. Artık duygularımı kendime itiraf ettiğime göre, istediğimin tam olarak bu olduğunu biliyordum.

"Daha bir yıl öncesine kadar sadece üçlü sekse inanan göt oğlanı olduğunu düşünmek delilik."

"Evet...öyle." O kadın hayatıma girip beni azarlayana kadar bambaşka bir adamdım. Onu yanlışlıkla hamile bıraktım ama Martina başıma gelen en güzel şey oldu. O olmasaydı o gün Siena'yı öldürebilirdim... ve şu anda sahip olduklarıma asla sahip olamazdım.

"Ama sen mutlusun... ben de senin adına mutluyum."

"Yeterince uzun sürdü."

Omuz silkti. "Ben biraz yavaşım. Ama sen bunu zaten biliyordun."

O gece geç saate kadar çalışmak zorundaydım. Müşterilerim Çin'den geldiler, ancak uçuşları kötü hava koşulları nedeniyle ertelendi, bu yüzden birkaç saat daha zorunda kaldım.

Siena endişelenince aradı. "Hey, genelde şimdiye kadar evde olurdun..." Muhtemelen geçmişte olduğu gibi kıskanç görünmek istemediği için açıkça bir açıklama istemedi.

Kıskanması hoşuma gidiyordu, o yüzden umursamadım. "Ertelenen bir toplantım vardı. Kötü hava koşulları uçuşlarını geciktirdi. Az önce onlarla işimi bitirdim ve birazdan eve döneceğim."

"Güzel. Hava çoktan karardı." Neredeyse yaz gelmişti, bu yüzden günler uzuyordu. Kışın güneşin beşte battığı zamanlar daha dün gibi geliyordu.

"Evet, biliyorum. Küçük kızımız nasıl?"

"O iyi," dedi, sesi belirgin bir şekilde yükselmişti. "Ona akşam yemeği ve banyo yaptırdım. Şimdi pijamalarını giydi ve uyumadan önce babasını görmeye hazır."

"Kızlarımı görmek için sabırsızlanıyorum." "Biz de seni görmek için sabırsızlanıyoruz."

Telefonda onunla konuşmaya devam ettim, ona nasıl hissettiğimi anlatmak istiyordum. İkisinin de evde beni beklediğini düşünmek kalbimin göğsümde patlamasına neden oldu. Eski hayatımdaki barları, içkiyi ya da göğüsleri özlememiştim. Özlediğim tek şey evde beni bekleyen ailemdi. Ama ona gerçeği söylemedim, ona nasıl hissettiğimi söylerken gözlerinin içine baktığımdan emin olmak istedim. "Eve döndüğümde görüşürüz."

"Pekala."

Ofisimden çıkıp binayı terk etmeden önce telefonu kapatmasını bekledim. Arabam beni bekliyordu, ben de arka koltuğa geçtim ve şehrin içinden geçip kırsala doğru yol alırken renkli camdan dışarı baktım. Üç araba önde, üç araba da arkadaydı ve gittiğim her yerde beni koruyorlardı. Biri beni alt etmek istese bile bunu yapmaktaki zorlanırdı.

Araba kırsal alana ulaştığında, büyük bir patlama neredeyse kulak zarımı patlatıyordu. İçgüdüsel olarak eğildim ve pencerelerin görüş alanından çıktım. Parlak ışık gökyüzünü her yönden dolduruyor, alevler karanlığa doğru uzanıyordu. Arabanın içinde bile yangının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kahretsin.

Koltuğun altına uzandım ve dolu tabancayı aldım. "Ne oluyor lan?"

Şoför destek çağırdı ve ben de doğrulup etrafa baktım. Çevremdeki tüm arabalar patlamıştı. Bazıları hâlâ yanıyordu, diğerleri ise yoldan çıkıp çimlere yuvarlanmıştı. Tüm adamların öldüğünü söylemek yanlış olmazdı. Arabaları patlayıcılarla yüklenmiş ve tam o anda patlayacak şekilde zamanlanmıştı.

Bu Micah ve Damien ile savaşın bitmediği anlamına .

Sadece bir telefon görüşmesi için zamanım vardı ve öldürülmeden önce Siena'ya onu sevdiğimi söylemek istesem de Bates'i aramak zorundaydım.

Neyse ki hemen cevap verdi. "Hâlâ ofiste misin?"

."

"Biri bana ateş etti. Filomdaki tüm araçlar patlayıcılarla yok edildi. Hâlâ arabanın içindeyim ama daha fazlasının geleceğini biliyorum. Bunun arkasında kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Floransa'nın üç mil dışındayım."

Bates hiç soru sormadı. Hayatta kalma moduna geçti. "Önünüzü kesmek için diğer adamları toplayacağım. Yolda kal-"

Karanlığın içinden bir tank çıktı ve arabama çarptı.

Emniyet kemerim takılı değildi çünkü yere eğilmek için çıkarmıştım. Araba darbenin etkisiyle yuvarlanırken vücudum ivmeyle uçarak yan tarafa çarptı. Yolun dışına itildim, sürekli yuvarlandım ve başımı her yüzeye çarptım. Telefon uçmaya devam ediyordu. "Bates, eğer beni duyabiliyorsan, bana bir tank çarptı." Telefon muhtemelen çarpmanın etkisiyle kırıldı.

Araba sonunda durdu ve ben ne yapacağımı şaşırdım. Dönme ve çarpışma beni neredeyse ikiye bölmüştü. Başım davul gibi çarpıyordu ve bileğim yaralanmış gibiydi. Silahım yerdeydi, ben de onu aldım ve her şeye hazırlandım.

Ön kapı açıldı ve bir adam ön koltuktaki iki adamı dışarı çıkardı.

Siktir, sırada ben vardım.

Bilerek hayatta kalan son kişi ben oldum. İstediklerini elde edene kadar hemen ölmemi istemediler. Beni kırana kadar işkence edeceklerdi. Elimdeki silah savunma için değil, intihar için kullanılmalıydı. Buna şimdi son verebilecekken neden acı çekeyim?

Ama sonra Siena ve Martina'yı düşündüm. Vazgeçemezdim, henüz değil.

Arka kapı açıldı ve Damien başını içeri uzattı. "Bay Marino, güzel bir gece, değil mi?" Gözleri neşeyle parlıyordu, sanki bu an gelene kadar günleri sayıyormuş gibiydi.

Onu omzundan vurmamalıydım. Kafasından vurmalıydım. "Daha iyilerini gördüm."

"Ayakta kalan son adam için çok kibirli."

"Adamlarımın ölmüş olması yalnız olduğum anlamına gelmez. Ve ateşkes için çok fazla, ha?"

"Bu senin aptalca bir hareketti... ve hepsi am içindi."

Yumruklarım yüzünü yumruklamak istiyordu ama soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Siena benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmalıydım; aksi takdirde onu bana karşı kullanabilirlerdi.

"Bir süredir o amcığı sikkem istiyordum. Bu yüzden hayranlığını anlıyorum."

Hiçbir şey yapmamak için tüm gücümü harcadım. "Her zaman bu kadar çok konuşur musun?"

"Keyfim yerindeyken. Şimdi, çık dışarı." Arabadan çıkabilmem için geri çekildi. Silahımı geride bıraktım çünkü yanımda getirmenin bir anlamı yoktu. Arabadan dışarı adımımı attığım anda elimden alınacaktı. Umarım Bates hâlâ hattaydı ve konuşmayı duymuştu. Duymamış olsa bile, beni kimin kaçırdığını anlayacaktı. Aylardır Damien'dan şüpheleniyordu.

Arabadan çıktım ve sanki hâlâ tüm güç bendeymiş gibi takım elbisemi fırçaladım. "Şimdi ne var? Akşam yemeğı mi? Film mi?"

Damien kıkırdadı. "Sırada ne olduğunu biliyorsun ve bundan hoşlanmayacaksın."

Floransa'ya ve karargâhlarına geri gönderildim. Adamlarımın gelip beni geri götüreceğini umarak pencereden dışarı bakmaya devam ettim ama beni asla yakalayamadılar. Kardeşimin öldüğünü biliyordum.

Beni geri almak için mümkün olan her şeyi yapıyorlardı ama bir kez kalelerine girdim mi, beni oradan çıkarmak imkânsızdı.

Nükleer silah kullanmadığı sürece.

Bu sadece amacı bozar.

Kalelerinin dışı yeniydi ama altı çok eskiydi. Yüzeyin altında derinlere iniyor, bu da onları istila edilemez kılıyordu. Beni kapağın altına ve yerin derinliklerine soktuklarında, bir ceset olana kadar orada kalacağımı biliyordum.

Ölümden korkmuyordum.

Kızlarıma ne olacağından korkuyordum. Bates onlara bakacaktı, buna inanıyordum.

Ama onlarla ilgilenen kişi ben olmak istedim.

Yeraltına götürüldüm ve tamamen betondan yapılmış bir hücreye konuldum. Köşede küçük bir yatak, bir sandalye ve bir tuvalet vardı, yani belli ki sorgularına birkaç gün dayanmamı bekliyorlardı.

Kahretsin, bu nasıl oldu?

Arabaları bir şekilde bağlamak zorundaydılar. Bu kolay . Dahiceydi ve bu beni kızdırdı.

"Otur." Damien başıyla köşedeki metal sandalyeyi işaret etti.

Ceketimi çıkardım ve sandalyenin üzerine koydum, elimden geldiğince gücümü korudum. Korku göstermek durumu daha da kötüleştirirdi. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, boyun eğmeyecektim. Onları tatmin etmeyecektim. "Biraz zamanım olmalı."

"Öyle mi?" Damien sordu. "Ne kadar ."

"Sana istediğini vermeyeceğim. Çözülene kadar bana işkence edeceksin ama çözülmeyeceğim. Sonra Bates'le temasa geçip işbirliği karşılığında özgürlüğümü teklif edeceksin. O da size istediğinizi vermeyecek. Bu yüzden beni öldürmenizi öneririm."

"Ya da belki de işkence yöntemlerimi en baştan başlatmam gerekiyordur." Önümde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir erkek gözünde iğne ya da kışında kızgın demir hissetmediğinde, her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünür. Ama iş gerçekten zorlaştığında, kırılır. İnan bana, hepsi kırılır. Sen de farklı olmayacaksın."

Siena

NE ZAMAN ARASAM, DOĞRUDAN DÜŞÜYORDU.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bir saat önce evde olmalıydı. Kalbim çok sert atıyordu.

Giovanni kapıyı çalmadan odama girdi. "Bates dışarıda. Bütün adamları topluyor. Bir sorun var."

Neredeyse koşarak odadan çıkacaktım ama sonra bir kızım olduğunu ve onu yalnız bırakamayacağımı hatırladım. "Giovanni-"

"Onunla ben ilgilenirim. Sen git."

Merdivenlerden koşarak indim ve dışarı çıktım. Cato'nun maaşı altındaki her bir adam kaçıp evi korumasız bırakırken son araba da kavşağı terk etti. "Neler oluyor?" Bates'i telefonda biriyle annesi hakkında konuşurken buldum. Telefonu kapattı ve bana döndü. "Cato Damien'in elinde. Olay olduğunda beni aradı. Onu pusuya düşürmüşler ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokmuş."

"Aman Tanrım..." Gözyaşlarım ortaya çıkarken ellerimle ağzımı kapattım. "Hayır. Hayır. Hayır."

"Adamların geri kalanını onu durdurmaları için gönderdim ama içimden bir ses şimdiye kadar karargâhlarına varmışlardır diyor."

Ellerim saçlarımı karıştırarak bir daire çizdim. "Ne olmuş yani? Ön kapıyı kırın ve içeri girin." "O kadar basit değil-"

"Basit olması umurumda değil! İçeri gir ve onu dışarı çıkar."

"Beni dinle." İki omzumdan tuttu ve beni sarstı. "Ben de en az kadar kardeşimi geri istiyorum ama karargâhları binanın altında, derinliklerinde. Binayı yıkabilirim ama bu sadece Cato'yu altında hapseder. İçeri girebiliriz ama kapak kırılmaz."

"Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?" Çığlık attım.

"Hayır... Sadece bir şeyi gerekiyor."

"Cato'dan ne istiyorlar?" "Her şeyi."

"Bu da ne demek oluyor?" diye tısladı.

"Tüm banka hesaplarına, tüm mal varlığına, milyarlarına erişmek istiyorlar."

"O zaman onlara ver."

Bates bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Bunlardan asla vazgeçmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Yani para için ölmeyi mi tercih ediyorsun?" İnanamayarak sordum. "Yeniden müttefik olmak senin hayatından daha mı önemli? Kardeşinin hayatından?"

"Bu sadece parayla ilgili değil. Güçle ilgili. Bu, uğruna çalıştığımız her şeyi bazı pisliklere teslim etmemekle ilgili. Pisliklerle anlaşma . Cato ve ben, ikimizden biri yakalanırsa pazarlık yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Şimdi farklı hissediyor olmalı. Bunu söylediğinde yanında biz yoktuk."

Bates başını salladı. "Güven bana, fikrini değiştirmeyecektir. Onların kazanmasına izin vermektense ölmeyi tercih eder."

"Hayır!"

"Bu parayla ilgili değil-"

"Para hayatlarınızı mahvetmekten başka bir işe yaramadı. Bunu görmüyor musunuz?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Onlara istediklerini verin. Cato'yu geri getirin... Ona ihtiyacım var. Kızının ona ihtiyacı var."

Bates omuzlarımı kavradı ve beni sakinleştirmeye çalıştı. "Onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı? Bak, ben senin tarafındayım. Sadece düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var."

"Bir saniyemiz bile yok." Kollarını aşağı doğru ittim. "Ona işkence edecekler. Babama işkence edip öldürdükleri gibi ona da işkence edip öldürecekler. Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim."

"Peki, herhangi bir fikrin var mı? Oraya daha önce gittin. Binalarına nasıl sızarsınız? Yeraltına mı ineceğiz?"

Daha önce oraya gitmiştim ama kapağın altına hiç girmemiştim. "Sadece en alt katta bulundum. Yeraltında bir yer olduğunu bile bilmiyordum. Neden binaya tüm adamları öldürüp onları dışarı çıkarmayalım anlamıyorum."

"Eminim bu olasılığa karşı hazırlıklıdır." "O halde tek seçeneğimiz müzakere etmek."

"Yapamam, Siena-"

"O zaman onlara bir şey teklif et. Onlara bir milyar ya da başka bir şey teklif edin."

Başını iki yana salladı. "O zaman tüm düşmanlarımız bize bunu yapabileceklerini düşünecekler."

"Geleceği düşünmeden önce Cato'yu geri almaya odaklansak nasıl olur?" Tısladım. "Onlara işi verin ve bu oyundan temelli çıkın. Para bu kâbusa değmez."

Bates içini çekti. "Siena, olayı fazla basite indirgiyorsun." "Bu senin kardeşin. İşkence göreceksin."

"Gözyaşları içinde olmayabilirim ama bu parçalanmadığımı anlamına gelmez," diye homurdandı. "Kardeşimi bu lanet dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Onu senden daha çok geri istiyorum. Ama bu o kadar basit değil. Eğer oyundan çıkarsak, insanlar yine de bizi avlayıp katledebilir. Bu şu anda senin anlayışının ötesinde bir şey."

Bates daireler çizerek konuşuyordu ve bir çözüm bulamıyorduk. Damien bundan zevk alıyordu çünkü Cato'nun benimle yattığını biliyordu. Yani bu onun için kişiseldi. Sırf bu yüzden canımı yakacaktı.

Damien'ı düşünmek bana bir fikir verdi. Midemi bulandırdı, dehşete düşürdü ve ellerimi titretecek kadar korkuttu... ama gerçekten işe yarayabilecek tek çözüm buydu. Sonuçlarının benim için ne olacağı umurumda değildi. Tek umursadığım Cato'yu oradan çıkarmaktı... çünkü o bu kadar hak etmiyordu. "Bir fikrim var... ve işe yarayacağını biliyorum."

"Ne?" Bates heyecanla bana yaklaşarak sordu. "Neymiş o?"

"Damien beni istiyor..."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Oraya gidip bir takas teklif edebilirim. Benim için Cato. O alır. o."

Bates öfkeli görünüyordu, sanki az önce Cato'yu unutmamızı önermişim gibi.

tamamen. "Cato bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih eder."

"Biliyorum... ama umurumda değil."

"Bunun olmasına izin veremem Siena. Onu sana tercih ederim ama seni durdurmazsam beni öldürür. Cato onun yerini almana izin vermektense milyonlarca kez işkence görmeyi tercih eder."

"Onun yerini almam gerekmiyor."

Başını eğdi. "Bir adamın seni öldürene kadar tecavüz etmesine izin mi vereceksin? Bana sorarsan bu ölümden de beter."

"Ama bu Cato'nun ölmesinden daha kötü değil. Elimizdeki tek seçenek bu. Oraya gireceğim, takası yapacağım ve sonra... bir çıkış yolu bulacağım."

"Bunun ne kadar karmaşık olduğunu anlamıyorsunuz. Elimde senin için bir şema yok. Size bir plan veremem."

"Girişte çıkış yolunu ezberleyeceğim."

Ellerini yüzünde gezdirdi. "En başta Damien'dan nasıl kaçacaksın?"

"Beni becermek için özel bir yere götürecek. İşte o zaman saçımın arasına sakladığım bıçağı çıkarıp onu öldüreeceğim."

İç çekerken burun delikleri alevlendi. "Ya takas teklif edersen ve Cato'nun gitmesine izin vermeden seni tutarlarsa?"

"İtaatimi sunacağım ve bu da onun zamanına değecek."

"Ama Cato'dan milyarlar kazanabilir. Sen sadece korkaksın... üzgünüm."

Cato yakalandığı için alınmaya vaktim yoktu. "Erkeklerin bir kadın için dikkatlerinin nasıl dağıldığını gördün." Cato benimle tanıştığında tüm hayatı değişmişti ve Damien yıllardır beni istiyordu. "Güven bana, Damien beni istiyor. Takası yapacaktır."

"Siktir, bilmiyorum..."

"Beni dışarıda boktan bir arabada bekleyeceksin. Dışarı çıkıp ... ve cehennem gibi süreceğiz."

Uzun bir süre bana baktı, mavi gözleri benimkilere bakarken bir ileri bir geri gidip geliyordu. Teklifimi değerlendirirken çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Peki ya Martina?"

"Giovanni ona bakacak... Cato ve ben hayatta kalamazsak onu Landon'a verecek." Bebeğimi bir daha göremeyeceğimi düşünmek istemiyordum. Bu beni Cato'yu kaybetmekten bile daha çok korkutuyordu. Ama bir gün bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlayacaktı... çünkü sevdiğim adamı kurtarmak zorundaydım.

Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Bu konuda emin misin?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden.

"Dışarı çıkamama ihtimaliniz çok yüksek."

"Ve eğer böyle bir şey olursa, Cato beni geri almanın bir yolunu bulana kadar durmayacaktır."

"Ama bununla yaşamak zorunda kalacaksın... bilirsin işte."

Tecavüze uğramak. Her gün. Kim bilir ne kadar süre boyunca. "Cato'nun milyonlarca kez işkence görmesine izin vermektense buna katlanmayı tercih ederim. Seks sadece sekstir. Gözlerimi kapatıp kızımı düşüneceğim. Damien'ı bana aşık olması için kandıracağım, böylece bana iyi davranacak. Ve sonra belki kendi kaçışımı bulabilirim. Tek bildiğim... hiçbir şey yapmamak bir seçenek değil. Cato'yu orada bırakamam."

Hâlâ bu ağır yükü boğuşuyordu. Beni bırakırsa ve ben kaçmazsam, Cato onu asla affetmeyecekti. O anda telefonu çaldı ve ekrana bakmadan cevap verdi. "mi?" diye sordu. "Pekâlâ. Geri dön." Telefonu kapattı.

Güvenliğin ona ne söylediğini zaten biliyordum.

Bakışlarını kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim Siena."

Kızıma veda etmek, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Onu göğsüme yakın tuttum ve kollarımda sıcaklığını hissederek ileri geri salladım. Bebek şampuanı ve çamaşır deterjanı gibi kokuyordu. Parmaklarımı küçük ellerinin üzerinde gezdirdim ve her birini öptüm, gitmeden önce -muhtemelen sonsuza dek- nasıl hissettiğinin kıymetini bilmek istiyordum. "Martina, seni çok seviyorum." Alnından öptüm. "Ama babanı da seviyorum... ve onu kurtarmak zorundayım. Yakında eve dönecek ve seninle ilgilenecek." Hayatımdaki en önemli şeye veda edemedim ona sıkıca sarılırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Giovanni de ağladı, bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyordu. "Onunla ben ilgileneceğim, Bayan Siena. Merak etmeyin."

Onu Giovanni'ye geri verdim ve daha çok ağladım. "Cato'ya onu sevdiğimi söyle."

"Elbette, Bayan Siena." Kolunu etrafıma doladı ve bana sarıldı. "Siz akıllı ve güçlü bir kadınsınız. Oradan çıkmayı başarabilecek biri varsa o da sizsiniz."

"Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım..." Arkamı dönüp evden çıkmadan önce son bir kez kızıma baktım. Arabanın yolcu koltuğuna oturduğumda gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu.

Bates arkasından bana baktı. "Bunu yapmak istediğinden kesinlikle emin misin?"

Cato'yu acı çekmeye bırakırsam kendimle yaşayamam. Bu beni her gün rahatsız ederdi. Şu anda acı çektiğini biliyordum ve bekledikçe daha da zayıflıyordu. Onu hemen öldürmeseler bile, yaraları onu öldürebilirdi. "Evet."

Bates gaza bastı ve ayrıldık.

Floransa'ya yolculuk bir ömür boyu sürecektir gibiydi.

Yol boyunca hiç konuşmadık.

İkimiz de aynı anda Cato'yu düşünürken söyleyecek bir şey yoktu.

Şehre girdik ve binalarına yaklaşıp kadar sokaklarda ilerledik. Her zamanki gibi karanlıktı ve terk edilmiş gibiydi. Göz önünde saklanıyorlardı, bu da onları hedef almayı daha zor hale getiriyordu.

Bates arabayı kaldırıma çekti. "Cato dışarı çıktığında onu alacak birkaç adamım var. Bu araba dikkat çekmeyeceği için seni burada bekleyeceğim. Bu senin son şansın Siena. Bunu yapmanı kesinlikle tavsiye etmiyorum."

"İhtimaller ne kadar küçük olursa olsun, denemek zorundayım." Gözlerinin içine baktım ve yüzündeki gerçek endişeyi gördüm. "Onu çok seviyorum. Bunu tarif bile edemem. Onun için kendi hayatımdan gözümü kırpmadan vazgeçebilirim. Korku yok. Tereddüt yok. Damien bana ne yaparsa yapsın, Cato özgür olduğu için rahatlayacağım."

İçini çekti. "Eğer bu işe yaramazsa, Cato ve ben seni geri getirmenin bir yolunu bulacağız. Ve eğer bu Cato'nun her şeyden vazgeçmesi anlamına geliyorsa... eminim bunu yapacaktır."

"Yapacağını biliyorum."

Bana bakmaya devam etti, duyguları yüzünden okunuyordu. "Yaptığım şey için özür dilerim. Sana inanmadığım için özür dilerim. Ben üzgünüm-

ry... her şey için. Sen kardeşimin başına gelen en güzel şeysin."

"Sen sadece onu korumaya çalışıyordun."

"Ama onu koruyacak hiçbir şey yoktu." Elini benimkinin üzerine koydu. "İyi şanslar." Elini çekmeden önce beni nazikçe sıktı.

Kapıyı açtım ve dışarı çıkmaya hazırlandım. "Seni affediyorum, Bates." Kapıyı arkamdan kapattım ve köşeyi dönerek gizli girişe doğru yürüdüm. Oradan daha önce de geçmiştim ve şimdi de aynı işlemi yaptım.

Kamera yüz hatlarımı inceledi, beni tanıdı ve içeri girmeme izin verdi.

Tüfekli iki adam beni inceledi. Soldaki konuştu. "Siena Russo, neden buradasın?"

"Damien'la konuşmak için." Artık iblislerin ininde olduğuma göre korkacak ya da duygusal davranacak zamanım yoktu. Burada hayatta kalmak istiyorsam sert ve soğuk olmalıydım. "Beni beklemiyor ama gördüğüne sevinecektir." Bir adım öne çıktım ve adamlara metal detektörlerini vücudumda gezdirmelerini işaret ettim. Beklediğim gibi topuzumu kontrol etmediler.

Bu iyiye işaretti.

İçlerinden biri telsizle ambarın içine girmek için kenara çekildi.

Sabırla bekledim, gardiyanın bir et parçasıymışım gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdüğünü gördüm.

Ona baktım, bakışlarım düşmancaydı. "Sakıncası var mı?" Sırıttı ve gözlerini kaçırdı.

Diğer muhafız geri döndü. "Seni görecektir. Benimle gel." Beni kolumdan tuttu.

Dirseğimi tuttuğu yerden çektim. "Ben kör bir köpek değilim. Nereye gittiğimi görebiliyorum."

Beni tekrar itmeye çalışmadı. Beni odanın içinde daha da ileriye götürdü ve birkaç koridordan geçirdi, ta ki zeminde geniş bir kapak olan bir odaya girene kadar. Bir tuş takımına gitti ve bir kod yazdı.

Bir an için yakalamayı

başardım. 34892

Hatırlaması kolay.

Büyük kapı kayarak açıldı ve yerin derinliklerine inen spiral bir merdiven boşluğu ortaya çıktı. Duvarlar boyunca aydınlatma için ışıklar vardı.

Tanrım, burası nükleere karşı korumalıydı.

Görevli beni merdivenlere yönlendirdi ve arkamdan geldi. Merdivenlerin tepesinde, çıkmak için kodun girilebileceği benzer bir ped fark ettim. İnişe geçmeden önce bunun ne olduğunu hatırladım. Aşağıya varıp büyük bir odaya adım atmamız on beş dakika sürmüş gibiydi. Sanki yerin yüzlerce metre altında değil de, yüzeydekiler gibi başka bir binadaymışız gibi görünüyordu.

Gardiyan bana tekrar eşlik etti ve bir sıra hücreye girene kadar beni birkaç koridordan geçirdi.

Bütün dönüşleri ezberledim.

Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tüm hücreler hapisane hücrelerine benziyordu ve Cato'yu görmek üzere olduğumdan şüpheleniyordum. Onu gördüğümde gözyaşlarına boğulmamak için duygularımı bir arada tutabilmeyi umuyordum. Yaralı ya da sağ salim olsun, kayıtsız görünmem zor olacaktı. Bu jesti yapıyor olmam bile onu sevdiğimin kanıtıydı ama kalbimi Damien'a karşı koluma takmak istemiyordum.

Muhafız içeri adım atmadan önce kapıyı çaldı. "İşte geldi." Beni itti.

İçeri girdim ve gördüğüm manzara beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. Cato yerde yatıyordu, boksörleri dışında çıplaktı ve o kadar kanlıydı ki yüz hatları zar zor seçilebiliyordu. Nefes alıyordu ama çok zayıf görünüyordu... sanki ayakta bile duramıyordu.

Gözyaşlarımla elimden geldiğince mücadele ettim.

Damien sanki hayatının en mutlu günüymüş gibi bana gülümsedi. "Vay canına, yeni bebek doğurmuş gibi görünmüyorsun." Beni onaylarcasına bir aşağı bir yukarı süzdü.

Bilinci yerinde değilmiş gibi görünen Cato'ya bakmamaya çalıştım. "Spor salonuna bayağı bir yüklendim."

"Belli oluyor." Yanındaki masada kanlı bir çekiç duruyordu. Onunla ne yaptığını düşünmekten nefret ettim.

Geldiğime çok sevinmişim. Damien bana ne yaparsa yapsın, Cato'yu oradan çıkarmaya degecekti.

"Peki, seni buraya getiren nedir?" Damien sordu. "Gösterinin en iyi kısmını kaçırdın." Cato'ya baktı. "Düşündüğümünden daha uzun sürdü. Ama ne yazık ki... daha yeni başlıyoruz."

Cato yerdeki yerinden kıpırdandı. Hafifçe kıpırdandı, sanki geri dönüyormuş .

Onu buradan çıkarmalıydım. "Bunu çabuk yapacağım. Bir takas arıyorum. Benim için o."

Sırıttı. "Alınma tatlım. Ama o milyarlar değerinde. Senin hiçbir değer yok."

"Ben milyarlardan daha değerliyim. Bana sahip olsaydın ."

Gülümsemesi düştü.

"Takası yapın. Tamamen işbirliği yapacağım. Ne olmamı istersen o olurum. Ve eminim Cato beni bırakman için sana ne kadar istersen ödeyecektir... yani senin için bir kazan-kazan." Bu reddedemeyeceği bir teklifti.

Beni yeni gözlerle inceledi. "Onu bize getirmen gerekiyordu. Ama şimdi onun için kendi hayatını feda ediyorsun. İronik, değil mi?"

Cato daha fazla uyanmaya başladı, nefes alış veriş hızlanmıştı. "Sanırım," dedim. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Damien bunu düşünürken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Uzun zamandır seni becermek istiyordum. Bebek doğduktan sonra ilgimin azalacağını düşünmüştüm ama sanırım öyle olmadı. İyi temizleniyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim alaycı bir tavırla. "Bırak onu, ne istersen yapacağım."

"Siena Russo, itaatkâr mı?" diye sordu, başını eğerek. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Bu mümkün. Onu kendiniz de göreceksiniz."

Cato duvara yaslanabilmek için vücudunu yukarı itti. Yüzü o kadar kanlıydı ki, mavi gözleri yüzünden aşağı damlayan kırmızılığa çarpıyordu. İlk başta benim bir halüsinasyon olduğumu düşünmüş olmalı çünkü hemen tepki vermedi. Ama sonra zihninin ona oyun oynamadığını anladı. "Siena?"

"Evet," dedi Damien. "Senin yerini almaya geldi. Ne kadar tatlı, değil mi?"

Cato kendisini duvara yaslayan zincirleri çekerek kurtulmaya çalıştı. "Hayır! Siena, hayır!" Gücü bir anda ortaya çıktı ve ayağa kalktı, tüm gücünü kullanarak kendisini bağlayan beton duvarı kırmaya çalıştı. "Hayır! Yapma bunu! Hayır!"

Onu izleyemedim. Çok acı vericiydi. "Bırak gitsin. Dışarıda olduğunu öğrendiğimde, tamamen seninim."

Zincirleri tekrar çekti. "Ölmeyi tercih ederim! Siena! Hayır!"

Gözlerimden yaşlar aktı ama düşmelerine izin vermedim. "Cato, her şey yolunda."

"Bu hiç de iyi değil." Cato bana ihanetle karışık çaresizlik dolu sert bir bakış attı. "Hayır. Sana sahip olmasına izin vermektense kan kaybından ölmeyi tercih ederim. Hayır. Bırak burada öleyim Siena. Bırak burada öleyim."

Gözlerimi Damien'dan ayırmadım. "Yap ."

Damien ısıklık çalınca muhafızlar içeri girdi. "Onu surata götürün. Özgür olduğuna dair kanıt istiyorum. Eminim Siena adamının serbest bırakıldığından emin olana kadar işbirliği yapmayacaktır."

Cato çılgına döndü. Muhafızlarla ve zincirlerle savaştı ve kanlı bir şekilde dövülmemiş bir adam gibi davrandı. Gücü derinlerde bir yerden, kalbinin derinliklerinden geliyordu. "Siena!"

Kenara çekildim ve geçmesine izin verdim. Bu kadar öfkeli ve kalbi kırıkken onunla göz teması kuramazdım. Beni geride bırakmanın, Damien'ın bana ne yapmak üzere olduğunu bilmenin onu ne kadar öldürdüğünü biliyordum.

Sonunda onu hücreden çıkardılar ama yol boyunca kavga ettiğini duyabiliyordum. Bağırışları koridorda yankılanıyordu. Üst kata çıktığında bile evcilleştirilemeyen bir boğa gibi dövüşmeye devam etti.

Duygularımı kontrol altında tutmak ve sakin kalmak için elimden geleni yaptım. Cato'yu sürükleyerek götürmelerini izlemek hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ama köşedeki kanlı çekice bakmak bana doğru kararı verdiğimi söylüyordu. Sabaha kadar bekleseydim, yürüyemeyebilirdi.

Damien hiç vakit kaybetmedi. Hücrenin kapısını kapattı ve kıyafetlerini çıkardı. Önce gömleğini, sonra da diğer her şeyi. Tamamen çıplak, aleti sert ve beni almaya hazır olana kadar her bir parçayı attı. Ellerini başının arkasına koyarak yatağa uzandı. "Seni ilk kez nasıl becermeliyim? Hmm..."

Daha önce bulunduğum yerde kaldım ve Cato'nun gerçekten özgür olduğuna dair bir işaret bekledim. Buraya girerken giydiği kıyafetler gitmişti. Üzerinde sadece belini saran boxer vardı.

Ne kadar acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordum. Midemi .

"En iyi plan bu," dedi Damien. "Seni becereceğim. Ve sonra Cato seni kurtarmak için her şeyi teslim edecek. İyi düşündün, tatlım-

kalp. Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla akıllı oldun."

Ne kadar zeki olursam olayım, hep böyle durumlarla karşılaşırıyordum. "Serbest bırakıldığını nasıl anlayacaksın?"

"Korumalar güvenlik görüntülerini telefonuma gönderecek."

Cato'nun bir an önce serbest kalmasını isteyerek beklemeye devam ederken iç çektim. Hemen bir hastaneye gitmesi gerekiyordu. Göğsü ve sırtı bile kanla kaplanmıştı. Muhtemelen kaburgaları kırılmıştı ve iç kanaması vardı.

Yirmi dakika sonra Damien nihayet videoyu telefonuna gönderdi. "Al bakalım, tatlım." Telefonu bana doğru fırlattı.

Oynat tuşuna bastım ve yayını izledim. Cato'yu binadan çıkarıp kaldırıma ittiler. Çok zayıf olduğu için zar zor ayakta durabiliyordu, muhtemelen yüzeye kadar tüm yol boyunca savaştığı için. Arabalarından biri durdu ve adamları içeri girmesine yardım etti. Sonra da gittiler.

Özgürdü.

"Ben sözümün eriyim. Sen sözünün eri bir kadın ?"

Telefonu masaya bıraktım ve ona döndüm. "Evet."

"O zaman elbiseleri bırak." Bacakları kenardan sarkacak ve ayakları yere basacak şekilde karyolanın üzerine oturdu.

Kıyafetlerimi çıkarıp beni çıplak görmesine izin vermek beni iğrendiriyordu. Ama eğer işbirliği yapmazsam, bu beni ele verecekti. Giysilerimin her santimini çıkarırken acele etmedim, sadece tangamla kalana kadar mümkün olduğunca uzun süre oyalandım.

Damien'in aleti taş gibi sertleşmişti. "Çok güzelsin. Çatlak izi yok. Ama amın benim alışık olduğum kadar sıkı olmayabilir. O yüzden belki götten sikerek başlarız. Ama önce... Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum... Ağzın sikimde olsun."

Bu pisliği öldürmek için sabırsızlanıyordum. Cato'nun intikamını almak için sabırsızlanıyordum.

Babam için adaleti sağlamak için sabırsızlanıyordum.

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirdim ve istediği gibi dizlerimin üzerine çöktüm.

"Aletimi tut, tatlım. Bir erkeğin hissettiğini gör."

Nabzının parmak uçlarıma değmesinden iğrenerek itaat ettim. Cüsse Cato'nunkiyle kıyaslandığında acınacak haldeydi. "Nasıl buldun?"

Sırıttı. "Senin bu halini seviyorum. Ne kadar ıslak, o kadar iyi. Yeraltından en seksi fahişeyi satın almışım gibi hissediyorum." Onun

horoz ellerimde seğırdi, sanki kendi sözlerinden zevk alıyormuş gibiydi.

Egoist ucube.

Önce sikine tükürdüm ve tükürüğümü dibine kadar bulaştırdım. Yaptığım şeyden iğrenmek yerine, yapmak üzere olduğum hamleye odaklandım. Onu sakinleştirmek, gardını düşürmesini sağlamak zorundaydım, böylece beni durduramayacaktı. Uyluklarının gerilmesini ve gözlerinin kapanmasını sağlayarak onu uçtan dibe doğru salladım.

Nefes alış verişi hızlanırken dirseklerine yaslandı. "Cato Marino'ya aşık olmana çok sevindim. Bunun başıma gelen en güzel şey olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Ve başıma gelen en güzel şey." O zevkle nefes alırken bıçağı saçlarımdan kurnazca çektim. Sonra bıçağı şaftına bastırdım ve soğuk kalpli bir orospu gibi vücudundan ayırdım. "Bu Cato için." Her yere kan fişkırdı ve bir çığlık attı.

Elimle ağzını kapattım ve onu karyolaya doğru iterek çığlıklarını bastırmak için elimden geleni yaptım. Böyle bir yarayla ölmeden önce fazla dayanamazdı. Korkunç bir ölüm şekliydi ama Cato'nun tanınmayacak kadar kötü bir şekilde dövüldüğünü gördükten sonra vicdan azabı duymadım.

Yüzünü karyolaya çarptım, o sırada yatak takımına kan bulaştı. Kesik aleti yerde bir yerdeydi, muhtemelen şimdiye kadar buruşmuş ve cansız bir haldeydi. Ağlama seslerini duymazdan geldim ve gücümü yastığı yüzüne sabitlemek için kullandım, kavga bitene ve o bir sonraki hayata, cehenneme geçene kadar bekledim.

Sonunda sarsıntıları yavaşladı ve pes etti. Ciğerleri alamadıkları hava için çığlık atıyordu. Kan artık akmadığı için kalbi yavaşça durdu. Birkaç saniye sonra hareketsiz kaldı ama aynı zamanda kaskatı kesildi, ölüm anında vücudundaki tüm kaslar gerildi.

Damien gitmişti. İyi ki kurtulduk.

Onu battaniyeyle örttükten sonra kıyafetlerimi giydim. Neyse ki kan derimdeydi, bu yüzden gömleğimin ve pantolonumun altına saklamak kolay oldu. Elimdeki tek şey az önce onu öldürdüğüm küçük bıçaktı, bu yüzden odada bir silah aradım. Damien'in kıyafetlerinin içinde işe yarar hiçbir şey yoktu ve hücre katı beton olduğu için zaten silah saklayacak bir yer yoktu.

Yerde Cato'nun vücudundan akan kanı görebiliyordum.

Ama şu anda bunu düşünemezdim.

Az önce yaptığım şey için, kaderimi kendi ellerime aldığım için benimle gurur duyacağını biliyordum. Babamın intikamını aldım. Cato'nun intikamını aldım. Ve kendim için intikam aldım. Şimdi tek yapmam gereken buradan gizlice kaçmaktı.

Bıçağı avucumun içine aldım ve koridorda ilerledim. Yürüyüş sırasında rotayı ezberlemiş, unutmamak için yönleri zihnimde defalarca tekrarlamıştım. Ama şimdi ters yöne gittiğim için bu hareketleri yansıtmam ve tamamen tersine çevirmem gerekiyordu. Sondan başlayıp geriye doğru gidiyordum. Ama tek yapmam gereken kapaklı merdivene ulaşmaktı. Yolun geri kalanı daha kolay olacaktı.

Her geldiğimde durdum ve kimsenin gelmediğinden emin olmak için koridora baktım. Koridorlarda mümkün olduğunca sessizce ilerledim ve ne yazık ki birçoğu birbirinin aynısı görünüyordu.

Bu iyi değildi.

Duvara monte edilmiş bir tabelanın önünde durdum ve bunun bir harita olduğunu fark ettim. Ambara çıkan ana merdiven boşluğunun yerini gösteriyordu.

yaradı.

Yürümeye devam ettim ama bir gardiyan yolumu kesmek üzereyken durmak zorunda kaldım. Kalçasında duran tabancasıyla koridorda ilerliyordu. Tamamen siyah giyinmişti, karşılaştığım diğer muhafızlarla aynı görünüyordu.

Biri Damien'ın cesedini bulmadan önce ne kadar zamanım olduğunu merak ettim.

Alarmı çalacaklar ve kapağı kilitleyeceklerdi. Sonra onlar beni bulana kadar burada mahsur kalırdım.

Micah beni öldürene kadar işkence edecekti.

Nöbetçinin köşeyi dönmesini bekledim ve küçük kızımı düşündüm. Ne olursa olsun ona geri dönmeliydim. Kızım annesiz büyümemeliydi. Ben annemi yetişkinlikte kaybetmiştim ve bunu asla atlatamayacaktım. O benim hayatımın ışığı, en iyi arkadaşımdı. Martina'nın bana ihtiyacı vardı... Cato'nun da öyle.

Buradan çıkmak zorundaydım.

Bir gardiyan köşeyi döndü ve beni fark ettiğinde hemen tepki verdi. Kaşları neredeyse yüzünden fırlayacaktı, ağzını açtı

Bağırmaya başladı ve silahına uzandı.

Suratına yumruk attım, hayalarına tekme attım ve sonra boğazından bıçakladım.

Yere yığıldı, anında öldü.

Cesedini saklayabileceğim hiçbir yer yoktu, bu yüzden şimdi acele etmem gerekiyordu. Tabancasını aldım ve daha hızlı hareket ettim, fark edilmemeye daha az dikkat ediyordum çünkü zamanım tükeniyordu. Muhtemelen buralarda kameralar vardı ve şimdi muhafızın cesedi koridorun ortasında yattığına göre, oradan çıkmak için sadece birkaç dakikam vardı. Pis- tol beni güvende tutmaya yetmeyecekti.

Sonunda büyük merdiven boşluğuna ulaştım. Daha önce aşağı inmemiz on beş dakika sürmüştü, bu yüzden yüzeye geri dönmem de bir o kadar uzun sürecekti. Tabancayı kotumun arkasına koydum ve zamana karşı yarıştığımı bilerek koşmaya başladım. Muhtemelen beni içeri kilitlemek için kullanabilecekleri bir sistem vardı. O zaman kaçacak hiçbir yerim olmadan merdiven boşluğunun tepesinde kapana kısılmış olacaktım.

Koşabildiğim kadar hızlı, kalbimin izin verdiği kadar çabuk koştum. Her gün spor yapıyordum ama formdan ciddi anlamda düşmüştüm. Hareket ettikçe kendimi yukarı çekmek için parmaklıklara tutunuyordum ve beş dakika içinde nefes nefese kalmıştım ve terden sıırıslıklam olmuşum.

Ama durmadım çünkü beni bekleyen küçük bir kızım vardı.

Aşağıda bir kargaşa duymaya başladım, seslerin yankısı bulunduğum yere kadar geliyordu. "Kahretsin." Yüzeye doğru ilerlerken spiraller çizerek daha hızlı koşmaya başladım. Her inişte iki ışık geçiyordum ve tepeye ne kadar yaklaştığımı görmek için yukarı baktım. "Sadece biraz daha." Bu kadar yaklaşıp da bitiş çizgisini geçemezsem Cato'nun bana çok kızacağını bildiğim için gaza bastım.

Tuş takımına ulaştım ve boş boş baktım.

Kahretsin, şifre neydi?

O on dakikalık koşu beni bayıltmıştı ve doğru düzgün düşünemiyordum. Yolu ezberlemek önceliğim olduğu için bunu arka plana itmiştim. Rastgele numaralara basamazdım çünkü bu muhtemelen bir kilitlenme dizisi başlatırdı.

Düşün.

Otuz saniye sonra nihayet geldi. 34892

Numaraları tuş takımına yazdım ve sonra kapı kayarak açılmaya başladı.

Tanrıya şükür.

Yavaşça hareket ederek yukarıdaki zemini ortaya çıkardı. İçinden geçebileceğim kadar geniş bir çatlak açıldığında yukarı tırmandım ve ayağa kalktım.

Orada bir gardiyan durmuş, orada olmam gerekip gerekmediğini anlayamamış gibi bana bakıyordu. Sonunda doğru kararı verdi ve silahını çekti.

İlk ben ateş ettim.

Bir gümbürtüyle yere düştü.

Silah sesi muhafazanın içinde yüksek sesle duyuluyordu, bu yüzden diğer adamlar da duymuş olmalıydı.

Etrafta dolanacak zamanım yoktu.

Deli gibi koştum, ana odadan geçip gizli kapıya geri döndüm. Yolu biliyordum çünkü oraya daha önce de gitmiştim. Ama şimdi işin sırrı vurulmamaktı. Adamlar silahlarını çekmiş beni kovalıyordu.

Eğer onlardan olmasaydım, kurşun yağmuruna .

Ön kapıya ulaştım ve iki adamı da tepki veremeden kafalarından vurdum. Sonra çift kapıyı ittim ve dışarı çıktım. Hâlâ karanlıktı ama neredeyse şafak sökmek üzereydi.

Bates'in eski arabada oturacağı buluşma yerine doğru koştum.

Beni gördüğünde gözleri şok içinde açıldı, sanki oradan canlı çıkacağımı hiç beklemiyordu.

"Git!"

Motoru çalıştırdı ve yolcu kapısını iterek açtı. Ben daha içeri girmeden gaza bastı.

Arabaya atladım ve son sürat kapıyı kapattım.

Adamlar binadan çıkıp silahlarını kaldırarak kaldırıma döküldüler. Birçoğu bize ateş etti, arka camları kırdı ve stop lambalarını tahrip etti, ancak aramızda yeterli mesafe olduğunda nihayet atış menziline çıkmıştık.

Bates sokaklarda düzensiz bir şekilde ilerliyor, keskin dönüşler yaparken hızlanıyordu. Bizi şehirden çıkarıp kırsal alana götürürken iki eli de direksiyonun üzerindeydi. Düz bir yola çıktığımızda bana o güne kadar gördüğüm en inanmaz bakışı attı. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

Hâlâ nefesimi tutamamıştım. Alnımdan gözlerime doğru ter damlıyordu. Elimle silmeye çalıştım ama faydası olmadı. Her yer ter içindeydi. "Ben de yapamam." Kesip attım

bir adamın aletini ve birkaç kişiyi daha öldürdüm. Bir öldürme makinesine dönüşmüştüm, bilmediğim bir şeydi bu. Ama konusu ailem olduğunda... Onları korumak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Ve bundan utanmıyordum.

Cato

ÇOK FAZLA ACI VAR.

Her şey kırılmıştı. Her şey ıglık atıyordu. Ölümü dilemenize neden olan türden bir ıstıraptı.

Ama Siena'nın yerimi almasını izlemekle kıyaslanamazdı. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en acı verici şeydi.

Ben özgür kalayım diye kendini o pisliğe teslim edişini izlemek için. Milyon kere ölmeyi tercih ederim.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni kaldırırma atana ve adamlarım beni taşıyana kadar gardiyanlarla dövüştüm.

Şimdi malikânemdeydim, evime adım atarken güçlükle ayakta durabiliyordum.

"Bay Marino?" Giovanni beni yere önce yakaladı. "Burada ne işiniz var? Sizi hastaneye götürmeliyiz."

"Martina? Nerede o?"

"Mutfakta, tamamen güvende."

Kızlarımdan birini zaten kaybetmiştim. Bir başkasını daha kaybetmeyecektim. "Siena benim yerimi aldı... Onu geri almalıyım." Yavaşça yere kaydım, kendimi tutamayacak kadar güçsüzdüm.

"Efendim." Giovanni gücünü kullanarak beni dikkatlice yere yatırdı. "Sizi bir hastaneye götürmeliyiz."

"Siena!"

"Efendim, siz ölürseniz Martina'ya kim bakacak?"

Tek umursadığım Siena'yı kurtarmaktı, bu beni öldürse bile. Ama daha önemli olan kişiyi, korumaya yemin ettiğim kişiyi

her şeyden önce korumak. Eğer ben ölürsem, o yalnız kalacaktı. "Hastaneye gitmeniz gerekiyor, Bay Marino." "I..." Zar zor düşünebiliyordum, çok güçsüzdüm.

Kapı pat diye açıldı ve Bates içeri girdi. "Cato! Kahretsin." Eğildi ve bana baktı. "Tanrım, ölü gibi görünüyorsun."

"Siena..." Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama yapamadım. "O burada," dedi Bates. "O burada."

"Ne?" diye sordum. Gözlerimi zorlukla açık tutarak sordum.

"Aman Tanrım..." Sesi kulaklarımda yankılandı, o kadar güzeldi ki gerçek değilmiş gibi geldi. "Cato..." Üzerime yürüdü ve yüzümü avuçladı. "Bir hastaneye gitmen gerek. Hemen."

"Siena?" Bileğini tuttum, nabzını hissetmek, gerçek olduğunu anlamak istiyordum. "Buradasın."

"Evet, buradayım. Kaçtım."

Elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Tanrıya şükür." Zayıfladıkça nefes alışım daha da derinleşti ve ağırlaştı. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim, hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Siena her nasılsa benim yardımım olmadan ikimizi de oradan çıkarmayı başarmıştı.

Siena, "Bates, onu hastaneye götürmeliyiz," dedi. "Zar zor dayanıyor."

"Helikopteri alacağız," dedi Bates. "Hepimiz sığabiliriz."

"Martina ne olacak?" diye sordu. "Oraya bir araba koltuğu koyabilir miyiz?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diye tısladı Bates. "Ama Damien'ın adamları sadece birkaç dakika gerimizde. O helikopter buradan çıkmak için tek şansımız." Bana geri döndü. "Acıdığını biliyorum, Cato. Ama helikoptere kadar yürümek zorundasın. Elimden geldiğince çabuk seni hastaneye götüreceğim ama acele etmeliyiz."

Acı vereceğini biliyordum ama ilerlemeye devam etmeliydim. Siena ve Martina'yı oradan çıkarmalıydim. "Pekâlâ... Gidelim." Ayağa kalktım ve bir kolumu Giovanni'nin omzuna attım. Siena diğer kolumu destekledi ve ağırlığımın bir kısmını ince omuzlarına aldı.

Bates, Martina'nın taşıyıcısını tuttu. "Hadi ."

"UZAK DUR." Siena yanağıma hafifçe vurdu.

Gözlerim tekrar açıldı ve Bates'in helikopteri uçurduğunu gördüm. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saatler gibi gelmişti ama sadece dakikalar olabilirdi. Gözlerim bir kez daha kapandı ve uzaklaştığımı hissettim.

", Cato." Siena beni tekrar tokatladı. "Martina'ya bak."

Kulaklarını kapatan küçük kulaklığı görerek yüzüne baktım. Bana hayranlıkla bakıyordu, sanki bu helikopter yolculuğu eğlenceliymiş gibi. Halsizlik beni ele geçirdiğinde öne doğru yığılmaya başladım.

Giovanni beni yakaladı ve geri itti. "Daha ne kadar var?"

Bates telsizden konuştu. "Neredeyse geldik."

Bir hastanenin çatısına indik. Personel beni götürmek için bir sedyeyle dışarı çıktı.

Tek düşünebildiğim Siena ve Martina'ydı. " olmuş onlara?" Telsizden kardeşime sordum.

Bates helikopteri kapattı ve kulaklığını çıkardı. "Onlar için endişelenmeyin. Ben onlarla ilgilenirim." Kolumdan tuttu ve sedyeye binebilmem için helikopterden çıkmama yardım etti.

Sırtım desteğe değer değmez kardeşimi kolundan yakaladım. "Eğer ölürsem, onlara göz kulak olmanı istiyorum, tamam mı?"

"Yapacağımı biliyorsun."

"Ciddiyim. Onlar senin sorumluluğunda. Siena'nın tüm mal varlığıma sahip olmasını istiyorum. Her şeyimi. Ona ver."

"Sana söz veriyorum. Ama bu olmayacak." Beni alnımdan öptü. "Yakında görüşürüz."

Siena

ONU TEKERLEKLI SANDALYEYE BINDIRIP HASTANEYE GÖTÜRDÜLER.

Veda etmedim çünkü zaman yoktu. Saatler önce tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Beklediği her an hayatta kalma şansını azaltıyordu. Bu yüzden onu öpmeden gitmesine izin verdim çünkü onu sevdiğimi zaten biliyordu.

Bunu milyonlarca kez kanıtlamıştım.

"Şimdi ne olacak?" Londra'da bir hastanenin çatısında dururken Martina'yı göğsüme yasladım. Yol boyunca bir kez yakıt ikmali için iniş yapmak zorunda kalmıştık ama Bates bu hastanenin en iyi seçeneğimiz olduğunda ısrar ediyordu. London Eye nehrin karşısındaydı, güneş yükselip parlaklığıyla ona vururken görülebiliyordu. Bu şehre ilk gelişimdi ama tadını fırsatım olmadı.

"Burada bir dairem var. Siz orada kalacak ve dikkat çekmeyeceksiniz." Bates kolunu geri çekti ve saate baktı. "Size orada eşlik edeceğim ve hastaneye geri döneceğim."

"Neden biz de burada kalamıyoruz?"

"Hastane bağışıklık sistemi olmayan bir bebek için uygun bir yer değil," dedi Bates. "Ve eğer Micah'nın adamları düşündüğüm kadar öfkeliyse, Cato'yu aramaya devam edeceklerdir. Seni saklamak zorundayım. Ben de burada kalıp Cato'yu korumalıyım." Yüzümdeki endişeli ifadeyi görmüş olmalı ki ekledi: "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Şimdi Martina'ya göz kulak olmalısın. Bırak Cato'yu ben halledeyim."

Cato'yu orada bırakmak yanılttı. orada olmak, yüzümü görmesini ve her şeyin yolunda olduğunu bilmesini istedim.

"En ufak bir şey olduğunda beni ara. Ciddiyim. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Biliyorum. Şimdi bu çatıdan inelim."

BATES'in kuzey Londra'da güzel bir dairesi vardı, pek çok evden daha büyük bir daire. Kurşun geçirmez pencereleri, geniş bir mutfak, büyük bir oturma odası ve üçümüz için bolca alanı vardı. "Burayı paravan şirketlerimden biri altında satın aldım. Bana kadar izini sürmek mümkün ama biraz zaman alır. Burada güvende olursunuz. İhtiyacınız olursa dolapların üst raflarında silahlar var." Giovanni'ye döndü. "Biraz yiyecek, bebek maması, mama ve Siena'nın başka neye ihtiyacı varsa al. Rapor edilecek bir şey olduğunda kontrol edeceğim."

Giovanni başıyla onayladı ve daireden çıktı.

Karanlık beni ele geçirmeye başladığında odada tek başıma durdum ve kızıma sarıldım.

Bates bana yaklaştı ve yeni gözlerle bana baktı. "İyi misin?"

"Şu anda benim için endişelenmemize gerek yok..." Tek düşünebildiğim Cato'ydu, dünyanın en güçlü adamı kırık kemik yığınınına dönüşmüştü. "Hücreye girdiğimde yerde yatıyordu... kanlar içindeydi. Masanın üzerinde kanlı bir çekiç vardı." Hatırladıkça gözlerim doldu. "Eğer oraya biraz daha geç gitseydim... muhtemelen elleri olmayacaktı." Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı yuvarlandı.

Bates'in yüzünde acı çeken bir ifade vardı, kardeşinin acı çektiği fikri onu da incitiyordu.

"Cato'yu götürdüklerinde, Damien sikini emmemi istedi. Ona mastürbasyon yapmaya başladım ve gözlerini kapattığında sikini kestim."

Bates'in gözleri irileşti, ağzı şoktan bir karış açıldı.

"Ölene kadar onu yastıkla boğdum."

"Yüce "

"Çıkarken birkaç adam vurdum. Nasıl kaçtığımdan bile emin değilim... Sadece şansım yaver gitti."

"Hayır. Sen kararlı bir baş belasısın. Bu şekilde dışarı çıktın Siena. Kardeşimin hayatını kurtardın."

"Yaptığım şey için kendimi kötü hissetmiyorum. Ama Cato'nun yerde yattığı o anı sonsuza dek aklımdan çıkmayacak."

"Biliyorum..."

"Yani, hayır, iyi değilim. Cato olana kadar da iyi olmayacağım." "Bunu atlatacaktır. Atlatacağını biliyorum."

"O daha iyi." Gözyaşlarım gözlerimin yüzeyini kırdı ve yanaklarımdan aşağı aktı.

Bates bana sarılmak için hamle yaptı ama sonra bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş gibi geri adım attı. "Bu hepimiz için bir kâbus... Kolay kolay unutulmayacak bir anı. Ama Cato iyi olacak. Micah sinirlenecek ve bizi yok etmeye çalışacak ama bu iyi bir şey çünkü onları açık alanda alt etmek kolay olacak. Tüm müttefiklerimizi toplayıp onları sonsuza dek yok edeceğiz."

"Sayıca azlarsa neden size meydan okusunlar ki?"

"Çünkü Cato'yu alıp beni işbirliğine ikna edebileceklerini ve bizi yok edebileceklerini düşündüler. Ama planları işe yaramadığı için şimdi bizi öldürmek zorundalar. Yani Cato'yu arıyor olacaklar. İngiltere'de olduğunu bilecekler çünkü sağlık hizmetleri burada en iyisi. Ama yine de yerini tespit etmek zor olacak."

"Hastaneye yatırıldığını göremediler mi?" "Sahte bir isim kullanıyor."

"Oh...bu iyi."

"Cato, o rahatsızken seninle ilgilenmemi istedi. Bu yüzden bir süre beni dinlemek zorunda kalacaksın... muhtemelen istemesen de. Burada kalman ve dikkatleri üzerine çekmemen gerekiyor." Cebini karıştırdı ve bir telefon çıkardı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam." Telefonu aldım ve cebime yerleştirdim.

Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi bir süre bana baktı. "Sende benden daha büyük taşaklar var Siena. Başka hiç kimse oraya gidip senin yaptığını yapacak güce sahip olamazdı."

"Aşk sizi cesur yapar. Aşk size her şeyi yapabileceğinizi hissettirir... çünkü kaybedecek çok şeyiniz vardır. Her şey farklı sonuçlansaydı bile yine de yapardım. Cato'yu öyle görmek... Onu bir daha asla öyle görmek istemiyorum."

"Umarım buna gerek kalmaz." Bir adım uzaklaştı. "Bir şey öğrendiğimde seni ararım."

"Pekâlâ." Kapıdan çıkıp bizi oturma odasında yalnız bırakmasını izledim. Martina kollarımdaydı, az önce yaşadığım korkunç şeylerden sonra sahip olduğum tek teselli buydu. Kendimi bir kâbusun içinde sıkışmış gibi hissediyordum. Kendimi uyandıramıyordum ve bu dehşete sonsuza dek maruz kalacaktım.

Kızıma baktım. "Baban ... Onu kısa sürede geri getireceğiz."

Cato

GÖZLERİM KAPALIYDI AMA BILINCİMİN YÜKSELDİĞİNİ HİSSETTİM. KENDİ SESİMİ DUYDUM.

Kardeşim telefonda konuşuyordu.

"Claw, Micah Cato'yu vurdu. Oradan çıkmayı başardık ama Cato savaşamayacak kadar yaralı. Micah'yı sonsuza dek ortadan kaldırmak için yardımınıza ihtiyacım var." Sesini alçaltarak başucuma oturdu.

Pençe'nin sesi telefonda duyulabiliyordu. "Yardımlarınızı mı istiyorsunuz?" sordu, biraz da komik bir şekilde.

"Adamlarımızın çoğunu öldürdü. Onları açık alana çektiğimizde, onları tamamen ortadan kaldırmak için yardımınıza ihtiyacımız var.

Bunu gerçekleştirecek tüm silahlara sahip olduğunuzu biliyorum - çünkü paralarını ben ödedim."

Claw şöyle yanıt verdi: "Bize birkaç kredi vermiş olmanız size borçlu olduğumuz anlamına gelmez. Bunu benim değerli kılmalısınız. Borçlar ortadan kaldırıldı."

Bates telefona doğru kıkırdadı. "Yani başınıza açtığınız bela için sekiz yüz milyon mu istiyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Micah'dan kurtulmak için ne kadar istiyorsun?"

Bates bir süre soruyu düşündü. "Toplam krediyi yarıya indireceğim. Dört yüz milyon. Azaltılmış miktar için aynı faiz oranı. İster kabul edin ister etmeyin."

Claw tereddüt etmedi. "Bir anlaşmamız var. Hazır olduğunuzda beni arayın."

Bates telefonu kapattı.

Gözlerimi açtım ve tavana baktım. Gözlerimin odaklanması bir an aldı. Her şey yavaşça gözümün önüne geldi, beyaz duvarlar

ve solumdaki monitöre baktım.

Aklıma gelen ilk şey Siena oldu. Onu aramak için doğruldum.

Bates omzumu tuttu ve beni tekrar aşağı itti. "Giovanni ile birlikte şehirdeki dairemde. Tamamen güvende."

"Neden burada değil?" Kısık bir sesle sordum.

"Başka bir yerde daha güvende olacağını düşündüm. Micah muhtemelen biz konuşurken senin peşindedir."

Bu doğrudu. Siena kaçmış ve onu bir id- iot gibi göstermişti. Bundan hiç memnun olmazdı. "O iyi mi?"

"Gayet iyi." "Martina?"

"Onunla birlikte." Kolumu okşadı. "Birkaç gün burada kalacaksın. Kendi kanının üçte birini kaybettiğin için sana birkaç kan nakli yapmak zorunda kaldılar. İç kanaman, birkaç kırık kaburgan ve kollarında kırıklar var. Ama iyi haber şu ki, iyileşeceksin."

İyi hissetmiyordum. Her yerimde acı hissediyordum. "Ne oldu lan Bates? Siena neden yerimi böyle aldı? Umarım bunun bir parçası olmamışsındır."

Bakışlarını indirdi ve benimle göz teması kurmadı. "Eğer bu kadar zayıf olmasaydım, seni hemen şimdi öldürürdüm."

"Onu vazgeçirmeye çalıştım, yemin ederim. Ama benim yardımım olsa da olmasa da bunu yapacaktı, ben de ona yardım etmeye karar verdim."

Başımı salladım ve vücudumda zonklayan acıyı hissettim. "Hayatımı kurtarmak için kadınının tecavüze uğramasına yardım mı ettin?"

"O asla tecavüze uğramadı, Cato. Hiçbir şey olmadan oradan çıktı. Başından beri plan buydu."

Bu göğsümün içindeki tüm acıyı alıp götürdü. Kadınının başka bir adam tarafından sıkıştırılmış olmasından, hiç hakkı olmadığı halde ondan faydalanmasından korkuyordum. Bunun izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Bu kadarı kabul etmektense o çekici kaburgalarım milyonlarca kez indirirdim. "Nasıl kaçtı?"

"Damien'ı o öldürdü."

Başımı ona doğru çevirdim, duyduklarım karşısında şok olmuşum. "Çıplak elleriyle mi?"

"Hayır. Saçında bir bıçak saklıydı. Bilirsiniz işte, hazırlanırken tüm kıyafetlerini çıkardı. Sertleşmiş aletiyle yatağa oturdu.

Siena da o zaman kesmiş. Kan kaybından ölürken onu bir yastıkla boğdu."

Acıya rağmen gülümsedim, söylediği şeyle gurur duyuyordum. "O benim bebeğim..."

"Sonra gizlice kapaktan çıktı ve yüzeye geri döndü. Yolda birkaç adam öldürmek zorunda kaldı ama tek bir çizik bile almadan dışarı çıkmayı başardı. Onu aldım ve eve geri döndüm."

Siena hayatımı kurtardı ve bu süreçte kıcımlı tekmeledi. Damien'in ona, bana ve babasına yaptıklarının intikamını aldı. Kendinden vazgeçmek zorunda kalmadan ikimizi de kurtardı. En başta kendini riske atmasını asla istemezdim... ama en azından her şey iyi sonuçlandı. "Başka hiç kimse benim için bunu yapmazdı. Başka herhangi bir kadın ben ölene kadar işkence görürken eşyalarımı karıştırır ve bulabildikleri her şeyi alırdı. Onun hakkında yanılmışsın, Bates. Hem de çok yanılmışsın."

"Evet... Bunun farkındayım."

Şimdi onu daha çok özliyordum. Ve ona o saçma işkenceyi yaşattığım için kendimi suçlu hissediyordum. Onu asla dizlerinin üzerine çöktürmemeli ve bu şekilde korkutmamalıydım. Aptalcaydı ve keşke geri alabilseydim. "Onu görmek istiyorum."

"Bence olduğu yerde kalması en iyisi. İyileştiğinde daireye uğrarsın ve ikisini de görebilirsin."

"O zaman bana telefonunu ver." Elimi uzattım.

Bana uzatmadan önce Siena'yı aradı ve odadan çıktı.

Siena hemen cevap verdi, Martina arka planda ağlıyordu. "Ne biliyorsun ki?"

Sesindeki dehşete, beni duyulur bir şekilde değer veriyordum. "Benim."

Sessizliğe büründü, Martina hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Sonra Siena da ağlamaya başladı, sessiz gözyaşları hattı aştı. Duyguları telefonda ağır ve yürek parçalayıcı bir şekilde akıyordu. Kendini her susturmaya çalıştığında daha da çok ağlıyordu.

İçini dökmesine, ruhunu bana açmasına izin verdim. "Sorun yok, bebeğim. Ben iyiyim." Onun ağlamasını dinlemek kendi gözyaşlarımı ortaya çıkardı... ama onların telefona taşınmasına izin vermedim. Gözlerimde biriken nemin görüşümü hafifçe bulanıklaştırmasına izin verdim.

"Tanrıya şükür..." Kokladı.

Martina ağlamayı kesti.

"Çok endişeliydim. Uyuyamadım... Yemek yiyemedim."

"Telefonu kapattığımızda yapmalısın.

Dinlenmen gerek. Yemek yemelisin." "Tamam..."

"Martina'nın onun için güçlü olmana ihtiyacı var." "Biliyorum..."

Sessizce burnunu çekişinin yavaşça dinledim. "Bates birkaç gün burada kalsöyledi. Ondan sonra eve döneceğiz."

"İyi olacak mısın?"

"Sadece birkaç sıyrık ve çürük."

"Cato."

Telefonda içimi çektim. "Çok kan kaybettim. Bazı kaburgalarım kırıldı. Kollarımda kırıklar var. Kötü durumdayım ama bu beni öldürmez. İyileşmem biraz zaman alacak."

Rahatlayarak iç çekti. "İyi... İyi olmana sevindim. Çok endişelendim."

"Biliyorum. En kötüsü geride kaldı."

"Evet..." Telefona doğru iç çekti, acısı hâlâ duyulabiliyordu.

Ona nasıl hissettiğimi söylemek, onu tüm kalbimle sevdiğimi söylemek istedim. Ama bunu telefonda yapmak istemiyordum. Bu yüzden beni ziyaret istedim, böylece bunu doğru bir şekilde yapma fırsatım olacaktı. "Bates bana Damien'ı öldürdüğünü söyledi."

"Evet... Yaptım."

"Sen müthiş bir kadınsın."

Sessiz kaldı.

"Bunu yaptığın için mutlu değilim... ama bunu başardığın için seninle gurur duyuyorum."

"Bana kızgın olman umurumda değil Cato. Bunu milyonlarca kez yapardım. Orada kalmana izin veremezdim. Eğer kaçmazsam, beni kurtarmanın bir yolunu bulacağımı biliyordum."

Bu arada Damien'ın oyuncağı olurken. "Aletini mi ?"

"Tam dibinde." "O

benim bebeğim."

"Gittiğine sevindim. Onun ölümünü izlemek çok rahatlatıcıydı... bizi bir daha rahatsız edemeyeceğini bilmek. Sana yaptıkları için intikam almam gerekiyordu. Seni bu kadar zayıf görmek... kalbimi kırdı. Kalbimi annemi ya da babamı kaybetmekten daha çok kırdı. Bu tamamen yeni bir acı türüydü... Tarif bile edemiyorum."

"Biliyorum."

"Martina'yı geride bırakmak çok zordu ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Eğer geri dönmezsem, bir gün anlayacaktır."

Annesinin babasını kurtarmak için kendini feda ettiğini anlayacaktı. Bundan daha romantik ne olabilirdi ki? "Artık bitti, bu yüzden artık endişelenmemize gerek yok."

"Yüzünü gördüğümde daha iyi hissedeceğim... sana dokunabildiğimde." "Ben de."

"Hastaneden taburcu ne yapacağız?"

Gündemde tek bir şey vardı. "Toskana'ya dönüp bu işi bitireceğiz."

"Micah ve diğerlerini çıkaralım mı?"

"Evet. Onu devirmek için müttefiklerimizle birlikte çalışacağız. Şimdi, savaş ilan ettik. Sadece iki taraf olmayacak. Sadece biz onları yok edeceğiz. Micah bir süreliğine bizim ona ulaşamayacağımız sığınağına girecek. Ama dışarı çıktığında, ki çıkacak, ona sertçe vuracağız. Sonra her şey sonsuza dek bitecek."

"O an gelene kadar sabırsızlanıyorum. Sonunda özgür olabiliriz."

"Evet." Üçümüze bir daha hiçbir şey olmamasını sağlayacaktım. Düşmanlarımı yok edecektim ve bir daha bana bulaşmamaları gerektiğini bileceklerdi. Ben sahip olmak istemeyeceğiniz bir düşmandım. "Kızımız nasıl?"

"Çok telaşlı. Yeni bir yerdeyiz ve babası burada değil. Sanırım sadece rahatsız."

"Onu yakında göreceğim."

"O biliyor. Senin de onu sevdiğini biliyor."

Sevdiğim tek kişi o değildi. "Giovan- ni'nin yanında kendini güvende hissediyor musun? Bates'i sana gönderebilirim."

"Hayır, biz iyiyiz. Sadece sen oradan çıkana kadar geçecek zamanı sayıyoruz."

Sonsuza kadar onunla telefonda kalmak istedim ama Bates odaya geri döndü. "Seninle sonra konuşuruz."

"Pekala. Bye."

Telefonu kapattım ve geri

döndüm. "O nasıl?" Bates sordu.

"olduğumu bildiği için şimdi daha iyi."

"Güzel. Seni görmek için sabırsızlandığını biliyorum."

"Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum." Her ne kadar burada benimle olmasını istesem de, onu güvende tutmayı tercih ettim. Hedef bendim, o değil. Bu yüzden

Benim yanımda olmadığına göre ona bir şey olmamalıydı. "Martina nasıl?"

"Siena huysuz olduğunu söylüyor." "Muhtemelen seni özlüyordur."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Bates sandalyesinde arkasına yaslandı ve rahatladı. "Claw bizimle aynı fikirde. Borçların yarısını geri ödemesini sağlarsak Micah'yı yok etmemize yardım edeceğini söyledi."

"Sorun değil." Şu anda para umurumda değildi. Gurur da umurumda değildi. Sadece Micah'nın mümkün olan her şekilde gitmesini istiyordum. "Umurumda değil."

"Hazır olduğumuzda onu arayacağım. Toskana'ya dönüp ne yapacağımıza o zaman karar veririz diye düşündüm."

"Evimin hâlâ ayakta olup olmadığını merak ediyorum."

Bates omuz silkti. "Güvenlik ekibi hâlâ sahadaydı." "Ya da oradaydılar..."

"Kontrol ." "Peki ya annem?"

"Onu saatler önce oradan çıkardım. Çocuklar onu Yunanistan'a götürdü. Onunla bir süre önce konuştum ve o iyi. Senin için endişeleniyor. Siena da Landon'ı saklanması için uyarmamı istedi."

Önemli olan herkes güvende ve sağlam görünüyordu. "Çok daha kötüsü de olabilirdi."

"Evet, katılıyorum."

"Seni dinlemediğim için özür dilerim." Bates bir şeylerin yanlış gittiği konusunda beni uyardı ama ben onu görmezden geldim. Eğer onun fikirlerine değer verseydim bu işi çok daha çabuk halledebilirdik.

" yok. Senin kadını vurdum. İkimiz de aptalız."

"Evet... Sanırım öyleyiz."

Bates duvardaki saate baktı ve sonra bana döndü. "Geç oluyor. Biraz uyumalısın."

"Burada benimle kalmak zorunda değilsin, Bates."

"Evet, . O kapıdan bir pislik girerse, ben hazırım. O yüzden rahat ol. Ben arkanı kollarım."

Günler sonra doktor nihayet beni hastaneden taburcu etti.

Hayati değerlerim düzelmişti ve bana yol için ağrı kesici verildi. Durumum stabildi ama hâlâ eski gücüme kavuşamamıştım. Eskiden olduğum yere dönmem uzun zaman alacaktı. İyileşmesi en uzun süren kaburgalarımdaydı ve bana en çok acı verenler de onlardı.

Hastaneden çıkarken kendi ayaklarımın üzerinde yürüdüm ve Bates'in girişe getirdiğı arabaya bindim. Yolcu koltuğına oturdum ve sonra sokaklarda ilerlemeye başladık. Nerede olduğumuzu anlamam birkaç saniyemi aldı. İngiltere'de olduğumuzu biliyordum ama tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum. "Londra mı?"

"Evet."

"En sevdiğim şehirlerden biri."

"Belki üçünüz başka bir zaman tadını çıkarırsınız." Bates arabasıyla daireye gitti ve yeraltı park etti. Asansörle onun katına çıktık, sonra da daireye girdik.

Siena'nın yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa beni beklemediğı açıktı. Martina'yla birlikte yerde yatıyordu ve bir battaniyenin üzerinde renkli oyuncaklarla oynuyordu. Siena'nın gözlerinde bir anda yaşlar parladı ve o kadar hızlı ayağı kalktı ki neredeyse öne doğru düşüyordu. Kendini toparladı ve gözyaşları yanaklarından özgürce süzülerek yanıma geldi. "Çıkmışsın..." Bana sarılmak için kollarını açtı ama sonra fikrini değiştirdi ve onun yerine bileklerimi kavradı. "Seni incitmek istemiyorum..."

"Bu acıtmıyor." Onu oturma odasında öperken elim saçlarına kaydı. Parmaklarım, hayatımın her günü dokunmaya alıştığım yumuşak telleri hissetti. Onu dudaklarından yavaşça öptüm, bu kadının sevgisini takdir ederken zaman ayırdım. Ağzlarımız yavaşça birbirine değdi ve kalbim onun benim için yaptığı fedakârlıklar için acıdı. O olmasaydı şu anda ölmüş olabilirdim.

Gözyaşları dudaklarımızda yuvarlandı ama bu onu öpüşmeye devam etmekten alıkoymadı. Ellerini bileklerimde tuttu ve göğsüme ya da karnıma dokunmaktan kaçındı. Eskiden sert olduğu halde bana karşı çok hassastı. "Cato, seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Alnımı onunkine yasladım ve kendimi tutmadım. Bana yapacaklarından korktuğum için ona gerçeğı söylemek istememiştim. Gücümü paylaşamazdım. Ona güvenemezdim. Ama şimdi ona dünyadaki herkesten daha fazla güvenebileceğimi biliyordum. Bu yüzden ona gerçeğı söyledim... uzun zaman önce söylemem gereken bir şeyi. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

Gözlerimin içine bakabilmek ve kendisinininkiyle eşleşen duyguyu görebilmek için uzaklaştı. "Cato..."

"Daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"yoktu... Ben her zaman biliyordum."

ÖZEL JETİM bizi Londra'dan aldı ve Floransa'ya geri götürdü.

Artık ağrı kesicilerle bile varlığımın hemen her anında acı çekiyordum ama Siena'nın önünde normal görünmeye çalışıyordum. Beni gördüğünde kalbi kırılmıştı ve kendini olduğundan daha kötü hissetmesini istemiyordum. Benim onunkini taşıdığım gibi o da benim acımı taşıyordu. Kendini Damien'a verebilmesi için beni sürükleyerek götürdüklerinde aklım başımdan gitmişti. Beni yerde, bir ceset gibi güçsüz gördüğünde o da aynı şekilde hissetmiş olmalı.

Kucağında Martina ile yanımdaki koltuğa oturdu.

Martina bir battaniyeye sarılmıştı ve başı annesi tarafından destekleniyordu. Sanki kim olduğumu çok iyi biliyormuş gibi bana aynı hayranlıkla bakıyordu. Babanın ne olduğunu bile anlamıyordu ama bir şekilde onu sevdiğimi ve koruduğumu biliyordu. O benim başıma gelen en güzel şeydi.

"Onu tutmak ister misin?" Siena sordu.

Çok isterdim ama çok güçsüzdüm. Onu kollarımda tutmak için gövde mi kullanmam gerekiyordu ve hafif bir zorlanma bile son derece acı vericiydi. "Çok isterdim ama sanırım bunu yapabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek."

"Tabii ki..." Martina'yı yakınında tutmaya devam etti. "Ağrı hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz," diye yalan söyledim. "Ama ona bakmak bana tüm bunları unutturuyor."

"İyi. Dairede yalnızken kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Orada değildin ama sanki hâlâ senden bir parça varmış gibi hissettim."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Elimi kalçasına koydum, bu ikisini tekrar hayatımda gördüğüm için minnettarım. Onları neredeyse kaybediyordum ve onlar da beni kaybetmişlerdi.

Bates oraya doğru yürüdü. "Cato ile bir saniye konuşabilir miyim?"

"Elbette." Emniyet kemerini çözdü ve başka bir koltuğa geçti.

O gittiği anda sinirlenmişim. O hayatımın ışığıydı ve ne zaman onu göremesem, dünya birdenbire bana karanlık geliyordu. "Ne oldu?"

"Micah yine ortadan kayboldu. Ya saklanmaya gitti ya da kapağın altında."

"Orada uzun süre kalamaz." Bu konuda endişelenmedim. Kanalizasyondaki bir fare gibiydi. Boğulmak istemiyorsa, hava almak için yukarı çıkmak zorundaydı. "Onu şimdi öldürmek isterdim ama sabırlı olabilirim. Harekete geçtiği anda onu öldüreceğiz."

Bates başını salladı. "Aklı varsa ülkeyi terk eder."

"Fark etmez. Kuzey Kutbu'na kadar gidebilir ve biz onu yine de buluruz. Ölü bir adam olduğunu biliyor. Sadece bu gerçeğe yüzleşemeyecek kadar korkak. En azından henüz değil."

"Haklısın," diyerek onayladı. "Güvenlik ekibi evin iyi olduğunu söyledi. Micah'nın adamları kapıya gelmiş ama orada olmadığımızı hemen fark etmişler."

"Nasıl?"

"Helikopteri gökyüzünde görmüş olmalılar."

O şey hayatımı ve evimi kurtardı. "Yani ev sağlam mı?" "Güvenlik ayrıldıklarını söyledi. Bir çatışma olmuş.

Tabii ki, ama ev hakkında yazacak bir şey yok. Yeraltında oldukları için orada size vurmalarından endişe de gerek yok."

Kendi yatağında uyumayı, bizi güvende tutan duvarlarla çevrili olmayı dört gözle bekliyordum.

"Yeni bir şey size haber veririm." Bates koltuğu terk etti ve uçağın arka tarafına doğru ilerledi.

Siena koltuğa döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Micah yeraltında. Kafasını çıkarana kadar bir süre beklememiz gerekecek."

"Sonsuza kadar böyle kalamaz. Öyle kalsa bile, pratikte kendini hapsedmiş olur."

"Katılıyorum. Yakında oynamaya gelecektir."

Martina'yı kolunun kıvrımına yasladı ve bacak bacak üstüne attı.

"Bates benim hakkımda yanıldığını söyledi."

"O kadar açık , söylemek zorunda kaldı."

"Özür diledi ve benim bir baş belası

olduğumu söyledi." "Ayrıca açık..."

Başını sandalyenin arkasına yasladı ve bana baktı. "Ciddi gibi görünüyordu. Bu yüzden onu affettim."

"Seni kafandan vurduğum için mi?" İnanamayarak sordum. "Bu birini affedebileceğin bir şey değil."

"Bu mantığa göre, beni dışarı çıkardığın ve beni gerçekten vuracağını düşünmeme neden olduğun için seni affetmemeliyim." Bana gözlerinde zaferle baktı, argümanının sağlam olduğunu biliyordu.

Bu reddedilemez bir şeydi. "Ve belki sen de beni affetmemelisin..."

"Çoktan affettim ve pişman değilim. Onu affettiğim için de pişman değilim. O ve ben artık iyi anlaşıyoruz."

"Çünkü inanılmaz bir numara yaptınız. Seni takdir etmek, sana saygı duymak zorunda kaldı."

"Ve bu yeni bir ilişki yarattı. Belki de geçmişi unutup yolumuza devam etmeliyiz. Martina'yı tutmasına izin vermemek biraz zalimce görünüyor."

"Ona söylediğimde çok üzüldü."

"O zaman bunu uygulayamam. O sadece seni korumaya çalışıyordu... ve ben bunu anlıyorum."

Belki yaptığı şey için onu affedebilirdi ama ben affedemezdim. Bir gün sözümü tutacaktım. Sevdiği kadını bulduğunda, Siena'yı incittiği gibi onu da incitecektim. Adil olan buydu. "Onu bu kadar kolay affetmeye hazır değilim ama senin affetmene sevindim."

"Dört gün boyunca hastane yatağında oturdu."

"Ona kızgın olsam bile ben de onun için aynı şeyi yapardım. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ne hakkında-"

"Bu onunla benim aramda bebeğim. Onu vermeye hazır olduğumda, vereceğim. O zaman gelene kadar, bırak gitsin."

Martina'ya döndü ve sessizleşti. "Pekala."

Siena'yı hayatıma yeni sokmuştum ve kötü bir başlangıç yapmak istemedim. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Unutalım gitsin. Neredeyse eve ve döndüğüm için heyecanlıyım. Yatağımı özledim. Parkenin kokusunu özledim. Çarşıların tenime verdiği hissi özledim. Bizi özledim... Birlikte olmayı özledim."

Arazinin mükemmel durumda olduğunu görmek beni rahatlattı. Kapılar kırılmamıştı ve çevre düzenlemesi tamamen aynıydı. Evin önüne yanaştık ve kalenin sağlam duvarlarıyla çevrili içeri adım attık.

Normalde yaptığımdan daha yavaş hareket ettim çünkü kırık kaburgalarım neredeyse tüm hareketlerimi engelliyordu. Hafif bir dönüş bile acı içinde kıvrılmama . Doktor tüm kemiklerin iyileşmesinin zaman alacağını, bu yüzden sabırlı olmam gerektiğini söyledi.

Bates benimle birlikte içeri girdi. "Daha fazla güvenlik görevlisi işe almaya başladım bile. Her şeyi yeniden düzene sokmak biraz zaman alacak ama şimdilik adamlarımızın yarısı hala elimizde. Bu şimdilik yeterli olacaktır. Micah'ın kapılara saldıracağından şüpheliyim ama saldırırsa, onun için hazır olacağız."

"Ve Kafatası Kralları kısa sürede burada olacak." "Sekiz yüz milyonluk silahla."

Giovanni evi mükemmel durumda tutmak için orada olmadığından beri ev eskisi kadar lekesiz değildi. Ama artık geri döndüğüne göre, evi eski ihtişamına kavuşturacaktı.

"Kalmamı mı istiyorsun?" Bates sordu. "Başka bir şey yapmamı ister misin?"

Böyle bir zamanda, birlikte kalmamız muhtemelen en iyisiydi. Mülkünde kendi adamları vardı ama ayrı kaldığımız her an savunmasızdık. Eğer yakalanırsa, her şeyi baştan yapmak zorunda kalırdık. "Kal. İstedığın odayı seç."

"Bir misafir getirebilir miyim?" Kaşlarını salladı.

Tek cevabım ters ters bakmak oldu.

Omuz silkti. "Denemeye değerdi. Eşyalarımı alıp bir saat içinde döneceğim."

"Acele et."

"Benim için endişelendin mi?" diye sordu gülümseyerek. "Artık benden nefret etmediğini bilmek güzel."

" kim söyledi?"

Göz kırptı ve dışarı çıktı.

Üç katlı merdivenlere korkuyla baktım. Eskiden Siena'yı en tepeye kadar taşıyabilecek kadar güçlü bir adamdım ama şimdi kendimi zar zor taşıyabiliyordum. Vücudum artık eskisi gibi hissetmiyordu-

Daha fazla. Kırılmış ve tamir edilemeyecek kadar eskimişti. O çekiç çerçeveme büyük zarar verdi ve çılgılık atmayı reddettiğimde birkaç kez dilimi ısırıldı.

Siena merdivenlerin dibinde durdu. "En alt katta odalar var, Cato."

Şimdi onun önünde zayıf görünüyordum ve bundan nefret ediyordum. "İyi " İçime attım ve elimden geldiğince acımı bastırarak en üst kata kadar yürüdüm. Artık yukarıda olduğuma göre, acil bir durum olmadıkça tekrar girişe dönmeyecektim. Vücuduma tekrar o eziyeti çektirmek için bir neden yoktu.

Siena, yatak odamızda soyunmama yardım etmeden önce Martina'yı beşiğe yatırdı. Yara izlerine ve dikişlere tepki vermemek için elinden geleni yaparak gömleğimi nazikçe çıkardı. Her ne kadar karşı koymaya çalışsa da, yüzünde dans eden duyguyu inkar etmek imkansızdı. Daha sonra kot pantolonumla ilgilendi ve yatağa girmeme yardım etti.

Yastıklara yaslandım ve tüm vücudumun ağrıdığını hissettim. Hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. İyi ki doktor ağrı kesici konusunda cömert davranmıştı.

Siena yanıma oturdu ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Seninle ilgileneceğim. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Seninle ilgilenen kişi ben olmalıyım..." Onun yeşil gözlerine baktım ve bu görüntünün değerini anladım. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim ve onu geri kazanana kadar her saniye aklımdan çıkmazdı. Bu kadın aşkını milyonlarca kez kanıtlamıştı ve ben bunu göremeyecek kadar aptaldım. Artık görmezden gelemezdim.

"Yapacaksın-bir gün." Parmaklarını kısa saçlarımda gezdirmeye devam ederken bana gülümsedi. "Sırayla birbirimize bakacağız. Sonra yüz yaşına geldiğimizde Martina bize bakacak."

"Ve diğer çocuklarımız."

Sözlerim üzerine eli durdu, gözlerinin kenarları duyguyla kırıştı. "Diğer çocuklarımız mı?"

"İki çocuk istediğini söylemiştin, değil mi?" "Evet. Ama sen istiyor musun?"

Başımı salladım. "Belki ikiden fazla."

Derin bir kahkaha attı, gözleri mutlulukla parlıyordu. "Hırslı."

"Beni bilirsin bebeğim. Ben çok hırslı bir adamım."

"Önce seni iyileştirelim. Bu birinci adım."

"Sen hazır olur olmaz bir bebek daha yapmak istiyorum." "Bezli iki bebek... Kulağa ele avuca sığmaz gibi geliyor."

Omuz silktim. "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Eğer çok fazla gelirse Giovanni'nin onlarla ilgilenmesini sağlayabiliriz."

Güldü. "Zavallı Giovanni. Her şeyi o tatlı adamın üzerine yıkıyoruz."

"Ona bunun için para ödüyorum." Ona, beni kurtarmak için kendini feda eden kadına bakarken gülümsedim. Bunu yapabilecek diğer tek kadın annemdi. Siena'nın bunu yapmasını istemezdim ama sadakati beni etkiledi. Güvenle birlikte sadakat de benim için her zaman önemli olmuştu. O her ikisini de hak etmişti. "Özür dilerim... her şey için."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Cato." Elimi tuttu ve kalçasının üzerine koydu.

"Haklıydın. Sana gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyemeyecek kadar korkaktım. Korkağın tekiydim."

"Korkak güçlü bir kelime."

"Ve bana yaklaşıyor." Elini sıktım. "Başından beri üzerimde çok fazla gücün vardı ve bundan nefret ediyordum. Sonra beni kandırıldığında... Kendimi aptal gibi hissettim. Kendimi aptal ve budala hissettim. Sana o gücü tekrar vermekten korktum."

"Anlaşılabilir."

"Ama gerçek bir erkek korkak olmamalı. Gerçek bir erkek kalbini koluna takmalıdır. Bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm."

Gözleri duygusallıkla yumuşadı. "Her zaman biliyordum, Cato. Bu yüzden özür dilemene gerek yok. Bunu bana bakışında, benimle ilgilenişinde, benimle sevişişinde gördüm. Kalbini koluna takmıştın... farkında olmasan bile."

Siena

ALTI HAFTA GEÇMİŞTİ VE CATO ÖNEMLİ ÖLÇÜDE İYİLEŞMİŞTİ.

önemli ölçüde. Tekrar hareket edebilecek güce sahipti. Spor salonuna gitmiyor ya da kendini çok fazla zorlamıyordu ama kendi başına duş alabiliyor ve uzun süre ayakta durabiliyordu.

Kendini daha iyi hissetmesine rağmen onu yatakta kalmaya zorladım. "Bebeğim, ben iyiyim-"

"Kal." Çarşafı kucağına yerleştirdim.

Gözlerini devirdi. "Hadi ama."

"Hayır. Kendini daha iyi hissediyor olman etrafta koşuşturman gerektiği anlamına gelmez. Kendini yeniden yaralayabilir ve milyonlarca kez daha kötü hale getirebilirsin. Bu yüzden tamamen iyileşene kadar yatakta kalacaksın." Martina'yı, oynaması için en sevdiği renkli plastik anahtarlarla birlikte onun yanına yatırdım. "Ve sana eşlik etmesi için kızın var."

"Onunla takılmaktan ne kadar keyif alsam da yapacak başka işlerim var."

"Evet," dedim onaylayarak. "Daha iyi olmak gibi." Nefesinin altında iç çekti.

"Gidip sana yemek getireceğim. Ona göz kulak ol."

"Sadece kendimi işe yarar hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyorsun." Eğildim ve onu öptüm. "Onunla geçirdiğin bu zamanı iyi değerlendir. Sen farkına bile varmadan büyümüş olacak."

"Böyle konuşma," dedi soğuk bir sesle. "Onun sonsuza dek böyle kalmasını istiyorum."

"Hayır," dedim gülerek. "Meme uçlarım çiğ çünkü onları çok emiyor."

"Durduğunda bile, hala çiğ olacaklar." Bana şakacı bir bakış attı.

Yatak odasından çıktım ve son yorumu unutmaya çalışarak aşağıya indim. Altı haftalık nekahat dönemi fazla hareket etmeden geçirmek için uzun bir süreydi. Bazen yatakta öpüşüyor ve birbirimize dokunuyorduk ama gerçekten sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yaklaşık üç ay olmuştu.

Çok özledim.

Aşağı indim ve Bates'i konferans salonunda buldum. Bizimle aynı evde yaşamaya başladığından beri hemen hemen her yere taşınmıştı. İşleri uzaktan yürütüyor, Floransa'daki ofise nadiren gidiyordu. "Cato için öğle yemeği alacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Salata iyi olur." Dizüstü bilgisayarında yazmayı bitirdikten sonra başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "O nasıl?"

"Huzursuz. Sinirli. Hevesli." "Onu suçlayamam."

"Yapacak bir şeyi diye ona Martina'yı izletiyorum."

"Avrupa'nın en büyük bankasını yönetmekten, bir bebeğe bakmaya geçiyor... Anticlimactic."

"En azından ona yapacak bir şey veriyor." Ofise doğru bir adım daha attım. "Micah'tan iz yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ yeraltında. Başka bir ülkeye kaçmadı. Adamlarım binayı izliyor ve binaya girip çıkan tek şey erzak kamyonları. Bu yüzden onu unutmamıza yetecek kadar uzun süre yeraltında yaşamaya istekli olduğundan şüpheleniyorum... asla unutamayacağımızdan değil."

"Bu çok korkakça." En başta kendisinin başlattığı bir kavgadan kaçınmak için yerin derinliklerinde yaşamak acınası bir durumdu. Zaten aşağıda ne tür bir hayatı olabilirdi ki? Güneş ışığı yoktu. Sadece kadınlar ve içki.

"Eminim rahattır. Ölümden iyidir, kabul ediyorum." "Belki de onu dışarı çekmeliyiz. Onu yemlemeliyiz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu. "Bunun işe yaramasının tek yolu kaybedemeyeceğini düşünmesi."

Bates ve ben neredeyse her gün banka, mülk ve Micah hakkında konuşuyorduk. Fikirler ve çözümler için Cato'nun yerini almış gibiydim. Geçmiş artık gerçekten uzak bir anı gibi görünüyordu.

Bu dostluğu kurduğumuza. O silahı kafama doğrulttuğuna ve tetiği çektiğine inanmak zordu. "O zaman kaybedemeyeceğini düşünmesini sağla. Cato'nun jüri üyeliğinden öldüğünü varsayabiliriz. Micah senin yalnız olduğunu ve yas tuttuğunu düşünecek. Seni alt etmek için ortaya çıktığında, işte o zaman onu alt edersin."

Bates boş gözlerle bana baktı ve fikrimi aklından geçirdi. "Cato bunu asla kabul etmez."

"Neden olmasın?"

"İnsanların onu bu kadar küçük bir şeyin öldürdüğünü düşünmesine izin vermeyecek kadar inatçı. Ayrıca bunun korkakça olduğunu da düşünür."

"Cato'nun onlara önerdiği ateşkesi bozmaları korkakça bir hareketti."

Omuz silkti. "Doğru..."

"Ambara saldırmak istemiyorsan tabii. Oraya daha önce inmiştim. Bunu tekrar yapabilirim."

"şimdiye kadar kodu en az bir düzine kez değiştirmişlerdir." "Oraya inmek hâlâ mümkün. Eminim ziyaretine gelen kadınlar vardır. her zaman. Oraya sızabilirim."

"Gerçekten Cato'ya bunu tekrar mı yaşatacaksın?" diye sordu kuşkuyla. "Bu konuda hemfikir değilim. Cato'yla aramız nihayet düzeldi ve bunu bu kadar çabuk mahvetmeyeceğim."

"Hâlâ iyi bir fikir. Kapağı açmak için bir kişi içeri girsin. Sonra ekibin geri kalanı içeri girer, alt kattaki tüm adamları indirir ve sonra yeraltına inip Mic- ah. Bana iyi bir plan gibi geldi. Bölgeyi ikinizden de daha iyi biliyorum. Benim yapmam mantıklı olur."

" bir şey olmayacak."

"Ve bunu asla beklemeyecekler. Altı hafta beri, eminim ki ambar kapısına saldırma zahmetine girmeyeceğimizi düşünüyordur."

O da buna karşı çıkmadı. "Kötü bir fikir değil. Ama sen oraya gitmiyorsun."

"Kapağı açmak için birinin fark edilmeden gitmesi gerekiyor. Adamlar vurulduklarını anladıkları muhtemelen sistemi geçersiz kılacaklar, böylece kimse aşağıya inemeyecek. Kilitlenecek ve oyun bitecek."

"O zaman ben giderim."

Gözlerimi devirdim. "Kapıya doğru yürüdüğün anda seni vururlar."

"Onlar da seni tanıyor."

"Saçımı, makyajımı ve kıyafetlerimi değiştirirsem olmaz. Diğer birkaç kadınla birlikte içeri girerim ve ortama uyum sağlarım."

Başını iki yana salladı. "Bir daha hayır demeyeceğim."

Bunu zaten yapacaktım ama ekibinin beni desteklemesine ihtiyacım olduğu için bu anlamsızdı. "Benim başka bir fikrim var. Ama bu daha zor."

"Zorluk bir engel değildir. Ama ."

"Ya o kapıyı kırmak ya da sistemi aşmak mümkün olmalı."

"Geçersiz kılmak imkansız olacaktır. Kapağın içinden, onu kapatmak için bir tür protokol olmalı. Kodu bilsek ya da açmaya zorlasak bile, kendi taraflarında bir arıza emniyeti olmalı."

"O zaman belki delip geçebiliriz. Tek yapmamız gereken bomba atmaya yetecek büyüklükte bir delik açmak. Sorun çözülmüş olur."

Bates uzun bir süre beni izledi, sözlerimi dikkatle değerlendirdi. "Fıçıdaki balığı vurmak gibi."

"Evet."

" ne kadar büyük?"

"O kadar da büyük değil. Dibe iniş oldukça uzun, yüzlerce metre. Bizi etkilemeden herhangi bir şeyi düşürebilmeliyiz. Ama bu tamamen sondaj kısmına bağlı."

"Micah'dan ben de en az senin kadar nefret ediyorum ama bu oldukça soğuk." "Katılıyorum. Ama bizimle bir erkek gibi yüzleşmeyecek."

"Çünkü kaybedeceğini biliyor." Avucuyla kaba sakalını ovuşturdu. "Ve saklanmak varken neden kazanamayacağın bir savaşa giresin ki?"

Görünüşe göre Micah bize başka seçenek bırakmıyordu. Onun hayatta kaldığını bilerek yaşayamazdık, bu yüzden bu savaş asla gerçekten bitmeyecekti. Ya bir fare gibi ölecekti ya da kendi ayakları üzerinde duran bir adam olarak. Bu seçim bana çok zor görünüyordu. "Ona bu seçeneği sunalım derim."

Bates bir kaşını kaldırdı.

"Onu arayın ve ne yapmak istediğimizi söyleyin. Nasıl ölmek istediğine o karar verebilir."

"Ya da ne yapmaya niyetlendiğimizi biliyorsa, bunu engelleyebilir." "Nasıl?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dışarı çıkarak

Kapak mı? Zaten istediğimiz de tam olarak bu. En azından bu şekilde ona korku aşılayabiliriz... ve aynı zamanda tam kontrole sahip oluruz."

Bates elini indirdi ve bana yeni gözlerle baktı. "Biliyor musun, sen bir çete için mükemmel bir lider olurdun."

"Bunu babamdan ... Gurur duyduğumdan değil."

"Bence öyle olmalısın. Cato'nun kendisi gibi sert bir kadına ihtiyacı var. Aslında, bence sen daha sertsin."

Dizlerimin bağı çözülene kadar işkence görmek zorunda değildim, bu yüzden bu ifadeye katılamazdım. "Yani fikrime katılıyor musun?"

"Sanırım öyle. Ve sanırım Micah bize istediğimiz cevabı verecektir."

"Bizimle yüz yüze görüşeceğini mi?"

Başını salladı. "Hiç kimse bir çukurun dibinde ölmek istemez... bir daha görülmemek üzere. Cato'yla konuşacağız."

"Micah'nın geri kalan adamlarını ne yapacağız?"

"Bu çok açık," dedi.

"Onları öldürmek mi?"

"Hayır. Onlar bizim adamlarımız olacak. Puro ve uyuşturucu işlerini devralacağız ve kendi işimiz olarak tutacağız. Cebimize daha çok para girecek. Fatihler böyle yapar. Ülkeleri işgal edip sonra da yakıp yıkmazlar. O kaynakları kullanırlar."

Micah'nın yerini Bates ve Cato alacak, sonra da yürütecek başka bir işleri olacaktı. Etkileri sonsuza kadar uzanıyor, hiç durmuyor gibiydi. Ne zaman biri onlara meydan okusa, güçleri azalmıyor, artıyor gibiydi. "Sanırım bu mantıklı." Micah ve Damien ailemin işini yok etmiş ve onu ele geçirmişlerdi. Şimdi Cato'nun ve dolayısıyla benim olacaktı. Ama o dünyaya tekrar dahil olmak isteyeceğim son şeydi.

Geçmişte, ait olduğu yerde kalmalı.

MARTINA babasının yanında uyuyakalmıştı, anahtarlar hâlâ minik ellerindeydi.

Ben yatağın ayak ucunda otururken Bates başucundaki sandalyeye oturdu.

"Bence bu iyi bir fikir," dedi Bates. "Siena'nın dediği gibi, bu bize tüm gücü veriyor. Temelde onu istediğimizi yapması için manipüle ediyoruz."

"Peki ya işbirliği yapmazsa, tehdidimizi yerine getirebilir miyiz?" Cato sordu. "Bir matkabı nerede bulacağız ki-

"Bunu yapabilir misin?"

"Beck kardeşler," dedi Bates. "Bütün o şeyler onlarda var."

Cato başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Micah insanları tanıdığımızı biliyor. Herkesi tanıdığımızı biliyor." Bates bileğini karşı dizine dayadı. "Arayalım ve ne görelim derim. Altı hafta oldu. Endişelenmeye başlıyorum. Hiç bir düşmanın bu kadar uzun yaşamasına izin vermemiştik."

Cato, "Düşman olarak hiçbir zaman bir sıçanımız olmadı," dedi. "Aramayı ben yapmak istiyorum."

"Emin misiniz?" Bates sordu. "Çok şey yaşadın-"

"İşte tam da bu yüzden bunu yapmak istiyorum." Cato Marti- na'ya baktı, muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini düşündüğü zamanların nasıl olduğunu hatırlıyordu. "Bu kişisel bir mesele. Çok kişisel."

Bates onu vazgeçirmeye çalışmadı. "Pekala. Kendini biraz daha güçlü hissedene kadar beklemek ister misin?"

"Ben iyiyim," diye havladı Cato.

"Çünkü çıktığında, harekete geçmemiz gerekecek-" "Bunu yapacak kişi ben olmak istiyorum," dedi Cato. "Ben halledebilirim."

Cato'nun kendini zorlamasını istemiyordum ama mantığın onu durduramayacağını da biliyordum. Neredeyse ölene kadar dayak yemişti. İntikamını alana kadar da durmayacaktı. O çekici Cato'nun vücuduna saplayan Micah olmasa bile, yine de sorumlu oydu. Bu sefer çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

"Pekâlâ," dedi Bates. "Aramayı ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Bu gece," dedi Cato. "O zaman bu işi sonsuza dek bitiririz."

Martina'yı beşiğine yatırmadan önce onu besledim. Yalnız uyumaya alışmıştı, özellikle de bütün günü babasıyla geçirdikten sonra. Cep telefonunu çalıştırdım, bebek telsizinin açık olduğundan emin oldum ve sonra tekrar yatak odasına döndüm.

Cato siyah kotu ve zeytin yeşili tişörtüyle aynanın önünde duruyordu. Onu yaklaşık iki aydır ilk kez giyinik görüyordum. Evden çıkamayacak kadar yaralı olduğu için genellikle boxer ya da eşofman altı giyerdi. Dik duruyordu, sırtı tamamen düz ve geniş omuzları gergindi. Altı hafta önce bana iade edilen adama hiç benzemiyordu. Kas-

hareketsizliği nedeniyle güçleri biraz azalmıştı ama yine de eskiden olduğu gibi güçlü bir adamdı.

Ona yatağına dönmesini söylemek yerine, kendi haline bıraktım. Her gün onunla ilgilenmek, yeniden güçlü olması için onu sağlığına kavuşturmak hoşuma gidiyordu. Başka bu kadar bağımlı olmaktan nefret ediyor, benim gözümde zayıf göründüğünü düşünüyordu. Bu yüzden bu anı yaşamasına izin verdim - bir zafer anı. "İyi görünüyorsun." Arkasından yaklaştım ve elimi sırtında gezdirdim.

"Teşekkürler bebeğim. Kıyafetler biraz bol ama yakında onları tekrar giydireceğim."

"Sakin olalım, tamam mı? Acele etmeye gerek yok." Önüne geçtim ve ellerimi bileklerine koydum, kaburgaları hâlâ ağrıyor sa diye göbeğine dokunmamaya dikkat ettim.

Gözlerindeki kana susamışlık yavaş yavaş kaybolurken, şefkat yerini sevgiye bıraktı. "Seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamam..."

Çenemi tuttu ve beni dudaklarımdan öpebilmek için başımı kaldırdı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Ellerim kollarına doğru kayarak hâlâ geliştirmekte olan kaslarını hissetti.

Tekrar konuşmadan önce alt dudağımı emdi. "Doğum kontrolüne geri dönme. Senden bir bebek daha yapmak istiyorum."

"Ciddi misin?" Bunun sadece seksi bir konuşma mı yoksa o anda ağzından kaçırdığı bir şey mi olduğundan emin değildim.

"Çok ciddiyim."

"Belki de-"

"Daha fazla bebek istiyorsun, değil mi?"

"Şey, evet. Ama Martina'yı daha birkaç ay önce doğurdum..." "Sen ne zaman hazırsan ben de hazırım. Beklemek istersen anlarım. Bunu bir daha düşün." Arkasını dönüp odadan çıkmadan önce ağzımın kenarını öptü.

Gitmesini izledim, hiç değinmediği bariz şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Martina bir kazaydı, doymak bilmez şehvetimizin ve sevgimizin ürünüydü. Ama bu bebek planlı olacaktı, ailemize bir yenisi daha eklenecekti. Eğer durum buysa, önce evlenmemiz gerekmez miydi?

Benimle evlenmek istiyor muydu?

Cato

OFISTE TOPLANDIK VE SIENA İLE BATES KULAKLARINI TAKTI.

böylece konuşmayı mükemmel bir netlikle duyabiliyorlardı.

Pencerenin yanına oturdum ve telefon görüşmesini yaptım, altı uzun haftadan sonra ilk kez gerçekten kendim gibi hissediyordum. Bates'e işlerinde yardımcı oluyordum ama bütün ağır işleri o bensiz yapıyordu. Tek yapabildiğim yatakta e-postalarla ilgilenmek ve birkaç telefon görüşmesi yapmaktı. Ama hep yataktaydım, hep acızdım.

Ama şimdi oyuna geri dönmüştüm. Hat çalmaya devam etti.

Dördüncü zilde Micah cevap verdi. Ama muhtemelen önce konuşmaktan korktuğu için sessizce cevap verdi.

Ben kesinlikle . "Uzun o çukurun içindesin.

Orayı seviyor olmalısın."

Ses tonunu benimki gibi soğuk tuttu, sanki birbirini öldürmek isteyen iki düşman değilmişiz gibi. "Alışyorsun. İçki ve kadın olduğu sürece insan kendini evindeymiş gibi hissediyor. Bir erkeğin gerçekten istediği tek şey bu değil midir?"

"Ve özgürlük," diye .

Micah'nın buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Bates ve ben bu savaşı sonsuza kadar nasıl bitireceğimize karar verdik. Ama sonra sevgili hanımım çok iyi bir noktaya değindi. Bu yüzden size erkek erkeğe biraz hayırseverlik yapacağım."

"Karar vermen altı hafta mı sürdü?" diye sordu. "Ya da Damien'ın sana yaptıklarından sonra yataktan kalkman altı hafta mı sürdü?"

Kanım hemen kaydadı ve tüm eski yaralarım aniden taze hissettirdi. Kendimi kaybedip bu adama saldırmak benim için kolay olabilirdi ama kendimi kaybettiğim an tartışmayı onun kazandığı andı. Bunun olmasına izin veremezdim. Öfkemi yuttum ve ses tonumu hemen hemen aynı tuttum. "Seni nasıl öldüreceğime dair fantezimi seçmem altı haftamı aldı."

"O çekiç her bir kaburganızı kırdığında canınızı yakmış olmalı."

Konuyu değiştirmeye çalıştı ama ben izin vermedim. "Biz önceden Binanıza girip kapağı delmek için hazırız. Yeterince büyük çaplı bir delik açtığımızda, bomba ve zehir atacacağız. Aşağıda bir filtreleme sisteminiz yok, bu yüzden toksinler sizinle birlikte hapsolacak. Eğer bombalar ve ateş sizi almazsa, zehir sizi yavaş yavaş öldürecek. Kalbiniz durana kadar her delikten kanamanıza neden olacak." Etkili olması için durakladım. "Çekiç kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?"

Micah bu tehdit onu tedirgin etmiş olsa da sakinliğini korudu. "Kapağı asla delemeyeceksiniz. İtalya'da bunu yapabilecek bir makine yok."

"Hayır, İtalya'da değil," dedim onaylayarak. "Ama Beck kardeşler benim müşterilerim ve en büyük matkaplarını bana ödünç vermeyi kabul ettiler. İşimi göreceğine dair bana güvence verdi. Skull Kings de matkabı yerleştirebilmemiz için binanızı yıkmayı kabul etti. Kolluk kuvvetlerinden ya da hükümetten herhangi bir tepki gelmeyeceğini biliyorsunuz."

Micah o kadar uzun süre sessiz kaldı ki sanki artık hatta değilmiş gibi görünüyordu.

Bates bana başını sallayarak hâlâ orada olduğunu söyledi. Micah'nın buna ne demesi gerekiyordu?

Sessizliğimi korudum, böylece kıvranacaktı. Ona verdiğim tüm bilgiler geçerliydi, bu yüzden blöfümü görmesi hata olurdu.

Sonunda tekrar konuştu. "Ne istiyorsun Cato? Sağlam bir planın var."

"Ben olsaydım, fiçidaki bir balık gibi ölmek istemezdim. Sana deliğinden çıkıp benimle bir erkek gibi yüzleşme fırsatı veriyorum. Ve bir erkek gibi öl. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz... ama en azından bir korkak olarak ölmeyeceksin."

"Ve beni öldürürken gözlerimin içine bakacaksın."

"Aynen öyle." Siena'nın babasını öldürmekten sorumluydu. Kaçırılmamdan sorumlu. Olması gereken suçlardan sorumluydu.

cezalandırıldı. Ayaklarımın öldüğünü görmek istiyordum, patlamanın mı yoksa zehrin mi onu daha önce etkilediğini merak etmiyordum. "Ve sonra işinizi ayaklarınızın altından almak ve adamlarınızı benim saflarıma geçmeye zorlamak istiyorum." Bu bir güç transferi, diplomatik bir anlaşma olacaktı. "Seçim senin, Micah. Bir insanın ölümünü seçmesi çok nadir görülen bir şeydir. Kendini şanslı say."

Çoğu erkeğin düşünemeyeceği bir şeyi düşünerek sessizleşti. Ölümü kabullenmek herkes için zordu, ama özellikle de kapının eşiğindeyken. Dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından nihayet konuştu, sesi öncekinden daha zayıftı. "Beni nasıl öldüreceksin?"

Nasıl olacağını çok iyi biliyordum. Siena beni kurtarmak için kendini riske atmıştı ve ben kendi intikamımı almak yerine onun babasının intikamını alacaktım. "Stefan Russo'yu öldürdüğün gibi." Korkunç bir ölümdü, her erkeğin ağzına kusmasına neden olacak kadar iğrençti. Cinayette hiç merhamet yoktu ve tamamen gereksizdi. Onu elleri arkadan bağlı olarak bir ipe asmışlar ve karnından bıçaklayarak öldürmüşlerdi. Siena'ya detayları hiç anlatmadım çünkü sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

"Sanırım bunu hak ediyorum..."

"Aynen öyle," dedim. "Peki, ne olacak?" Zehirle boğularak ölmek istemezdim ama böyle vahşi bir şekilde öldürülmek de istemezdim. Ama en azından ikincisi onun saygınlığının bir kısmını korumasına izin veriyordu ve beni bir zalim gibi gösteriyordu.

Micah yine sessizdi, muhtemelen kendi ölümünü düşünürken hastaydı. Kendini teslim etmek ona daha acımasız bir ölüm verecekti ama en azından tüm adamlarının kendisiyle birlikte ambarda ölmesine izin vermekten daha fazla saygı görecekti. "Sen kazandın, Cato."

Gülümsedim. "Ben her zaman kazanırım, Micah."

VÜCUDUM NEREDEYSE TAMAMEN İYİLEŞMİŞTİ, ancak hala biraz acım vardı. Ama en kötü halimde olsam bile, hiçbir şey beni bu işi dek bitirmekten alıkoyamazdı. Yürüyemeseydim bile, yine de bunu başarırdım.

Kanla kaplanmak üzere olmasına rağmen en sevdiğim takım elbiselerimden birini giydim. Tasarımcıya benim için bir tane daha yaptırırdım,

Düşmanımı infaz ederken bir tiran gibi görünmek istiyordum. Bunu gece yarısı yapacak ve cesedini bankamın dışındaki bir direğe asarak bırakacaktık ve dünya benim zafer kazandığımı bilecekti.

Siena aynada bana baktı. "Ben de gelmek istiyorum, Cato."

Kravatımı boynuma doladım. "İnan bana, " "Bu farklı-"

"Daha da kötüsü. O suçluları kafalarından vurmamı izlemeye dayanamadın. Bu çok daha korkunç olacak." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Babama ne yaptı...?"

Onu mezara götürebilirdim çünkü çok rahatsız ediciydi. Şimdi onu sevdiğim için, bu benim için daha da acı vericiydi. Keşke babasını kurtarabilseydim de yetim kalmasaydı. Kimseye ihtiyacım yoktu ama annemin yanımda olması güzeldi. Konuşacak birine ihtiyacım olduğunda, o hep yanımdaydı. Siena'nın ise benden başka kimsesi yoktu. "İşte bu yüzden orada olmaman gerektiğini düşünüyorum."

"İntikam istiyorum-"

"Ve onu senin için alacağım. İnan bana, bu görmek isteyeceğin bir şey değil." Her iki yanağını da avuçladım ve onu bana bakmaya zorladım. "Bebeğim, lütfen bu konuda bana güven. Babana ve bana yaptıklarından dolayı onun acı çektiğini görmek istediğini biliyorum ama bu sana huzur getirmeyecek. Sadece babanın ne kadar acı çektiğini düşünmene neden olacak... ve ben bunu istemiyorum."

Siena gözlerimin içine baktı, yüz ifadesine hüznün sinmişti.

"Martina ile burada kal. İki saatten az bir süre içinde evde olacağım." "Pekala." Benimle tartışmak ister gibi görünüyordu ama buna karşı çıktı. "Dikkatli ol."

"Dikkatli olmama gerek yok. Micah çoktan teslim oldu ve adamlarım onu aldı."

"Bunu nerede yapıyorsun?"

"Binamın hemen dışında."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani kaldırımda, halkın görebileceği bir yerde mi?"

"Evet. Ve kimse bunu durdurmak için bir şey yapmayacak - çünkü ben durdurulamam." Onu göğsüme çektim ve nazikçe sarıldım, ağrıyan kaburgalarımı sızlatmayacak bir kucaklaşma. "Yakında görüşürüz." Geri çekildim ve kapıya yöneldim.

"Dönerken beni arayabilir misin?"

Ona döndüm ve yüzündeki gerçek endişeyi gördüm. Bir gece eve gelmem gerekiyordu ama gelmedim. Arabam gelmedi. İsteğim dışında kaçırılmış ve işkence görmüştüm. "Söz veriyorum."

"Seni seviyorum." Yeşil gözleri benimkilere baktı, ıslıl ıslıl ve parlaktı. İki yıldız gibi, göklerden daha parlaktılar. Gözleri koşulsuz sevgi ve bağlılıkla doluydu, sadakat yüzünün her yerinde yazılıydı.

Bu sözleri bana her söylediğinde ben de ona karşılık verdim. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

"BUNU NASIL YAPIYORUZ?" Bates arabada yanımdan sordu. "Bıçaklamayı kim yapacak?"

"Ben. Hep ben." İdamı başka kimseyle paylaşmıyordum. Bu ülkede bir tiran olduğum söyleniyordu. Hakkını vermem gereken bir ünüm vardı. "Siena'nın babası için. Belki kötü bir adamdı ama bu şekilde ölmeyi hak etmedi."

"Kahretsin, kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyor." Siyah bir takım elbise giymiş, kravatını da ona uydurmuştu. "En azından bu iş temelli bitecek. Puro işlerini alacağız ve hesaplarını sileceğiz. Şimdiye kadar kazandığım en kolay para."

Para umurumda değildi. Sadece intikamı önemsiyordum.

Araba kaldırıma yanaştı ve dışarı çıktık.

Cebimde bıçağım vardı, enişteme saplayacağım bıçak.

"Bunu giymek istediğine emin misin?" Bates sordu. "Sanırım mahvolmak üzere."

"Ya da daha iyi görünmek üzere."

Merdivenlerden binanın önüne doğru ilerledik. Metal direk adamlarım tarafından yerleştirilmişti ve ilmik aparattan sarkıyordu. Bıçağı cebimden çıkardım ve yanımda tuttum.

Bates bunu fark etti. "sevindim..."

"Evet, ben de. Bu bıçağı senin için harcamaktan nefret ediyorum." Saat sabahın üçüydü ve sokaklar sessizdi. Sadece birkaç kişi

kaldırımından geçtiler ve ciddi bir şey olacağını anladıklarında dağıldılar. Muhtemelen bir sonraki kurban olmak .

Micah bilekleri arkadan bağlı bir şekilde kenarda duruyordu. Bir ceset gibi, gözleri çoktan ölmüştü ve ipte asılı kaldığında başına ne geleceğini çok iyi biliyordu. Acı içinde bağırmamaya çalışacaktı ama bıçak karnının derinliklerindeyken bu dürtüye karşı koyamayacaktı.

Ondan önceki tüm erkekler gibi, o da kırılacaktı. Ve korkunç bir şekilde ölecekti. Bıçağımı yanımda tutarak ona doğru yürüdüm. "Son sözlerin?"

Bana aynı kayıtsız bakışla baktı, sanki zamanını harcamaya değmezmişim gibi. "Merhamet."

"Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun, Micah."

"Ama atardamarın nerede olduğunu biliyorsun." Tam ortasındaki büyük atardamardan bahsediyordu, ikiye bölündüğünde onu öldürebilecek olan büyük atardamardan. Sadece birkaç saniye sürerdi.

"Stefan Russo'ya merhamet gösterdin mi?" Cevabının doğru olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu ama Damien tarafından işkence gördükten sonra merhamet gösterilmediğinden şüphelenmiştim. Onlara gerçeği söyledikten sonra bile Damien beni dövmeye devam etti.

"Bundan sorumlu olan kişi Damien'di."

Bu bana cevabımı verdi. "Yani, hayır." Adamlarıma döndüm. "Onu ilmiğe geçirin."

"Bir anlaşma yapalım," dedi Micah. "Eminim bir şeyler vardır ."

"Kadınımın babasına işkence edip öldürdün. Pislik herif, bunun olmasını engellemek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Kapa ve biraz onurlu ol."

Adamlarım ipi boynuna geçirip sıktılar. Sonra ipi çekerek onu yerden kaldırdılar ve ip boğazını sıktıkça onu yavaşça boğdular.

Elimdeki bıçağı kavradım ve benden bir karış yüksekte, yani midesi göz hizamda olan düşmanıma baktım. "Bundan zevk almayacakmışım gibi davranmayacağım."

Siena

CATO EVE GELENE KADAR UYUYAMADIM. CATO'YU ve muhteşem mavi gözleriyle o kapıdan içeri girene kadar rahatlayamayacaktım. Bebek monitörü komodininin üzerinde, telefon da göğsümdeydi, böylece ikisine de dikkat edebiliyordum.

Telefon çaldı.

cevap verdim. "Cato?" "Benim, bebeğim."

"İyi misin?"

"Ayrıldığım zamanki durumumdayım."

Rahatlama hissi içimi kaplarken gözlerimi kapattım. "Ne zaman evde olacaksın?"

"Yaklaşık on dakika. Bates benimle birlikte."

"Yani... bitti mi?" Detayları sormadım çünkü Cato bilmek istemeyeceğimi söylemişti. Belki de haklıydı. Geçen yıl yeterince kötülük görmüştüm ve daha fazlasını kaldıramazdım.

"Her şey bitti."

"O öldü."

"Evet. Biz konuşurken adamlarım onun tesisini ele geçiriyor."

Bu umurumda değildi. Sadece artık kimsenin bize zarar vermeyeceğini bilmek .

"Bates bu gece bizimle kalacak ama öğleden sonra taşınacak."

"İstediği kadar kalabilir. Bir sürü odamız var."

"Hayır, aramızda hoş karşılanmıyor. Senin bir sürü sapıkça şey yapıyor. İnan bana, o ahlaksızlığı evinde istemezsin."

"Yeterince adil."

"Yakında görüşürüz. Seni seviyorum." Bu sözleri bana artık neredeyse her gün söylüyordu ve sanki her zaman içten söylüyor gibiydi. Dilinden o kadar güzel dökülüyordu ki, sanki tanıştığımız günden beri söylüyordu.

"Ben de seni seviyorum."

"Eve döndüğümde seninle sevişeceğim." Bu sözleri utanmadan söyledi, kardeşinin her kelimeyi duyup duymadığını umursamadan.

O kadar zor durumdaydım ki, mahremiyetin ihlali umurumda değildi. "Sen daha iyisin."

CATO EVE GELDİĞİNDE, üzerinde farklı bir kıyafet vardı. Kot pantolon ve tişört giymişti ve ayrılırken giydiği takım elbise görünürde yoktu. Yatak odasına gittiğinden çok daha farklı bir adam olarak girdi. Rahatlamış, gevşemiş ve mutluydu. Bana bakarken ağzının kenarı gülümsedi, sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibiydi.

Gömleği başının üzerinden çıktı ve sırada kot pantolonu vardı. Bir deri bir kemik kalana kadar soyundu, bacaklarının arasında sert bir penis vardı. İçime girdi ve yavaşça tişörtünü başımın üzerinden çekti, yüzü beni öpmeden bana yaklaştı. Bir sonraki hedefi külotumdu. Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve iç kalçalarımı öperken yavaşça soydu.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Dudakları klitorisimi ağzına çekerek yumrumu öpene kadar ağzını daha da yukarı taşıdı. Beni de ağzıma verdiği tutkuyla öptü, gözleri kapalıydı ve elleri titriyordu.

Az önce birini öldürmüş olması umurumda değildi. Bu aklımdan geçen en uzak şeydi.

Ayağa kalktı ve beni dudaklarımdan öptü. "Bu gece prezervatif takacak mıyım?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neden prezervatif takasın ki?"

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorsun." Eli saçlarımın arasına kaydı ve ağzıma yakın nefes aldı. "Tabii bu doğum kontrolüne başlamak istediğin anlamına

iki numaralı bebeğe."

Kapıdan çıkıp gittiğinden beri bunu hiç düşünmemiştim. Tek umursadığım onun geri dönmesiydi. "İstediğim bu mu bilmiyorum... ama bir şey giymene imkân yok." Cato'yu içimde, ten tene istiyordum ve gecenin geri kalanında onun içime boşalmasını istiyordum. Bu başka bir bebeğimiz olacağı anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Beni kollarına aldı ve yatağa taşıdı. "İyi cevap."

BATES'in bütün eşyaları arabaya yerleştirilmişti ve gitmeye hazırdı. "Sanırım bu bir veda." Bates kardeşine doğru yürüdü ve onu omzundan alkışladı. "Çok çılgın şeyler yaşadık, değil mi?"

Cato, "Umarım bu, olabildiğince çılgınca olur," dedi.

Bates omuz silkti. "Öyle olsaydı sıkıcı olurdu. Peki, beni özleyecek misin?"

"Hiç de değil." Cato da onu alkışladı. "Giovanni de senin arkandan temizlik yapmayı ve çamaşırlarını yıkamayı özlemeyecek."

"Ona inanmıyorum," dedi Bates. "Bu ona bir amaç veriyor. Seni özleyeceğim. Seninle vakit geçirmek güzeldi." Bu şefkatli sözleri söylerken kardeşine bakmadı.

Cato'nun gözleri yumuşadı. "Pekâlâ... Seni biraz özleyeceğim."

Bates sırttı. "Beni çok özleyeceksin. Özleyeceğini biliyorum." Sonra bana geldi. "Hayatının geri kalanında arkadayım Siena. Kardeşimle aranızda ne olursa olsun... Ben her zaman senin yanında olacağım." Gözleri kollarındaki Martina'ya baktı ve gülümsedi.

", Bates. Seni özleyeceğim."

Gözleri benimkilere kaydı. "Yapacak mısın?"

"Elbette. Köprünün altından çok sular aktı,

Bates."

Arkasını dönmeden önce bana hafif bir gülümseme verdi.

"Bekle, yeğeninle vedalaşmayacak mısın?" Onu kollarına bıraktım ve kucağına alabilmesi için geri çekildim.

Bates bu jest karşısında şaşkına dönerek olduğu yerde irkildi. Martina'nın yüzüne baktı ve hafif bir sevinç ifadesi takındı.

"Selam tatlım. Birlikte çok fazla bire bir zaman geçirmediğimizi biliyorum ama ben senin amcanım. Gözlerimiz aynı."

Cato bana baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Bates onu geri vermeden önce alnından öptü. "O çok güzel, tıpkı senin gibi." Arabasına bindi ve uzaklaştı.

Cato yanıma geldi ve kolunu belime doladı. "Çok nazıksın."

"O aileden biri... Sen de aileni affediyorsun."

Dudaklarını saç çizgime değdirdi. "Martina için harika bir rol modelsin. Örnek alabileceği en iyi kişi sensin."

Kızımın yüzüne baktım ve her zaman örnek aldığım kadın olan annemi düşündüm. "Teşekkürler... Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Cato sabah hazırlanırken ben de Martina'yı besledim.

Takım elbisesinin tüm parçalarını giydikten sonra ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. "Nereye gidiyorsun?" Martina emzirirken ben koltukta oturuyordum. Meme uçlarım o kadar hamdı ki, emdiğini zar zor hissedebiliyordum.

artık dudaklar.

"İş. Her sabah gittiğim yer."

"Oh..." Yaşanan onca şeyden sonra Cato'nun çalışmayı bırakmasını bekliyordum sanırım. Başımıza gelen tüm korkunç şeyler onun işi yüzünden olmuştu. Damien ve Micah onu alt etmek istiyordu. En başta bu kâbusu yaşamamızın nedeni buydu.

"Neden?" Tam boyuna kadar yükseldi ve lacivert takım elbisesini düzeltti.

"Neden ne?"

"Neden işe gitmeyeceğimi düşündün ki? Doktor iyi olduğumu söyledi."

Nedeni bu değildi. "Ben sadece... Sanırım daha fazla izin alacağımı düşünmüştüm."

"Son altı hafta boyunca tek yaptığım izin almaktı. Şimdi iyileştigiime göre yapmam gereken çok şey var. Yeni puro işini yönetmem gerekiyor ve Micah'yı işten çıkardığımdan beri yeni müşterilerle dolup taşıyorum."

Yani, hiç durmadı. Asla durmayacaktı. Birimiz ölene kadar hayatımız böyle devam edecekti.

Gözlerimdeki bakışı yakaladı. "Bebeğim, sorun ne?"

Ortalık yatıştığında, işi bırakıp gideceğini ve her zaman istediğim sakin hayata kavuşacağımızı hayal etmişim. Neredeyse hayatını ve beni kaybettikten sonra tavrının değişeceğini düşünmüştüm. Ama tamamen aynıydı. "Hiçbir şey."

Cato

BATES MASAMIN KARŞISINDAKİ SANDALYEYE ÇÖKTÜ. BİR PURO ÇIKARDI. başladı. "Kafatası Kralları katılmadığı için, orijinal anlaşmamızı geri getirebildim-"

"Benim yanımda sigara içme." Önce purosunu sonra da kül tablasını işaret ettim. "Siena sigara içmemi istemiyor, ben de o pisliğin saçıma ve kıyafetlerime bulaşmasını istemiyorum."

"O kadar anal mı?"

"Hayır. Sadece Martina'nın etrafında dolaşmak istemiyorum."

Bates normalde bana korkak derdi ya da yine de yapardı ama şimdi beni dinledi. Purosunu tekrar cebine soktu. "Pekâlâ."

"Teşekkür ."

"Bu da demek oluyor ki daha az sigara içmem gerekecek... Bu da demek oluyor ki daha sağlıklı olacağım... Bu da demek oluyor ki daha uzun yaşayacağım. Ve bu tamamen senin hatan." Bir sürahi ve bir bardak almadan önce içki dolabıma baktı. Tekrar oturdu ve kendine yardım etti. "Ya da belki karaciğerim bozulacak ve ben yine de öleceğim."

"Parmaklarım çapraz."

"Söylediğim gibi... Kafatası Kralları borçlarının tamamını ödeyecek." "Bunu kabul etmelerine şaşırdım."

"Pek fazla seçenekleri yoktu. Bize bir hizmet sunmayı kabul ettiler ve bu hizmet hiç sunulmadı. Bundan böyle... anlaşma yok."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bundan böyle mi? Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Kapa çeneni. Okuyorum falan."

"Ne okuyorsun?" Meydan okudum. "Banka hesap özetlerinden başka."

"Ben kitap okurum, pislik. Her gece uyumadan önce kitap okurum."

"Tabii bir fahişeye para vermediysen," diye karşı çıktım.

"Ki bu nadirdir. Her zaman fahişe satın almıyorum."

"Onları çok fazla satın alıyorsun..."

Bardağından bir yudum içtikten sonra gözlerini devirdi. "Siena ile aranızda ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen kırbaçlandın ve o mutlu. O büyük malikanede evcilik oynuyorsun. Ölürsen her şeyi ona vermeme söylemiştin. Bir noktada onunla evleneceğini düşünmüştüm."

Siena hayatının geri kalanında beni istediğini söyledi. Daha fazla bebek yapmak istiyordu. Benimle yaşlanmak istiyordu. Evlilik tam olarak istediği şeydi. Son zamanlarda farklı davranmaya başlamıştı, özellikle de başka bir bebek yapması konusunda onu sıkıştırdığımda. Evliliğin bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm ama bana bunu doğrudan soramayacak kadar gururluydu. "Doğru zaman geldiğinde soracağım."

"Soracak mısın?" İçkisini bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Bu yüzüğün olduğu anlamına mı geliyor?"

Omuz silktim. "Belki biliyorum. Belki de bilmiyorum." "Dostum, neden bana söylemiyorsun?"

"Dostum?" Ben de karşı çıktım. "Kitaplarından öğrendiğin başka bir kelime mi bu?"

"Bu konuda neden ketum davrandığınızı anlamıyorum. O ve ben şu anda çok iyi anlaşıyoruz. Martina'yı kucağıma almama bile izin verdi. Köprünün altından çok sular aktı."

Bunun konuyla hiçbir ilgisi yoktu. "Ona sormaya hazır olduğumda soracağım. Bunun planlı olmasını istemiyorum, çünkü siz plan yaparken hayat akıp gidiyor. Spontane, anlık olmasını istiyorum. O özel an geldiğinde, bunu bileceğim."

"Ama... yüzüğün var mı?" "Fark eder mi?"

"Kadınlar elmas yüzükleri sever."

"Siena şeyleri umursamaz."

"Ama yüzük olmadan pek romantik olmuyor."

"Yüzüğüm olmadığını hiç söylemedim," diye karşı çıktım. Öne doğru eğildi. "Yani yüzüğün var mı?"

"Ben de öyle bir şey demedim."

Masamdan bir kâğıt parçası aldı, buruşturdu ve bana fırlattı. "Ben senin kardeşinim, dostum. Anlat bana."

"Ona sorduğumda, ilk öğrenen sen olacaksın. Ama o zamana kadar... bu onunla benim aramda."

Spor salonuna geri döndüğüm için rahatlamıştım. Eskisi kadar uzun süre koşamıyordum ama zamanla dayanıklılığımı yeniden kazanacaktım. Aynı ağırlığı da kaldıramıyordum. Kaslarım eskisi kadar güçlü değildi ve çok zorlamak yerine kolay başladım.

başladım.

Tekrar ayaklarımın üzerinde olduğum için minnettardım.

İki saatlik antrenmanımı bitirdikten sonra duş aldım ve akşam yemeği için hazırlandım. "Günün nasıl geçti?" Lavaboda tıraş olduktan sonra sordum.

"Güzel. Martina ve ben yürüyüşe çıktık. Yazın bitmesine çok az kaldı. Tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Tıraş losyonunu yüzüme sürdüm ve sonra kıyafetlerimi giydim.

"Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Kafatası Kralları ile bir anlaşma yaptık. Micah konusunda bize yardım edeceklerdi ama etmedikleri için önceki anlaşmamıza geri döndük."

Bu bilgi ona sıkıcı geliyordu. "Oh." "Martina bugün nasıldı?"

"O iyi. Çok hızlı büyüyor, biliyorsun. Yaşlandıkça bazı şeylerin daha çok farkına vardığını görebiliyorum. Sanki anne babası olduğumuzu, buranın onun evi olduğunu ve bunun gibi şeyleri anlamaya başlıyor. O bir sünger ve her şeyi emiyor." Tipik bir gururlu anne gibi konuşuyordu.

"O da senin gibi zeki."

"Daha çok senin gibi. Ama teşekkür."

Aşağı indik ve yemek yedik. Martina'yı kolumun kıvrımında tuttum çünkü sonunda bunu yapabilecek kadar güçlüydüm. Siena bütün gün onunla birlikte olduğu için tek elimle yedim. Giovanni bize sebzeli tavuk yaptı ve ikimizi de düşük karbonhidrat diyetine soktu. Siena

Bebekten sonra kilo vermek istiyordum ve tekrar forma girmek istiyordum. "Bates'le iyi anlaştığınıza sevindim."

"Seni bu kadar çok seven birinden nefret edemem. Mümkün değil."

Ondan hâlâ biraz nefret ediyordum. Affetmek benim için kolay değildi.

Neyse ki. Kendi kanımdan ve canımdan olsa bile. Siena'nın yarasını artık göremiyordunuz bile çünkü saçları onu ama ben unutmamıştım.

"Spor salonunda iyi gidiyor musun?"

"Evet. Gücümün eskiden olduğu yere yakın değilim ama oraya ulaşacağım."

"Bebek adımları. Aceleyle gerek yok."

"Evet, biliyorum." Odadaki en güçlü adam olmayı özlemiştim. Siena bana hâlâ eskiden baktığı gibi bakıyordu, sanki bedenimdeki kırıksıklıklar bana olan ilgisini etkilemiyordu. En önemli şey de buydu, kadınıma hâlâ tahrik ediyordum.

"Her gün egzersiz ama pek hoşuma gitmiyor." "Fark ettim.

Seni her gördüğümde bacakların daha seksi oluyor."

Gülümsedi. "Şu anda şu bağırsaklarım üzerinde çalışmam gerekiyor." Alay ettim. "Senin göbeğin yok ki."

"Bu bir bebek bağırsağı. biraz zaman alacak." "Bu bir bağırsak değil. Sen mükemmelsin."

"Bunu söylemen çok hoş ama yine de spor salonuna gitmem gerekiyor."

"Tabii tekrar hamile kalmazsan." Bildiğim kadarıyla doğum kontrolüne yeniden başlamamıştı ve her gece bol bol seks yapıyorduk. Hemen bir bebek daha yapmak konusunda tereddütlü görünüyordu ama bu gidişle bir tane daha yapmamız kaçınılmazdı. O doğum kontrolündeyken onu hamile bırakmıştım. Doğum kontrol hapı kullanmadığında bunun ne kadar çabuk olacağını tahmin edebiliyordum.

"Sanırım bu bana spor salonunu bırakmam için bir bahane olurdu," dedi gülerek.

"Özellikle de yeniden seksi olacaksan." "Hamile olmanın seksi olup olmadığını bilmiyorum..."

"Benim için öyle." Evin içinde paytak paytak yürümesini ve bebek her tekmelediğinde karnına dokunmasını izlerken ondan hiç kadar etkilenmemiştim. "Umarım bu sefer bir oğlumuz olur. Eğer sahip olacağımız tek çocuk bunlarsa, her birinden birer tane istiyorum."

"Ben de bir oğlum olsun isterdim. Sanırım göreceğiz."

Siena

CATO'YA NASIL HISSETTİĞİMİ SÖYLEMEYİ DÜŞÜNDÜM.

Ama bu bana tartışmalı bir konu gibi geldi. Hislerimi zaten biliyordu.

Bu hayatla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyordu.

Ondan zaten bir kızım vardı ve her gece ne kadar çok seviştiğimizi düşünürsek, muhtemelen yakında bir çocuğum daha olacaktı. Ailemiz çoktan başlamıştı ve ben ona sadıktım. Ama yine de bunu istemiyordum.

Basit bir şey istedim. Güvenli bir şey.

Her şeyi bırakıp çekip gitmesini istedim. Ama asla yapmayacağını biliyordum.

O gün işten eve her zamanki saatinde geldi. Kapıdan içeri girdi, bana bir öpücük verdi, Martina'ya sarıldı ve sonra kıyafetlerini çıkarıp antrenman için hazırlandı. "Bu akşam benimle yemek yemek ister misin?"

"Her zaman seninle yemek yerim."

"Ama sadece ikimiz bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

Ben yemek yemeye çalışırken Martina'yı tutmamak güzel olurdu. Mama sandalyesi için çok küçüktü, bu yüzden onu sırayla tutmamız gerekiyordu. Gerçekten yalnız kaldığımız tek zaman yan odada uyuduğu zamanlardı. Ve o zamanlarda da pek konuşmazdık. Sadece sevişirdik, tekrar tekrar.

Şikayet ettiğimden değil.

"Bu güzel olurdu. Nereye gitmek istersin?"

"Burada yiyebileceğimizi düşündüm. Arka bahçede oturup yıldızlara bakabiliriz."

Yaz olduğu için hava geç saatlere kadar kararmıyordu ama farklı bir şey yapmak güzel olurdu. Işık altında oturup birbirimizin gözlerinin içine bakmak harika olurdu. Belki beni rahatsız eden gerçek şeyleri unutabilirdim. "Oh, bu çok hoş olurdu."

"Harika." Tişörtünü çıkardı ve beni dudaklarımdan öptü. "Dört gözle bekliyorum."

Duştan çıktıktan sonra küçük siyah elbiseyi yatağın üzerinde buldum. Cato orada değildi ama ondan bir not vardı.

BUNU GIY. Külot yok.

Bir çift siyah topuklu ayakkabı da orada duruyordu.

Notu katlarken gülümsedim. Siyah elbise kısa ve sırtı açıktı, kesinlikle bir restoranda giymek için fazla açık saçtı. Belki de bu yüzden burada kalmak istiyordu, sadece onun gözleri bana baksın diye.

Onu giydiğimde zaten külot giyemeyeceğimi fark ettim.

Bunun için çok şeffaftı.

Topuklu ayakkabılarımı giydim, saçımı ve makyajımı yaptım ve aşağı inmeden önce Martina'nın uyuduğundan emin oldum. Bebek monitörü elimdeydi çünkü onsuz hiçbir yere gidemezdim. Martina yanımda olmasa bile hep aklımdaydı. Sadece çocuklarını düşünen ve başka hiçbir şey düşünmeyen o takıntılı annelerden biri olmuştum.

Bundan utanmıyordum.

"Bayan Siena, çok güzel görünüyorsunuz." Giovanni mutfakta duruyordu, tencere ve tavalarda akşam yemeği için ne yapıyorsa onunla cızırdıyordu.

"Teşekkürler. Cato bunu benim için seçti."

"Harika bir zevki var. Ve sadece elbiseden bahsetmiyorum."

"Aww... teşekkür ederim."

Giovanni bebek telsizini elimden aldı. "Siz ikiniz eğlenirken ben ona göz kulak olurum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yemek yaptığını biliyorum-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Benim için zevktir.

Şimdi, lütfen keyfinize bakın."

"Teşekkür , Giovanni. Çok tatlısın." "Hayır,

Bayan Siena. Sadece sizden hoşlanıyorum."

Gülümsedim. "Cato'yu gördün mü? Spor salonuna gittiğinden beri onu görmedim."

"Dışarıda seni bekliyor."

"Teşekkürler." Arka kapıdan çıkıp terasa doğru yürüdüğümde onu koyu mavi bir takım elbise içinde buldum. Siyah bir kravat takmıştı, kardeşinin ona verdiği saati takmıştı ve bana verdiği gülümseme tepedeki yıldızlardan daha parlaktı.

"O elbise..." Beni öpmek için eğildiğinde belimi kavradı. Beni usulca öptü, sanki öpüşmeyi evcilleştirmek için elinden geleni yapıyordu, böylece bir çalılığa gizlice girip en iyi yaptığımız şeyi yapmayacaktık. "Kişisel alışverişime bana kısa ve seksi bir şeyler almasını söyledim. İyi iş çıkardı."

Elim göğsünde aşağı doğru hareket etti. "Seninle de iyi iş çıkardı. Akşam yemeğini atlayıp yatmaya ne dersin?" Gio- vanni'nin yemekleri ne kadar iyi olursa olsun, Cato'nun sevişmelerinin yanında hiçbir şeydi. Bir daha asla yemek yemeyebilir ve sadece onun sevişmeleriyle yaşayabilirdim.

Burnunu benimkine sürttü. "Bu çok cazip... ama ne kadar uzun süre beklersek o kadar iyi olacak."

"Daha iyi olabileceğini sanmıyorum."

Eli sırtımın alt kısmına gitti ve beni tekrar öptü. "Beni nasıl sertleştireceğini biliyorsun bebeğim." Kolunu kırımın hemen üzerinde tutarak beni patikadan aşağıya doğru yönlendirdi. "Evden uzakta yemek yiyebileceğimizi düşündüm. Cırcır böceklerini daha iyi duyabilirsin. Yıldızları daha iyi görürsün."

"Buraya daha önce hiç karanlıkta gelmemiştim. Çok güzel bir yer." "Bundan gerektiği kadar faydalanmıyorum."

Çimlerin ortasındaki yemek masasına ulaşana kadar yürümeye devam ettik. Masa ve sandalyeleri tutmak için ahşap bir platform inşa edilmişti. Yüzeyin üzerine siyah bir masa örtüsü serilmişti ve her yere beyaz mumlar serpiştirilmiş, ortalığı hafif bir ışıkla aydınlatıyorlardı.

"Vay canına... Bu çok güzel."

Elimi tuttu ve platforma çıkana kadar kısa basamakları bana rehberlik etti. "Beğendiğine sevindim."

"Cato Marino'nun bu kadar romantik olabileceğini bilmiyordum."

Karşımdaki koltuğa oturmadan önce oturabilmem için sandalyeyi bana doğru çekti. "Ben de bilmiyordum."

"Yani beni sevdiğini kabul etmen bir yılını aldı," dedim gülerek.

"Ama bu seni tanıdığım günden beri her gün sevmediğim anlamına gelmiyor." Konuşurken bakışlarımı tuttu, samimiyeti üzerimizdeki yıldızlar gibi parlaktı. "Aşk küçük başladı, şehvetle karıştı. Yalanlarına rağmen yavaş yavaş büyüdü. Sonra o kadar ki artık görmezden gelemiyordum. Kontrolüm dışındaydı, ayrı bir canlı varlıktı. Sonra bir gün, kabul etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar yüzüme baktı."

Gözlerim de kalbim gibi yumuşadı. "Cato..."

"Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim. Ama söz , hayatımın sonuna kadar her gün söyleyeceğim."

Bu adam tanıştığımızda tam bir pislikti, ama şimdi dünyanın en tatlı adamıydı. Küçük kızımız için harika bir babaydı. Bir erkekte hayal ettiğim her şey onda vardı - tek bir istisna dışında. Beni bu kadar seviyorsa, belki de bana istediğim hayatı vermek için her şeyden vazgeçebilirdi. "Vereceğini biliyorum."

Bir garson bize iki kadeh şampanya doldurdu ve tabaklarımıza birer ap- petizer yerleştirdi.

Peçetemi kucağıma koydum ve mezeden bir ısırık aldım ama Cato az önce bu kadar tatlı bir şey söylemişken bu kadar normal bir şey yapmak tuhafıma gitti. Gözleri mum ışığında daha da güzel görünüyordu. Alevlerin gözlerine yansıdığını görebiliyordum. Karanlıkta bile her zamankinden daha mavi, daha güçlü görünüyorlardı. "Yıldızlar inanılmaz." Yemeğimi yerken gökyüzüne baktım, gökyüzündeki sonsuz ışıkları gördüm.

Cato yemeye ve şampanyasını yudumlamaya devam etti. "Burası çok güzel. Sessiz. Huzurlu. Aile kurmak için mükemmel bir yer."

"Evet, öyle."

"Okula biraz uzak ama onları işe giderken bırakabilirim."

Ne zaman işten bahsetse, gerilirdim. Ne kadar kalın kafalı olabilirdi ki? Bir kez bile bankadan uzaklaşması gerekip gerekmediğini düşünmedi mi? Hem kendi hem de ailesinin güvenliği için mi?

Ana yemek getirilmeden önce mezeleri bitirdik. Kuzu eti, sebze ve pilav vardı. Birlikte yemek yediğimiz her gece olduğu gibi sessizce, birbirimizin gözlerinin içine bakarak yedik. Bir kolumda bebek yokken eti kesmek çok daha kolaydı. "Çok yumuşak."

"Giovanni hakkında ilginç bir şey bilmek ister misin?" Cato sordu. "Aşçılık okuluna hiç gitmedi."

"Gerçekten mi? Öyle görünüyor."

"Nesillerdir ailesinde olan tariflere sahip."

-Yemek yapma aşkıyla birlikte."

"Belli oluyor. Ben de yemek yapmayı severim ama bulaşık yıkamaktan hep nefret etmişimdir."

"Giovanni'ye ihtiyacım olmasının bir başka nedeni. Bir milyon avro zam isteyebilir ve ben de bunu ona veririm."

Kıkırdadım. "Ben de."

"Paradan bahsetmişken..." Bakışlarını kaldırıp tekrar bana bakmadan önce yemeğine baktı. "Güvenimi değiştirdiğimi bilmeni istiyorum. Eğer bana bir şey olursa, her şeyi sana bırakacağım."

Daha aylar önce benden tüm bunları yapmamı istediği düşünüldüğünde, bu açıklaması karşısında afallamıştım. "Bunu yapmana gerek yoktu-"

"Ben istedim. Beni ameliyata almadan önce Bates'e, ölürsem her şeyi senin alacağından emin olmasını söyledim. Sen benim ailemsin Siena. Karım olsan da olmasan da sen benim her şeyimsin. Ve sana bakmak istiyorum. Sahip olduğum her şeyi, mal varlığımın her bir avrosunu paylaşmak istiyorum. Benim olan senindir."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu büyük bir jestti ve onun gibi biri için karakter dışı bir hareketti. Bu onun bana tamamen güvendiğini, tüm duvarlarının sonunda yıkıldığını söyleme şekliydi. "Bu... çok tatlı." Aslında tüm zenginliği geride bırakmak istememe rağmen bu jesti takdir ettim.

Yemeklerimizi bitirir bitirmez garson geldi ve tabaklarımızı temizledi. Sonra önümüze dondurmalı iki kek koydu.

"Aman Tanrım, çok lezzetli görünüyor," diye geveledim. "Ama diyet yapıyor olmamız gerekiyor."

Bir kaşık alırken omuz silkti. "Sadece bir gece. Biraz , değil mi?"

Gülümsedim ve ağzıma büyük bir lokma attım. "Odaya döndüğümüzde karnım çok büyük görünecek."

"Hayır, değil." Durana kadar birkaç ısırık aldı.

Durmak için kendimi kontrol edemedim. Her lokmayı yedim ve kaşığı tabakta bıraktım. "Beni yargılama."

Gülümsedi. "Asla."

Garson geldi ve tabakları götürdü. Şampanya, mumlar ve yıldızlarla baş başa kaldık.

"Burada daha sık yemek yemeliyiz," dedim. "Güzel bir yer."

"Evet, bu bir gelenek olmalı." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını bardağına dayayarak arazisine baktı. "Bu evi müşterilerim için mahremiyet istediğimden almıştım. Ama şimdi seninle ve Martina'yla baş başa kalmak için aldığım için memnunum. Herkesten uzakta kendi hayatlarımızı yaşayabiliriz. İnsanlar bizi izlemeden yıldızları izleyebiliriz. Sevdiğim kadınla normal bir hayat sürebilirim." Gözleri masanın karşısındaki benimkilere kaydı. "Pek çok kadınla birlikte oldum ama hiçbirini beni umursamadı. Ve beni önemseyen tek kadın benimle tanıştığında benden nefret etti. Ama sonra beni tanıdı... ve bana aşık oldu. Kusurlarıma rağmen beni sevdi. Kötü yerine iyiyi gördü. Ve bana olan sadakatini milyonlarca kez kanıtladı."

Bana içini dökmesini dinledim.

Kimsenin göremediği Cato.

"Babam beni terk ettiğinden beri bir bütün olamadım. Bir erkek olduğumda bunun beni rahatsız ettiğini düşünmemiştim. Ama şimdi anlıyorum ki bu beni bunca zamandır yiyip bitirmiş, sanki her zaman kanıtlamam gereken bir şeyler varmış gibi, sanki bir başkasının gerçekten umursayacağı biri olmam gerekiyormuş gibi hissettim. Ama şimdi sana sahibim... Bunun doğru olmadığını anladım. Beni ben olduğum için seviyorsun, param ya da gücüm için değil. Ve şimdi kendimi bütün hissediyorum... hayatımda ilk kez."

Gülümsedim ve aynı zamanda gözlerimin yaşardığını hissettim. Böyle şeyler söylediğinde yaptığı yanlışlar için onu affetmek kolaydı. O kadar erkeğin altında hâlâ altın kalpli bir çocuktü. Çok tatlı biriydi. Martina ile her etkileşiminde bunu görüyordum.

"Seni seviyorum bebeğim. Tüm kalbimle." Mumların üzerinden bana baktı. "Her şeyimi parmağında oynatıyorsun."

"Ben de seni seviyorum, Cato." Şimdiye kadar sevdiğim tek adamdı. Sevmeyi istediğim tek adamdı.

Elini cebine attı ve küçük bir kutu çıkardı, bir yüzüğün sığabileceği bir kutu.

İşte o zaman nefes almayı bıraktım.

Kutuyu açıp önüme koydu ve içinden küçük bir elmas yüzük çıktı. Ortasında sade bir pırlanta bulunan beyaz altın bir bant, şık, sade ve mütevazıydı. Kişiliğime tam olarak uyuyordu.

Mumların ışığını yansıtışını izledim, berraklığı kusursuzdu. Küçük olabilirdi ama yeryüzündeki en kaliteli elması.

Kutuyu önüme bırakırken tepkimi izledi, mavi gözleri benim şok içinde yüzüğe bakmamı izliyordu. "Evlen benimle." Bu bir soru değildi. Bu bir emirdi. Ne olursa olsun onun karısı olacaktım.

Yüzüğe tekrar baktım ve mutluluğun göğsümde patladığını hissettim. Doğal dürtüm evet demekti. Hayatımın geri kalanını bu adamla geçirmek, ailemizi büyütmek ve ebeveynlerimin yattığı mezarlığa birlikte gömülene kadar birlikte yaşlanmak istiyordum.

Ama önce ihtiyacım olan bir şey vardı.

İstediği tepkiyi alamayınca Cato'nun gözleri acı içinde karardı.

"Hayır demiyorum..." Yüzüğü kendime yaklaştırdım, sade güzelliğine hayran kaldım. Ama onu kutusundan çıkarıp elime takmadım.

"Siena." Acısı daha da belirginleşti, sanki kalbini kırıyormuşum gibi. "Anlamıyorum. Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Bir kızımız var. Benden daha ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun, Cato." Kutuyu kapattım, böylece güzel yüzük beni daha fazla cezbetmeyecekti.

"Gerçekten bilmiyorum."

Bu adamın beni sevdiğini biliyordum, bu yüzden muhtemelen bana istediğimi verecekti. Fotoğrafta ben olsam da olmasam da bu onun yapması gereken bir fedakârlıktı. "Bu şekilde yaşayamam..."

"Ne gibi? Bir malikanede mi? Zengin bir kocayla mı? Yıldızların altında mı?"

Bu ne anlama geliyor?"

"Cato, neredeyse ölüyordun. Olanları unutmayalım."

Gözleri kısıldı. "Takip etmiyorum Siena. Gerçekten ."

"Sizin işinizde asla güvende olamayız. Savaş dönemlerinden önce barış dönemleri olacaktır. Bu döngüsel bir şekilde gerçekleşecek-

ama savaş sırasında içimizden biri lebiliridi. Babam beni ciddiye almadı ve annemi kaybetti. Sonra da kendi hayatını kaybetti. Sen ve ben şanslıydık. Gerçekten şanslıydık. Bir daha şanslı olamayacağız."

Beni dinlerken gözleri yumuşadı. "Ne neriyorsun?"

"İstifa etmeni istiyorum."

"Bırakmak mı?" diye sordu. "Bırakacak bir şey yok. şirketin sahibi benim." " zaman sat. Bates'e ver. Kenara ekil... ve sim-istediğim hayat."

Söylediğim her şeyi sindirdi, gözleri hâlâ sertti. Bir yanıt bulması uzun zaman aldıYüzge bir göz attı ve tekrar bana baktı. "Bana ltimatom mu veriyorsun?"

"Sanırım yle."

İ çekerek sandalyeye yaslandı.

"Yr git, Cato. Paranı al ve git." "Peki ne yapacağım?"

diye karşı ıktı. "Hiçbir amacım olmayacak."

"Martina ve ben ne olacağız? Senin amacın bu değil mi? Gerçekten önemli olan tek amaç?"

"Elbette. Ama bundan daha fazlasına ihtiyaım var. Ben hırslı bir adamım. Bütün gün evde olursam sinirlenirim. Sonra da kserim."

"O zaman bir iş kurun, temiz bir iş. Barsettiler çekip gidene ve şarap yapmaya başlayana kadar suluydular. Bu siz olabilirsiniz."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye karşı

ıktı. "Babam eskiden Crow ile arkadaştı."

"Ben Crow Barsetti değilim. Crow Barsetti'den çok daha zenginim."

"Servetin miktarı önemli değil," diye karşı ıktım. "Az önce bana hayatında ilk kez bütün hissettiğini söyledin. Bu bizim sayemizde -Banka hesabındaki para değil. Sadece yr ." Başını

hafifçe salladı. "Bu benim hayatımın işi."

"Biliyorum. Başardığın her şeyle gurur duymalısn. Ama sen de bir suç lordusun ve bir gün birileri düşecek. Bunun bebeklerimize olmasına izin veremem..." Gözlerim acıyla irkildi. "Onları korumak zorundayım. Kendimi korumak zorundayım-"

"Seni koruyacağım." Yumruğunu vurdu.

"Kendini koruyamazken bunu nasıl yapabiliyorsun?" Sessizce sordum.

Gözleri buz gibi oldu.

"Seni kurtaran bendim, Cato."

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim. Bunu yapmanı hiç istemedim."

"Ama biz bir takımız. Pişman değilim. Ama tüm bunlar senin işin yüzünden oldu. Hepimizi güvende tutmak için çekip gitmelisin. Benim istediğim de bu."

"Siena-"

"Bu sadece istediğim bir şey değil. İhtiyacım olan şey." Gözyaşlarını sildim. "Bunu söylemek istemiyorum. Bu beni içten içe öldürüyor. Ama eğer seninle evlenmemi istiyorsan... bunu yapmak zorundasın."

Nefes alış veriş hızlandı ve gözleri ince bir nem tabakasıyla bulutlandı. Mumların ışığında parlıyorlardı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Evet demek istediğimi biliyorsun. Senden asla bir şeyden vazgeçmeni istemem... ama bundan vazgeçmek zorundasın. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu yüzden, lütfen... bunu benim için yap."

Elini ağzına götürdü ve iç geçirdi. "Cato."

Şimdi bana bakmıyordu. "Cato."

"Benden inşa ettiğim her şeyi gitmemi istiyorsun." "Biliyorum."

"Benden kim olduğumdan vazgeçmemi istiyorsunuz."

"Sen bundan daha fazlasısın. Yaptığından daha fazlasısın."

"Benimle orta yolda buluşmalısın Siena. Bütün bunların parasını benim işim öderken benden bunu nasıl istersin?" Etrafına bakınırken ellerini uzattı. "Her gece üzerinde uyuduğun o pahalı çarşaf. Ev kadar büyük bir banyo. Her gece yediğin gurme yemekler-"

"Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Umrumda. Umrumda Değil." Her kelimeyle birlikte yumruğumu masaya vurdum. "Eski evime geri ve ben gayet iyi olurum. Seni hiçbir zaman sağladığın lüksler için istemedim. Bana kalsa, tüm paranı bağışlamayı isterdim ve sadece ihtiyacımız kadarıyla yaşardık."

Sıkılmış bir çeneyle, sanki bu onu kızdırmış gibi bana baktı.

"Özür dilerim..."

İç çekerken burun delikleri alevlendi.

"Gerçekten işinizi bize tercih mi edeceksiniz?" İnanarak sordum.

"Para yüzünden beni gerçekten kaybetmek mi istiyorsun?"

"Mesele para değil. Sana bunu söylemiştim."

"Her neyse. Gerçekten bizden daha mı önemli?"

"Daha önemli değil. Sadece neden ikisine de sahip olamayacağımı anlamıyorum-" "Çünkü ikimiz de ölebilirdik! Bu yine olacak, Cato. Belki birkaç yıl içinde gerçekleşmeyecek ama gerçekleşecek. O kadar dokunulmaz olduğunu düşünecek kadar kibirli misin? O adamlar arabana çarptı ve seni yaygara koparmadan kaçırdı."

Öfkesinin içinden nefes aldı.

"Pes etmek istiyorum... Gerçekten. Ama bu beni gerçekten rahatsız ediyor, Cato. İş bırak ve bizimle ol... ya da iş sende kalsın ve yollarımız ayrılsın." Bu sözlerin ağzından çıktığına inanamıyordum. Ayrılmamızı önerdiğime bile inanamıyordum.

"Kızımı alacak mısınız?" diye sordu kuşkuyla. "Hayır. Asla. Ama... başka bir yerde yaşayacağız."

Başını iki yana salladı. "Bu tam bir kabus. Tüm bunları karım olabilmen için planladım ve sen bunu benim üzerime mi yıkıyorsun?" Öfkeyle ayağa kalktı. "Bundan dün bahsedemez miydin? Ya da önceki gün?"

"İstedim, ama-"

"Kapa çenenin."

Şimdi ben de ayağa kalkmıştım, vahşiliğim onunla eşleşiyordu. "Paranı istediğimi düşündüğün için bana hiç güvenmedin. Sana bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtladım. Parana takıntılı olan, onu benden daha çok seven sensin. Para yüzünden başına gelen en güzel şeyi bırakıp gideceksin." Kafatasımı sıktım. "Bunun seni ne kadar zavallı yaptığının farkında mısınız?"

"Mesele para değil," diye tısladı. "Bu şirket bana saflık veriyor. Kendimi bir erkek gibi hissetmemi sağlıyor. Beni lanet bir adama dönüştürdü. O iş annemi konserve fabrikasından çıkardı ve bana ilk dairemi kiralamama yetecek kadar para verdi. O şirket benim kanım, terim ve gözyaşlarımla dolu. Mesele para değil."

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı aktı. "Hâlâ onu bize tercih ediyorsun." "Çünkü beni sen zorluyorsun."

Son kararını duyduğumda hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. "Beni her şeyden çok sevdiğini söylemiştin."

"Ve biliyorum." Elini göğsüne vurdu. "Senin için ölürüm."

"Ölürsün ama şirketini bırakıp gitmezsin, öyle mi?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır," diye tersledim. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama faydası olmadı. Gözyaşlarım akmaya devam etti. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Beni her zaman koruyacağını söyledin ama bizi tehlikeye atmaya devam ediyorsun. Bunu neden görmüyorsun?"

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem-"

"Güle güle, Cato." Yanından geçip merdivenlerden aşağı indim ve patikaya yöneldim. Bu konuşma dönüp duruyordu ve hiç bitmeyecekti. Ondan önemli olan tek şeyi istedim ve o bana vermeyi reddetti.

Şirketini kaybetmektense beni kaybetmeyi tercih eder. Şirketi yerine ailesini kaybetmeyi.

Açgözlülükle baş edemedim. Parayla anlaşılamadım. Zenginliğe akıl erdiremedim.

Ben sadece aşkla mantık yürütebilirdim. Ama o yapamadı.

Malikaneden kaçmak için akşam çok geçti, bu yüzden yatak odasına girdim ve yarın ihtiyacım olacak her şeyi topladım. Tüm kıyafetlerimi ve aksesuarlarımı plastik torbalara doldurdum ve koridorun sonundaki eski yatak odama taşıdım. Yatak odasını aynen bulduğum gibi bıraktım - benden hiçbir iz kalmamıştı.

Martina'nın yatak odasına onu yanıma alma niyetiyle girdim ama ne kadar melek gibi göründüğünü görünce orada durup ona bakmayı tercih ettim. Şimdiye kadar yaptığım en güzel şey tam karşımdaydı ve o yarı Cato'ydu. Onu rahatsız etmemek için orada dururken ağlamadığımdan emin oldum ama bu duygu göğsümde tahribat yaratıyordu.

Bu iş gerçekten bitmişti.

Çenemi kapalı tutabilir ve Cato'yu köşeye sıkıştırmayabilirdim ama mutlu olmazdım. Her zaman korkardım, bir sonraki darbenin bizi vurmasını beklerdim. Çocuklarım ne zaman okula gitse ya da bir arkadaşlarının evinde kalsa, onlar dönene kadar darmadağın olurum. Hayatım endişelenmek, birinin hepimizi öldürmeye çalışacağı an için endişelenmek üzerine kurulu olurdu.

Sadece ben olsaydım, belki bu riski alabilirdim.

Ama Martina ile değil.

Başına kötü bir şey gelmesine izin veremezdim.

Nasıl bir anne olurdum?

Odadan çıkmadan önce birkaç dakika onu izledim ve eski yatak odama, Cato için hiçbir şey ifade etmediğim zamanlarda yaşadığım yere gittim. Beş yıldızlı bir otelden daha lükstü ama burada tek başıma olmaktansa Cato'yla birlikte uyku tulumunda uyumayı tercih ederdim.

Elbisemi çıkarmadan yatağa girdim ve ağladım.

Çünkü sevdiğim adam beni yeterince sevmiyordu.

Kendimi Damien'a teslim ettiğimde bedenimi ve onurumu riske atmıştım. Bu sonuç tamamen farklı olabilirdi. Uzun süre onun tutsağı olabilirdim ve biri beni kurtarana kadar tecavüze uğrayıp işkence görebilirdim. Bunu Cato için göze aldım ama o bunu benim için yapamazdı.

Şafak söktüğünde her şeyi alt kattaki tuvalete taşıdım. Uzun geceden sonra hava hâlâ serindi ve hiç uyumadığım için bitkin düşmüştüm. Orada öylece yatmış, gece boyunca durmadan ağlamıştım.

"Bayan Siena, ne yapıyorsunuz?" Giovanni girişte bana sordu. Cato'nun bana teklif ettiği elmas yüzüğü görmeyi umarak elime baktı.

"Martina ve ben gidiyoruz. Bizi eski evime götürecek birine ihtiyacım var."

"Tabii ki..." Elleri bir araya geldi ve olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Ben... Ben çok üzgünüm."

"Ben de öyleyim. Ama yürümedi." geçip gittim.

Giovanni tekrar önüme çıktı. "Haddimi aşmak istemem ama sizi temin ederim ki Bay Marino sizi tüm kalbiyle seviyor. Kaçmak yerine, belki de onunla konuşmalısınız."

"Yeterince konuştuk, Giovanni. Ona işinden uzaklaşana kadar kendimi güvende hissetmeyeceğimi söyledim... ve o bunu reddetti. Yaşanan onca şeyden sonra kızımıza bunu yaşatamam. Bu yüzden cevabım hayır oldu."

Hafifçe başını salladı, gözleri hüznle doluydu. "Kendine gelecektir."

"Yapacağını sanmıyorum." Bir kez daha etrafından dolaştım. "Cato inatçı bir adamdır ama bu inatçılık değil." Tekrar merdivenlerden yukarı çıktım ve odama döndüm. Son eşyalarımı da topladıktan sonra

onları kapının önüne bıraktım. Sonra Martina'yı gerekli eşyalarının olduğu çantasıyla birlikte aldım.

Cato'nun kapısı hâlâ .

Adamlarının ona gitmeye hazırlandığını haber verdiğinden emindim ama benimle tartışmaya çalışmadı. Beni uğurlamadı. Kapıyı kapalı tutarak bana soğuk bir veda etti. Martina'yı öpmeye bile gelmedi.

Uzaklaşmadan önce bir dakika daha kapıya baktım, soğukluğu karşısında gözyaşlarımı tutamadım. Günler önce birbirimize çok aşıktık ve şimdi bu aşk yok olmuştu. Sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Dışarı çıktım ve arabanın beni beklediğini gördüm.

Giovanni perişan bir halde, gözleri kızarmış bir halde öylece duruyordu. "Gittiğinizi gördüğüm için üzgünüm Bayan Siena. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu beklemiyordum."

"Ben de." Ona sarıldım ve yanağından öptüm. "Hoşça kal, dostum."

"Kendine gelecektir, Bayan Siena. O adam sizi sevmeyecek kadar seviyor."

"Umarım haklısındır." Arabaya bindim ve Martina'yı araba koltuğuna oturttum. Sonra araba yavaşça uzaklaşmaya başladı, çeşmenin etrafından dolaştı. Araziden ayrılırken lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Üç katlı malikâneye baktım ve Cato'nun benim hayatından sonsuza dek çıkışımı izleyip izlemediğini merak ettim. Ya da hâlâ yatak odasındaydı ve onu çok incittiğim için beni dışlıyor muydu?

Onun hissettiğini düşündüğü acıyı ben milyon kat daha fazla hissettim.

Onun için en önemli şeyin sadakat olduğunu söylerdi. Ama iş o noktaya geldiğinde, bana sadık değildi. Ben onu kurtarmak için kendimi feda ettim ama o benim için fedakârlık yapmadı. Günün sonunda, o da babamla aynı hataları yaptı. Kibri onu gerçeklere karşı körleştirmiş, yenilmez olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Annem babamın aptallığı yüzünden öldü. Ama Cato'nun aptallığı yüzünden başıma bir şey gelmesine izin veremezdin. Cato diğer insanların hatalarından ders almadı.

Ama ben eminim.

HAVA havasız ve bayattı ama tam da hatırladığım gibiydi. Arabama yeni bir akü almam gerekecekti çünkü şimdiye kadar kesinlikle bitmişti. Lavaboda hâlâ bulaşıklar vardı ve kanepenin üzerinde katlanmış bir yığın çamaşır duruyordu.

O kadar uzun zaman olmuştu ki buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlayamıyordum.

"Burası bizim yeni evimiz Martina." Oturma odasına adım attığımızda onu kollarımın arasına aldım, vücudu omzuma yaslanmıştı.

Anında ağlamaya başladı.

Buranın onun evi olmadığını biliyordu. Babasının burada olmadığını biliyordu.

Her şeyin farklı olduğunu biliyordu.

Biri kapıyı çaldı, bu da Martina'nın daha çok ağlamasına neden oldu.

Kapıyı açtım ve Cato'nun güvenlik görevlilerinden biriyle yüz yüze geldim. "Evet?" dedi.

"Bay Marino bazı şeyleri getirmemizi ve kurmamızı istedi." Elinde, üzerinde beşik resmi olan bir kutu vardı. Arkasındaki diğer adamların hepsi bir şeyler taşıyordu; oyuncaklar, bebek bezleri ve Martina'ya uzun vadede bakmak için ihtiyacım olan diğer her şey.

"Oh... teşekkür ederim. Boş yatak odasına kurun."

Bebek eşyalarını yerleştirmek muhtemelen iş tanımlarında yoktu ama üst kata çıkıp işe koyulurken şikayet etmediler.

Martina ağlamayı kesmedi.

MARTINA SÜREKLİ TELAŞLIYDI.

Daha önce hiç olmadığı kadar çok ağladı. Bezini kontrol ettim, onu beslemeye çalıştım ve ileri geri salladım. Hiçbiri işe yaramadı. Beşiği bıraktım ve benimle uyumasını sağladım ama bu da hoşuna gitmedi.

Neden ağladığını çok iyi biliyordum. Çünkü babasını özlemişti.

Ben de onu özledim.

Ne zaman dışarı baksam, arazimin çevresinde askerler görüyordum. Cato kimsenin rahatsız etmediğinden emin olmak için onlardan beni korumalarını istemiş olmalıydı. Dışarıya bakmak garipti.

Günün ortasında her yerde siyah arabaları görüyordum ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Dört günlük sessizlikten sonra Cato beni aradı.

Uzun bir süre ekrana baktım, kalbim karnıma düştü. Bu an kaçınılmazdı, bu yüzden şaşırılmamalıydım ama yine de sinirlerimin korkuyla ateşlendiğini hissettim. Martina hâlâ ağlıyordu, bu yüzden onu beşiğine koydum ve merdivenlerden aşağı indim - böylece söyleyeceklerini gerçekten duyabilirdim. Cevap verdim. "Merhaba..." Onun sesini özledim. Yatağımdaki güçlü bedenini özledim. Uyumurken çıkardığı sessiz sesleri özledim.

Teklifini reddettiğim geceki kadar sınırlıydı. "Kızımı görmek istiyorum. İzin istemiyorum."

Tatlı ve özür dileyici olacağını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. Beni çok özlediğini ve ne istersem vereceğini söyleyeceğini ummuştum. Ama bunun yerine, eskisi gibi öfkeliydi. "Asla izin istemene gerek yok, Cato."

Cevap vermeden önce durakladı. "Dışarıdayım."

"Kapıyı açacağım." Telefonu kapattım ve kapıyı açtım.

Takım elbisesini giymişti, sanki işten yeni çıkmış gibiydi. Lacivert elbisesi ve gri kravatıyla tam da hatırladığım kadar seksi görünüyordu. Uzun boylu, kaslı ve güzeldi, kesinlikle muhteşemdi. Bana baktığında gözlerinde hafif bir şefkat vardı ama öfkesi bunu çabucak maskeleydi. Martina üst kattan ağlayınca kendini içeri bıraktı ve onu almaya gitti.

Ön kapıyı kapattım ve Martina'nın ağlamayı kesmesini dinledim. Anında.

Yukarı çıktım ve onları birlikte izledim.

Cato onu kollarının arasında tutarken yüzüne baktı, gözleri sevgiyle parlıyordu. "Hey, tatlım." Onu nazikçe bir o yana bir bu yana sallarken başının ön kısmını öptü. "Seni özledim."

Kapının pervazına yaslandım. "Ayrıldığımızdan beri durmadan ağlıyor. Ve şimdi nedenini biliyorum... Seni özlüyor."

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, şefkati yavaş yavaş kayboluyordu. "Haftanın yarısında onu istiyorum. Diğer yarısını da sen al."

Velayet konusunda tartışan boşanmış bir çift gibi bu acı verici konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. "Peki ya sen bütün gün isteyken?"

"Bir dadı tutacağım."

Bir yabancının çocuğuma bakmasını istemedim. "Gün boyunca evdeyim. Gün boyunca ona ben baksam ve eve dönerken onu sen alsan nasıl olur? Sonra hafta sonlarını değişiriz." Cato'nun aklının başına gelip fikrini değiştireceğini düşündüğüm için aptal mıydım? Belki de onun arkadaşlığını ne kadar çok sevdiğini hafife almıştım. Belki de daha önemli olma şansım hiç olmamıştı. Kendimi bir psikopata teslim etmişim ama bunun hiçbir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Eninde sonunda işe dönmen gerekecek." "O okula başlayana kadar geceleri çalışacağım."

Cato'nun gözleri sanki bundan hoşlanmamış gibi düşmanca parladı.

"İronik olan ne biliyor musun?" Sözlerimin onu kızdıracağını bildiğim için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sadakati o kadar önemsiyorsun ki... sana sadık olmadığım için beni öldürmek istedin. Ama en önemli anda bana sadık değildin."

Onu sağa sola zıplatmayı bıraktı.

"Damien evime geldi ve işbirliği yapmazsam bana tecavüz etmek ve işkence yapmakla tehdit etti. Bunun nedeni, annem kaçırıldığında, tecavüze uğradığında ve işkence gördüğünde bile babamın işi bırakmamasıydı. Sonra kızının peşine düştüler... benim. Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım ama ben kendimi kanıtlayamadan çok önce ölmüştü. Kendimi ailemden uzaklaştırdığımda bile, hala bir hedeftim. Sonra senin hayatını kurtarmak için kendimi Damien'a teslim ettim... Yapmak istediğim son şeydi. Ama tüm bu geçmişe rağmen, hala ne anlamıyorsun. Babamın kızı olduğum için saldırıya uğradım. Martina'nın da bir gün senin kızın olduğu için saldırıya uğramayacağını mı düşünüyorsun?"

Cato bakışlarımı tuttu, bakışları ne kızgın ne de özür diler gibiydi. Sözlerimin onda yankı bulup bulmadığını söylemek imkânsızdı çünkü hiçbir tepki göstermedi. Dakikalar süren sessizlikten sonra en sevdiği battaniyeyi aldı ve onu üst kata çıkarmadan önce etrafına sardı.

Ne bilmiyordum.

Cato aniden yanımdan geçip merdivenlerden indi ve evden çıktı.

Kapıyı kapattığı anda Martina ağlamaya başladı.

Cato

HAYATIM SIKICI BIR RUTINE DÖNÜŞTÜ.

Spor yaptım, işe gittim ve sonra eve geldim. Evde aylak aylak dolaştım, üzüntümü içkiyle boğdum ve sonra sızıp uyudum. Ertesi sabah uyandığımda her şeyi tekrar yaptım.

Her gün işten eve geldiğimde Martina'yı görmeyi özlemiştim. Sabahları yine çalışmama rağmen, güne başlamadan önce onunla ilgilenmek için erken kalkmayı özledim. Günün sadece ikimizin olduğu tek bölümüydü.

Ben de Siena'yı özledim.

Ama bunu kendime itiraf edemeyecek kadar ona kızgındım.

Ciddi bir şekilde atmayı düşünmeme rağmen yüzüğü komodinimin çekmecesinde duruyordu. Yüzüğünü ilk aldığımda, neredeyse ortasında kocaman bir taş ve bandında daha fazla elmas olan bir yüzük alacaktım. Ama sonra bunun Siena'nın kişiliğine hiç uymadığını fark ettim. Mücevherlerle kaplanmak istemiyordu.

Ben de daha basit bir şey seçtim.

Onun gibi.

Bana hiç söylememiş olsa bile sevdiğini biliyordum.

Ama sonra, sanki onurlandırabileceğim bir şeymiş gibi, o saçma isteği önüme attı. Beni ben olduğum için sevdiğini söyledi ve bunun işim de dahil olmak üzere hayatımın tüm unsurlarını içermesi gerekiyordu.

İsteğini anladım. Bunun meşru endişe olmadığını söylemek aptallık olurdu. Ama böyle bir güce sahip olmasına kızmıştım.

Bana hayır diyebileceğini ve kendi isteklerini yapabileceğini. Ona en büyük korkumun bu olduğunu söyledim, birinin beni bu kadar kolay yönetmesi.

Ağzımda kötü bir tat bıraktı.

Belki de sadece inatçı ya da kibirli davranıyordum ama fikrimi değiştirmeyi reddettim.

Onu ne kadar sevdiğim önemli değil.

BATES sayfaları çevirirken karşımda oturuyordu. "Sonra şartlarla ilgili bir sürü saçmalık ekliyoruz ve falan filan..." Daha fazla sayfa çevirdi. "Burayı ve burayı imzalarlar, biz de milyonlarca dolar daha zengin oluruz. Çocuk oynuncağı." Ellerini birbirine vurdu. "Ooh... kek kulağa çok hoş geliyor."

Ona baktım ama söylediğı tek kelimeyi bile dinlemedim. İşim o hafta bana hiç zevk vermemişti. Micah'yı infaz ettikten sonra her şey sıkıcı gelmeye başlamıştı. Sadece daha fazla para ve daha fazla saçmalık. Siena'nın gidişyle, tanışmadan önceki gibi hissetmeye başlamıştım - tatmin olmamıştım.

Bates kek hakkında saçmalamaya devam etti. "En son ne zaman pasta yediğimi bile hatırlamıyorum. Sadece tatillerde karbonhidrat yerim ve o tür şeylerde genellikle pasta olmaz. Belki bir gün hile yaparım. Belki hanımlarımdan birini getiririm ve her tarafına pasta sürerim."

Seks hayatı umurumda bile değil.

Bates beni zar zor dinlediğimi fark edince elindeki kâğıtları masanın üzerine fırlattı. "Neredesin sen?"

"oturuyorum."

Parmaklarını kafatasına vurdu. "Hayır. ?" "Aklımda çok şey var."

"Bütün hafta garip davrandın. nedir?"

"Ben tuhaf değilim," diye karşı çıktım. "Sen saatte bir milyon mil konuşuyorsun. Benim söyleyecek daha az şeyim var."

"Hayır. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum." Beni azarlayarak işaret etti. "İlk birkaç gün bir şey söylemedim çünkü geçeceğini düşündüm ama belli ki geçmeyecek. Beni evde özlediğın için mi?"

Gözlerimi devirdim. "bile değil."

"O zaman ne oldu? Siena ile her şey yolunda mı?"

Onun adını duymak bile bana acı veriyordu. O kocaman yatakta yanımda kadının olmadan tek başıma uyudum. Yatağa sert ve azgın girdim çünkü onunla sevişemiyordum. Dışarı çıkıp başka bir yerden kadın bulamazdım çünkü istediğim tek kadın Siena'ydı. "İşe yaramadı."

"Ne yürümedi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Biz."

Bates'in ne anlaması yine de birkaç saniye sürdü. "Ne halt oldu? Birbirinize . Ne yaptın sen?"

"Sana bir şey yaptığımı düşündüren nedir?"

Gözleri suçlama dolu bir şekilde kısıldı.

Bakışlarındaki gerçekten nefret ederek gözlerimi . "Konuş benimle, Cato."

"Ben iyiyim." Kâğıtları aldım ve geri attım. "Şunları imzala ve ilerleyelim."

Bates kâğıtları tuttu ama bana kuşkuyla baktı. "Bana kesinlikle söylemeyecek misin?"

"Hayır." Gerçeği kendime itiraf etmek bile zordu. Her şeye sahip olduğumu sanıyordum ve bir an sonra her şeyi kaybettim. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Koridorda kızımın çığlıklarını duyamamak kalbimi kırdı. Siena'nın duşta söylediği şarkıyı dinleyememek de kalbimi kırdı. "Bırak onu, Bates."

Bakışlarının üzerinden bir gölge geçti, bir acı ve incinme fırtınası. Hayatımız boyunca bana pek çok kez kızmıştı ama hiç bu kadar kırılmış gibi görünmemişti. Pa- pers'i topladı ve başka bir şey söylemeden ofisimden ayrıldı.

Siena

O GECE MARTINA'YI BIBERONLA BESLİYORDUM KI KAPI ÇALDI.
çaldı.

Saat neredeyse akşamın sekiziydi, bu yüzden Cato'nun ziyaret için uğradığını düşündüm. Pijamalarımı giymiştim ve saçlarımı topuz yapmışım ama kendimi düzeltmeye fırsatım olmamıştı. Kapıya doğru yürüyüp açarken elim şişeyi ağzına götürdü.

Ama Cato değildi.

Bates'ti.

Ciddi bir ifade ve gözlerinde bir parça hüznle, kendisi gibi görünmüyordu. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bates kapıma gelmesini beklediğim son kişiydi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Kardeşim yalnız yaşarken sen burada yaşıyorsun. Hiçbir şey yolunda değil." Martina'ya baktı ama ona her zamanki sevgi dolu bakışını atmadı. "Cato'nun bütün hafta keyfi yerinde değildi ama geçeceğini düşünmüştüm. Bugün bu konuda onunla yüzleştiğimde bana ayrıldığınızı söyledi ama nedenini söylemedi." Gece haberlerini gösteren televizyona baktı. Uzaktan kumandayı aldı ve ekranı kapattı, böylece etrafımız sessizlikle çevrildi. "Peki, neden?"

"Burada olduğunu öğrenince çok kızacak."

"Umurumda değil. Bana her zaman kızgındır." Kanepeye oturdu ve yanındaki mindere vurdu. "Öyleyse konuş benimle."

Martina'yı kucağıma aldım ve yanına oturdum. Biberonunu emmeye devam etti, gözleri açıktı ve amcasına bakıyordu. Pompalamaya başlamışım-

Böylece meme uçlarım daha da hassaslaşmayacaktı. "Sana hiçbir şey söylemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Ve içimde aptalca bir şey yaptığına dair bir his var. Her zaman aptalca bir şey yapar. Aptal olanın ben olduğumu söylüyor ama ben onun kadar ilişkileri berbat etmiyorum."

"Peki... bana evlenme teklif ettiğini söyledi mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldığında, cevabımı almıştım. "Hayır. Ne zaman?"

"Bir hafta önce."

"Ve sanırım hayır dediniz...? Gerçi neden hayır dediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşim tanıdığım en iyi adamdır. Bazen çok sert ve hatalar yapabiliyor ama seni seviyor Siena. Seni gerçekten seviyor."

"Beni sevdiğini biliyorum. Ama beni yeterince sevmiyor."

"Neden ?" diye fısıldadı. "Sana evlenme teklif ettiğinde ne dedin?"

"Hayır demedim... ama evet de demedim. Ona benimle evlenmek istiyorsa işinden vazgeçmesi gerektiğini söyledim. O şirketin bir parçası olmaya devam ettiği sürece, her zaman tehlikede olacağız. Ve bunu Martina'ya ya da sahip olduğumuz diğer çocuklara yapamam. Ailemle olan onca şeyden sonra, bunu anlayacağını düşünmüştüm. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu anlayacağını düşünmüştüm. Ama o hayır dedi..."

Bates gerçek bir şaşkınlıkla gözlerimin içine baktı, sanki az önce onunla paylaştığım hikâyeye inanamıyormuş . Elleri kucağına gitti ve bakışlarını ileriye çevirerek söylediğim her şeyi düşünmeye başladı. "Yani senin yerine şirketi mi seçti?"

Başımı salladım. "Fikrini değiştirmeyeceğini söyledi. Ama ben de fikrimi değiştir."

Başını sallayarak sessizce iç çekti. "Bu hiç mantıklı değil."

"İşte böyle oldu..."

"Cato'yu her gün görüyorum ve perişan halde. Ofiste bile kafası yerinde değil. Akli hep başka yerlerde. Seninle tanışmadan önce de bana sıkıldığını söylemişti... her gün aynı şeyleri yapıyormuş. İşinin artık onu tatmin etmediğini biliyorum. Ve onu mutlu gördüğüm tek zaman seninle olduğu zamanlar. Yani, bu hiç mantıklı değil."

"Ben de anlamıyorum."

Bates avucunu çenesine sürterek sessizce iç geçirdi. "Kendine gelecektir. Geleceğini biliyorum. Onunla ilgili daha karmaşık bir şeyler var. Onunla konuşacağım."

"Verdiğim tepkinin onu incitmiş olduğunu biliyorum." Yıldızların altında bana içini dökmüş, yapabileceğini düşünmediğim kadar tatlı şeyler söylemişti. Şimdiye kadar tanıdığım en şefkatli ve en ilgili adama dönüşmüştü. Ve sonra bana evlenme teklif etti... sadece reddedilmek için. "Belki bu onun gururunu incitmiştir. Bir egosu var. Ama bu şartlar altında onunla bir hayat kurmak istemiyorum. Ailemi güvende tutmak zorundayım ve o bu işe bulaşmaya devam ettiği sürece biz her zaman hedef olacağız. Geçmişten ders almalıyız..."

"Anlıyorum Siena. Gerçekten anlıyorum." Kalçamı okşadı. "Onunla konuşacağım."

"Bunun ne kadar iyi gideceğinden emin değilim."

"Hiç de iyi gitmeyecek," dedi gülerek. "Ama denemek zorundayım. Sen onun başına gelen en iyi şeysin. Seni bir kenara atmasına izin vermeyeceğim."

Ona gülümsedim. "Çok ..."

"Kardeşimin aklından neler geçiyor bilmiyorum ama belli ki kötü bir durumda."

"Belki de şirketi tek başına idare etmen için seni bıraktığı için kendini çok suçlu hissediyordur."

Başını iki yana salladı. "İdeal olarak, onun orada olmasını isterim. Ama istifa etmek isterse de anlayışla karşılarım. Bunu kendi başıma halledebilirim. Ayrıca, kardeşimin mutlu olmasını istiyorum. Mutlu olduğu için ona nasıl kızabilirim ki?"

Kolunu okşadım ve ona olan sevgimin arttığını hissettim. "Cato ve ben birlikte olsak da olmasak da seni seviyorum, Bates. Seni bir kardeş gibi seviyorum." Başımı omzuna yasladım ve kolumu onunkine bağladım.

Ona yaslandığımı hissedince hareketsiz kaldı. Söyleyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyordu ve sessizlik aramızda kaldı. Sonra başını benimkine yasladı ve iç çekti. "Ben de seni seviyorum Siena."

Cato

BATES KAPISINA GELDİĞİ ANDA ORADA OLDUĞUNU ANLADIM.

Ve onun da benim kapıma dayanması an meselesiydi.

Meraklı pislik.

Siena'nın evine vardıktan iki saat sonra ön kapıma geldi ve girişe adımını attı. Adamlarım bana araba yolunun sonundaki kapıya yaklaştığını söylediler, ben de eşofmanlarımla aşağıya indim ve içeri girmesini bekledim.

Kapıyı kendisi açtı ve eşikten geçti, çünkü dünyada buna hakkı olan tek kişi oydu. Benimle yüz yüze geldi ve yüzümdeki kızgın ifadeyi görünce her şeyi bildiğimi anladı. "Bana kendin söylemeliydin."

"Arkamdan iş çevirmeni beklemiyordum."

"Arkandan iş çevirmedim. Yeğenim onda." İş gününün sonunda doğruca Siena'ya gittiği için üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı. "O hâlâ aileden biri. Başına gelen en güzel şeyi mahvetmeyeceğinden emin olmalıyım."

"Artık çok geç," dedim acı acı.

"Çok mu geç?" diye sordu. "Kesinlikle çok geç değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve girişte duran kardeşime baktım. Siena'yla konuştuğu için ona öfkeliydim ama ona kendim sır vermediğim için ona çok da kızamıyordum.

"Sensiz perişan durumda." Ve ben de onsuz mutsuzdum.

"Bunu neden yapıyorsun? Sadece ona istediğini ver. İsteği temelsiz değil ki. Bizim her gün yaptığımız saçmalıklar yüzünden ailesi yok . Hayatının farklı olmasını istiyor." Ellerini ceplerine soktu ve aramızda birkaç adım mesafe bıraktı. "Benim için endişeleniyorsan, endişelenme. Ben iyi olacağım, Cato. Bana ne kadar sıkıldığını bile söyledin. Çinlilerle o anlaşmayı yaptık, milyonlar kazandık ve sen pencereden dışarı bakıp sıkıldığını söyledin. Siena'dan kesinlikle sıkılmadın. O yüzden şirketteki hisselerinden vazgeçmek zor olmamalı."

Kimsenin nasıl hissettiğimi anlamasını beklemiyordum. Ne kadar açıklarsam açıklayayım, tek önemsedğim şey para gibi görünüyordu. "Tüm yetişkin hayatım o şirketle geçti. Beni yaşlandırdı, sertleştirdi. Beni bir çocuktan bir erkeğe dönüştürdü. İlk kez kendi ayaklarımın üzerinde durdum ve kimseye ihtiyacım olmadığını kanıtladım. Annemin bana bakmasına ihtiyacım yoktu, ben ona baktım. Babama, o beni büyütmeden de iyi olduğumu kanıtladım. Tüm dünyaya, dostlarıma olduğu kadar düşmanlarıma da bu ülkedeki en güçlü adam olduğumu kanıtladım."

Bates dinledi ama sanki tüm bunları neden söylediğimi anlamamış gibi biraz şaşkın görünüyordu.

"Siena'nın tanıştığı adam bu. Her şeyi gerçekleştirebilecek güçlü, hükmeden, varlıklı adam. O şirket olmadan... Ben sadece bir adamım. Özel biri değilim. Farklı değilim. Siena güçlü bir erkeğe ihtiyacı olan güçlü bir kadın. O şirket olmadan ben neyim?"

"Cato... sen daha önce olduğun adamla aynısın. Artık bir koltuk değneği olarak buna ihtiyacın yok. Belki başlangıçta kimliğin buydu ama artık değil. Seni sen olduğun için seviyor, eşofmanlı adam olduğun için, takım elbiseli adam olduğun için değil. Sadece ondan uzaklaş."

Bunu düşünürken başımı öne eğdim. "Bana bir ültimatom verdi. Ona evlenme ettim, o da bana ültimatom verdi."

"Çünkü o nasıl bir hayat istediğini biliyor. Hayatlarınızı birlikte geçirmeden önce bu konuda anlaşmanız gerekir."

"Bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum," diye tersledim. "Kararları onun vermesinden ve bize ne olacağına onun karar vermesinden hoşlanmıyorum. Kontrol bende. Ben sağlayıcıyım. Erkek olan benim."

Başını hafifçe salladı. "Bu diğer kadınlarda işe yarayabilir ama Siena'da işe yaramaz ve sen de bu yüzden onu seviyorsun. Gücü onunla paylaşıyorsun. Evlilik böyle bir şeydir. Onu elinde tutmak istiyorsan bunu kabul etmen gerekecek. Seninle evlenmeye çalışmıyor."

Seni hadım etmek. O sadece çocuklarını korumaya çalışıyor. Egonu bir kenara bırakmalı ve hayatının geri kalanında her gün ödün vermek zorunda kalacağını anlamalısın."

Asla taviz vermedim. Her zaman istediğimi aldım. Her zaman yetki bendeydi, çünkü bu her şeyin benim istediğim gibi gitmesini garanti ediyordu. Şimdi bu kadın beni kendisine aşık etmişti ve benden tüm yaşam tarzıma sırtımı dönmemi istiyordu. Şirketimden vazgeçmemi ve sessiz bir varoluşa dönmemi istedi. Belki onun için sadece bir işti ama benim tüm kimliğimdi. İtalya'nın en zengin ve en korkutucu adamıydım. Artık sadece bir erkek olacaktım.

"Önemli olan tek şey bu, onu seviyorsun. Onsuz yaşayamazsın. Üçünüz bir ailesiniz. O yüzden ona istediğini ver. Ya pes eder ve mutlu olursunuz... ya da inatçı olur ve hayatınızın geri kalanında mutsuz olursunuz."

Siena

MARTINA YALNIZ YAŞAMAYA BAŞLADIĞIMIZDAN BERİ HIÇ SAKINLEŞMEMİŞTİ.

Her zaman babasını özliyordu.

İnanılmaz derecede tatlıydı ama aynı zamanda yürek parçalayıcıydı.

Eski evimizi özledim. Cato'yu özledim. bir aile olarak yaşadığımız hayatı özledim.

Ama Cato beni reddetmeye devam etti.

O sabah kahvaltıdan sonra Martina'nın ağlama sesini duyunca aceleyle üst kata çıktım. Beşiğine ancak varabilmişim ki bir tur atıp aceleyle tuvalete gitmek zorunda kaldım. Birden midemin bulandığını hissettim ve tam tuvalete ulaştığımda kustum.

Kahvaltım geldi ve yemek midemden çıktıktan sonra kendimi daha iyi hissettim.

Yumurtalar yüzünden olmalı.

En son ne zaman böyle hasta olduğumu hatırladığımda duvara yaslandım ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Hamile olduğumu fark edene kadar her sabah hastaydım. Hamilelik testi bile yapmadan gerçeği öğrenmişim. "Neden Cato beni hep hamile bırakıyor...?" Kısa bir an için, ona benzeyen bir oğlum olacağını hayal ederek mutlu oldum. Ama sonra içinde bulunduğumuz durumu hatırladım... ve birlikte bile değildik.

Martina hayatımı kurtardı ve belki de ikinci bebeğimiz ilişkimizi . Birbirimizden uzaklaşmaya çalıştığımızda bile kızımız bizi birbirimize bağlıyordu. Şimdi bu tekrar oluyordu. Banyoda kaldım ve diğer odada kızımın ağlamasını dinledim. Sadece mızızlandığını biliyordum, bu yüzden

ve onu . Ona haberi verdiğimde Cato'nun mutlu olacağını biliyordum ve belki de bana istediğimi verecek kadar mutlu olacaktı.

Ya da belki de fark yaratmayacaktır.

Arka cebimdeki telefonum çaldı, ben de çıkardım ve ekrana baktım.

Tanımadığım bir numaraydı. Cevap

verdim. "Ben Siena."

"Hey, Siena." Derin sesi doğuştan güçlüydü, hak etmek zorunda kalmadan otoriteyi elinde tutuyordu. "Ben Crow Barsetti."

Onunla bir yıldır konuşmamıştım. Son konuşmamız sırasında hâlâ Cato'yu nasıl yakalayacağımı bulmaya çalışıyordum. Cato'nun sanat koleksiyoncusu olarak iş bulmamı sağlayan oydu. "Selam... Nasılsın? Uzun zaman oldu."

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Crow Jr.'ın ikinci doğum gününü kutladık."

"Aww... bu çok güzel." Artık kendi kızım olduğu için çocuk sahibi olmanın ne kadar harika bir şey olduğunun farkındaydım.

"Nasılsın?" diye sordu. "Sen ve Cato'nun sakinleştiğinizi fark ettim."

"Vardı... ama kısa süre önce ."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bir kızınız olmasına rağmen mi?" "Bu uzun bir hikaye..."

"İstersen zamanım var."

"Şey..." Ona Cato'nun yeraltı suç dünyasındaki hayatından vazgeçmeyeceğini, bu yüzden tek başıma kaldığımı söyledim. Babamdan da bahsettim. "Babamı annemle birlikte gömebildim. Cato bunu başardı... bu yüzden ona sonsuza dek minnettarım."

"Bu çok güzel. Anne ve babamı hiç gömme fırsatım olmadı, sadece kız kardeşimi gömdüm."

"Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi. "Uzun zaman önceydi. Cato hakkında... Bir adamın kendi elleriyle inşa ettiği bir şeyi bırakıp gitmesinin zor olduğunu anlıyorum. Bu onu bir erkek olarak tanımlıyor, ona güç veriyor. Bağımlılık yapar... Bir odaya girdiğinizde oradaki en güçlü adam olduğunuzu bilirsiniz. Dünyada bu duygudan hoşlanmayan kimse yoktur. Tüm bunlardan vazgeçmek... bilinmeyen için... herkes için zor olurdu."

"Yani ben gerçekçi değil miyim?"

"Hiç de değil," dedi. "Her konuda haklısın. Mesele olup olmayacağı değil, ne zaman olacağı. Birisi Cato'ya zarar vermeye çalışacak ve bunu yapmanın en iyi yolu da sana ve çocuklarına zarar vermek. Tercihen senin çocuklarına. Eğer ailesini korumak istiyorsa, havluyu asmak tek seçeneği."

"Ama bunu yapmayacak."

"Biraz zamana ihtiyacı olabilir. İyi bir baba mı?"

Onu Martina ile hayal ettiğimde . "En iyisi."

"O zaman yola gelecektir. Sadece bu karara kendi şartlarıyla varmak istiyor. Bu da ona daha az fedakarlık yapıyormuş gibi hissettirir."

"Neredeyse iki hafta oldu ve bunu henüz yapmadı..." Hayatımın en uzun iki haftasıydı. Bizi eve geri götürmesi için kapıdan içeri girmesini bekleyip durdum ama hiç girmede. Gecenin bir yarısı beni sevdiğini ve özlediğini söyleyen telefonlar bekliyordum. Ama bu da olmadı.

Crow sessizdi.

"Bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum... ama onunla konuşabilir misiniz?"

Crow bir şey söylemedi.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Ama belki bu hikayeyi başka bir güçlü adamdan dinlemek onun mantıklı düşünmesini sağlar."

"Beni vurabilir."

"Ben oradayken olmaz. Yapmamasını istesem bile sana asla zarar vermez." Bana hala bir cevap vermedi.

"Hiçbir şeye karışmak istemediğini söylediğini biliyorum-"

"Yapacağım. Sana daha önce yardım edemedim ama bu konuda yardım edebilirim.

Bu sadece bir sohbet, değil mi?"

Göğsümün içinde bir umut duygusu patlarken banyo duvarına baktım. "Çok teşekkür ederim... çok."

Cato

BATES AÇIK KAPIMDAN İÇERİ ADIM ATTİ. "ONUNLA KONUŞTUN MU?"

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan ayırmadım. "Cevabı zaten biliyorsun." "O zaman başka şekilde ifade edeyim. Onunla *ne zaman* konuşacaksın?" "Bates." Adını uyarıcı bir tonda söyledim. "Sen karışma."

"Ben senin kardeşinim. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak benim sorumluluğum. Ve bu her iki taraf için de geçerli."

"Şu anda aptallık ediyorsun."

Salona geri döndü ve birine işaret etti. "Burada sizi görmek isteyen birkaç kişi var."

"Kim?"

Koyu kahverengi saçlı, uzun boylu bir adam içeri girdi. Ela gözleri, bronzlaşmış teni, siyah kot pantolonu ve ona uygun gömleğiyle tanıdık gelmişti. Ellili yaşlarının sonlarında bir adamdı ama yirmili yaşlarının başındaymış gibi hareket ediyordu. Masama yaklaştı, benden korkmuyormuş gibi bakışlarımı tuttu - ama düşmanca da değildi.

Siena onun arkasından içeri girdi, koyu mavi bir sundress ve sarı bir hırka içinde çok güzeldi. Martina yanında değildi. Beni pusuya düşürdüğü için biraz suçlu görünüyordu ama bunun için özür dilemedi.

Ona kızgındım ama bu kadar güzel görünürken onu sevmemek de zordu. Saçları sevdiğim gibi kıvrılmıştı ve Noel'de ona hediye ettiğim bileziği takmıştı. Tanımadığım adamın yanında duruyordu. "Cato, bu Crow Barsetti... benim bir arkadaşım."

Crow elimi sıkmak için elini uzatmadı. Bu ofise adım atan çoğu erkek hemen kıcıımı öperdi, ama o

pratik yapmakla uğraşmadı. Hafifçe başını sallayarak onayladı.

Sonunda gözlerimi Siena'dan ayırıp Crow'a baktım. "Daha önce tanışmıştık."

"Ama neredeyse on yıl oldu." Kendini koltuğa bıraktı ve bacak bacak üstüne attı. "Şarabımın hayranı olduğunuzu duydum."

"Öyleyim." Siena'ya tekrar baktım, bu buluşmanın amacını anlamamıştım.

Onun yanına oturdu. "Sen ve Crow'un pek çok ortak noktası var. Sana hayat hikayesini anlatabileceğini düşündüm... ve belki seninle yeniden bağ kurabilir."

Geçenlerde ondan bahsettiğini hatırladım, taşrada basit bir hayat için suç hayatını bırakmıştı. Bunu ailesini korumak için yapmıştı ve şimdi de beni aynı şeyi yapmaya ikna etmesini istiyordu. Bu jest beni rahatsız etti. "Bu adamın ne söyleyeceği umurumda mı sanıyorsun? Bu onun hayatı, benim değil."

"Sadece dinleyebilir misin?" diye sordu sessizce. "Hayatını kurtardığım için en azından bunu yapabilirsin."

Her bunu yüzüme vururdu. "Peki, tamam. Ama onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Siena bu istek karşısında sertleşti. "Ona zarar veremezsin, Cato. Ona elini sürersen kızını alır götürürüm."

Bu tehdit hoşuma gitmedi. Bu sadece öfkemi arttırdı. "Arkadaşın olarak gördüğün birine zarar vereceğimi düşündüğüne göre benim hakkımda çok az şey düşünüyor olmalısın. Babanın cesedini düzgün bir şekilde gömebilmen için geri getiren bir adama yakışmıyor." Eğer yüzüme bok atmak, ben de aynısını ona yapabilirdim.

Siena çıkmadan önce bana soğuk bir bakış attı.

Şimdi Toskana'da benden daha batıda yaşayan ünlü şarap üreticisi Crow Barsetti ile baş başa kalmıştım. "Hikâyeni biliyorum. Kurukafa Krallar yönetimi ele geçirmeden önce güçlü bir silah tüccarı olduğunu biliyorum. Şimdi şarap yapmak ve ailenizle vakit geçirmek için kırsal kesimde ortadan kayboldunuz. Siena'nın bana öğretmeye çalıştığı dersi anlıyorum."

"Yine de öğrenmeyi reddediyorsun."

Gözlerim onun yüzünde kısıldı, bu adamın benimle bu şekilde konuşacak cesarete sahip olması beni şok etti.

"Ona nasıl baktığını görüyorum." Ona fırlattığım öfke dolu bakışları görmezden geldi. "Damadımın kızıma bakışı böyle ve

Oğlum karısına böyle bakıyor. Otuz yılı aşkın süredir evli olmama rağmen ben de karıma böyle bakıyorum. Onu seviyorsun."

"Bu oldukça açık."

"Ama neden onun hak ettiği gibi bir erkek olmadığımız belli değil. Bir erkek, ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye istekli olmadığı sürece bir kadını sevdiğini söyleyemez. Bu yüzden bir erkek doğru kadını ararken çok seçicidir. Çünkü gerçek bir erkek bu sözleri söylediğinde yapması gereken fedakarlıkları bilir. Herhangi biri için fedakarlık yapmayız. Sadece onsuz yaşayamayacağımız biri için. Siena'nın senin için öyle biri olduğu açık ama yine de doğru olanı yapmıyorsun. Bana sorarsanız bu sorumsuzluk."

Bu adam çok cüretkârdı. "Siena hayat hikâyeni paylaşacağını söyledi, beni kışkırtacağını değil."

"Hayat hikâyemi biliyorsunuz. Karım hamile kaldığı anda her şeyimi feda ettiğimi biliyorsun. Her şeyden vazgeçene kadar asla güvende olamayacağımızı biliyordum. Ve uzun bir süre mutluyduk. Oğlum büyüdüğünde, onu korumaya çalıştığım saçmalıklara bulaştı... ve sonra döngü yeniden başladı. Erkekler hırs, para ve güçten kolayca etkilenir ama bunlardan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz. Senin yaşındayken ben de aynı durumdaydım. Tek istediğim am, para ve güçtü. Ama bir kez doğru kadınla tanıştığımda... hepsi saçmalığa dönüştü. Taşradaki sakin hayatımı onca yıllık güce değişmezdim. Asla. Bu geçişi yapmak zor, anlıyorum. Ama sen bunu yapana kadar ailen hep risk altında olacak. Onları güvende tutabileceğini düşünecek kadar kibirlisin ama yapamazsın. Bir gün biri seni alt edecek... ve sen her şeyini kaybedeceksin."

Kızımı çok seviyordum ve eğer bir şey olursa ölürdüm. başına geldi. Henüz konuşamıyordu bile ama ben onunla bir bağ kurmuştum bile. Martina'yı görmek için Siena'nın evine uğradığımda, kollarımdayken neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Ona sarıldığım anda ağlamayı kesti ve bunun benim sayemde olduğunu biliyordum.

"Bu riske gerçekten değer mi, Cato?" Bu adam kapıdan içeri girmiş ve hemen bana patronluk taslamıştı ama onda misilleme yapmamı engelleyen bir şey vardı. "Mucizevi bir şekilde sevdiğin kadını buldun ve birlikte bir kızınız oldu. Başka bir şeyin gerçekten önemi var mı?"

"Demek istediğini anladım, Crow."

"Umarım başarmışımdır. Siena iyi bir çocuk. Çok şey yaşadı. Eskiden babasıyla arkadaşım ve onun da senin şu anda yaptığın hataları yaptığını gördüm. Kendini yenilmez sanıyordu... Ta ki şansı tükenene kadar. Ona herhangi bir pişmanlığı olup olmadığını sorabilirsiniz... ama o karısıyla birlikte bir mezarda sıkışıp kaldı."

Siena'nın öldüğü fikrini düşünemiyordum bile, çünkü bu ellerimin titremesine neden oluyordu. Onu kendimden daha çok seviyordum. Martina'yı dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum, Siena da dahil. Crow bir süre bana baktı. "Para önemli değil, Cato. Eşiniz ve çocuklarınızla birlikte yemek masasına oturduğunuzda... bunun bir fark yaratmadığını göreceksiniz. Önemli olan tek şey ailedir."

O akşam geç saatlerde Siena'nın evine vardım. Pencerelerdeki tüm ışıklar yanıyordu ve adamlarım kimsenin mülk sınırını izinsiz geçmediğinden emin olmak için çevreye yayılmışlardı.

Gözlerim ön kapıya takıldı ve habersizce uğradığım tüm geceleri hatırladım. Kilidi açardım ve sanki buranın sahibiymişim gibi, sanki onun sahibiymişim gibi içeri girmeme yardım ederdim. Sonra da gece boyunca onun bedenine sahip olur, olabildiğince çok içine girerdim çünkü bu bana hayattaki her şeyden daha fazla zevk verirdi. Evi rahat ve konforluydu, benim mülkümün asla taklit edemeyeceği bir cazibeye sahipti.

Muhtemelen onun varlığıyla dolu olduğu için.

Kapıya doğru yürüdüm ve kendimi içeri almak yerine kapıyı çaldım.

"Kapı açık," diye seslendi içeriden.

İçeri girdim ve Siena'nın mutfakta bulaşıkları yıkadığını duydum. Musluk kapandı ve beni karşılamak için oturma odasına geri döndü. Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu, sanki bütün gece beni bekliyormuş gibiydi.

"Nerede o?" Martina için burada değildim ama yine de sormak istedim.

"Odasında uyuyor. İstersen onu görebilirsin ama uyandırmamaya çalış. Onu indirmem çok uzun sürdü..."

Çünkü burayı sevmiyordu. İkimizi bir arada görmek, bizi yeniden mutlu görmek istiyordu. O sadece bir bebektir ama odadaki ruh halini anlıyordu. Onu asla terk etmeyeceğime, her gece eve geleceğime söz vermiştim. Bu sözü çoktan bozmuştum.

Siena bana yaklaşmadı. Sanki sevgili değil de yabancıymışız gibi aramızda bilerek mesafe bıraktı. "Crow'dan uğramasını istediğim için özür dilerim. Sadece düşündüm ki... belki o sana bir şeyler anlatabilir."

"O zaman gerçekten bırakmamı mı istiyorsun?"

Sanki bu soru ona acı veriyormuş gibi iç çekti. "Sadece güvende olmamızı istiyorum." Eli karnının üzerinde gezindi, tıpkı hamileyken yaptığı gibi. "Bunu başarmanın tek yolu bu."

Gözlerim onun eline, kendini tutuş şekline takıldı.

"Seni seviyorum." Bu sözleri sulu gözlerle söyledi. "Seni özledim. Yeniden bir aile olmamızı istiyorum. Ama çocuklarımıza bir şey olması riskini göze alamam. Eğer böyle bir şey olursa, seni asla affetmem..."

Kendimi affetmezdim. Ona yaklaştım, hâlâ karnına bakıyordum. "Bebeğim?"

Bakışlarını kaldırıp bana baktı.

Nabzım boğazımda hızlanırken elim onunkinin üzerinde gezindi. Aklıma bir olasılık geldiğinde nefesim titreyerek çıktı. "Hamile misin?"

Cevap vermedi ama vermesi de gerekmiyordu. Sulu gözleri bana her şeyi anlatıyordu.

"Bir bebeğimiz daha olacak." İki elim de karnına gitti. Eskisi gibi dümdüzdü ama içinde daha fazla hayat olduğunu bilmek beni yeniden heyecanlandırdı. "Bu... harika."

"mi?" diye fısıldadı. "Bir bebeğimiz daha olacak ama biz bir aile değiliz."

"Tabii ki biz bir aileyiz-"

"Eğer ayrı kalırsak olmaz. Bizi korumak için elinden gelen her şeyi yapmazsan olmaz. Eğer doğru olanı yapmak istemiyorsan bizi hak etmiyorsun." Ellerimi çekebilmek için geri adım attı. Gözlerinden daha fazla yaş akıyordu.

"Siena-"

"Eğer hep aynı şeyleri söyleyeceksen seni dinlemek istemiyorum."

"Ben ."

Tuttuğu nefesi bıraktı, umut bir işaret feneri gibi bakışlarına girdi.

Düşüncelerimi toplarken başımı öne eğdim ve bir başlangıç noktası bulmaya çalıştım. Gözlerinin içine bakmak için bakışlarımı tekrar kaldırdım. "Şirketimin beni bir erkeğe dönüştürdüğünü söylemiştim. Beni şekillendirdi, beni biçimlendirdi. Bu benim kimliğim. O olmadan ne ya da kim olduğumu bilemezdim. Sadece sıradan bir adam olurum... ama sonra fark ettim ki zaten sizin sevdiğiniz ben buyum. O şirket olmadan da ben hala benim. Hayatta kendi yolunu çizmiş güçlü ve zengin bir adamım. Her şeyimi Bates'e versem bile, o her zaman benim bir parçam olacak. Ama bunu geçmişte bırakıp geleceği düşünmenin zamanı geldi. Aynı yolda devam eder ve sonuçlarının olmayacağını varsayarsam korkunç bir baba olurum. Baban gibi olmak istemiyorum Siena. O hataları yapmak istemiyorum... ve yapmayacağım."

Elini karnının üzerinde gezdirerek rahat bir nefes aldı. tekrar. "Güzel..."

" zaman sana istediğini vereceğim."

Gözyaşlarını sildi, mutluluk gözyaşlarını.

"Ama karşılığında bir şey istiyorum."

"Ne istersen," diye fısıldadı. "Sana ne istersen veririm, Cato."

Elimi cebime attım ve birkaç hafta önce takmasını istediğim yüzüğü çıkardım. Şık, zarif ve sade, onun için mükemmeldi. Yüzüğü ona doğru tuttum, kayışı baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Bunu tak. Asla çıkarma." Sol elini tuttum ve cevap beklemeden yüzüğü parmağına geçirdim.

Gözyaşlarının arasından gülümsedi, alt dudağı titriyordu. "Söz veriyorum." Göğsüme doğru ilerleyip beni öpmeden önce yüzüğe hayranlıkla bakmak için elini uzattı. Beni sertçe öperken parmakları saçlarıma gömüldü, sanki bu anı önceden hayal ediyormuş gibiydi. "Martina'yı görmek istediğini biliyorum ama-"

Ceketimi çıkardım ve kravatımı gevşettim. "Onu sabah göreceğim."

Parmakları saçlarımı delerken bilekleri arkamda birbirine kenetlenmişti. İçine her girdiğimde inliyordu, başladıktan bir dakika sonra doruk noktasına ulaşmıştı bile. "Cato... Seni seviyorum."

Ona karşı zaten çok serttim, ama şimdi biraz daha sertleştim. İkinci çocuğumuza hamileydi, bu yüzden daha da dayanılmaz hale geldi. Şimdi bana olan aşkını fısıldıyor, adımı diğer kadınların yapamayacağı bir seksilikle söylüyordu. "Ben de seni seviyorum bebeğim." İki hafta bu olmadan gelip geçmişti. İki hafta çok uzundu. Hayatımın geri kalanında her gece bunu istiyordum, sahip olmak için her şeyden vazgeçmem gerekse bile.

Kıçımı tuttu ve beni içine çekti. "İçime gel." Beklerken bakışlarıma baktı, derin nefes alıp verirken dudakları aralanmıştı. Gözlerinde seks delisi bir bakış vardı, sanki benim boşalmamı hissetmek istiyor gibiydi. "Lütfen..." Vuruşlarımı yönlendirdi, yumuşak ve uzun olmasını sağladı.

İçimde derinlere doğru hareket ettim, sonra serbest bıraktım, muhtemelen Martina'yı uyandıracak kadar yüksek bir inilti ile tüm tohumlarımı boşalttım. Ama o anda umurumda değildi. Parmağında elmas yüzüğümü takarken kadınıma doldurmak istiyordum.

"Evet..." Siena içine boşaldığımı hissetmekten keyif alırken kalçalarını belime dolayıp sıktı. "Bu çok iyi hissettirdi."

Yavaşça içinden çıkmadan önce her iki göğsünü de öptüm. Yanına uzandım, onunla yeniden bir araya geldiğim için tüm stresin bedenimden çıktığını hissediyordum. Çok depresif olduğum için bir kez bile mastürbasyon yapmamıştım. Şimdi yeniden bir araya gelmiştik, hem de olabilecek en seksi şekilde.

Ve yolda bir bebeğimiz daha vardı.

Elimi düz karnının üzerine koydum. Daha yeni forma girmişti ama şimdi o göbek yeniden büyüyecekti. Karnı büyüdükçe beni daha çok ediyordu. Sonra gece boyunca ağlayan iki bebeğimiz olurdu.

Dört gözle bekliyordum.

İkimiz de sıcaktan bunalmış ve terlemiştik ama bu onu tutmama engel olmadı. Bacağını kalçamın üzerinden geçirdim, böylece bizi birbirimize yaklaştırabildim. Kolum sırtının alt kısmına yapıştı ve yüzümü onunkine yaklaştırdım.

Şimdi her şey doğru
geliyordu. Yeniden bir
bütündüm.

Ve verdiğim kararlarla ilgili hiçbir pişmanlık duymadım.

"Cato?"

"Evet, bebeğim?"

"Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiç düşünmedim. Neden?"

"Şey, evlendiğimde iri yarı olmak istemiyorum..."

"Bu da ne demek oluyor?" Sekiz aylık hamileyken bile onun devasa olduğunu düşünmemiştim. Onu benim güzel, çok hamile kadınıym gördüyordum.

"Yakında evlenebilir miyiz? Önümüzdeki hafta mesela?" "Düğün planlamak için yeterli zaman var mı?"

"Belediye binasına gideriz ve sonra da bir yerde güzel bir akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm."

Her zaman kadınların gösterişli bir düğün istediğini düşünürdüm, özellikle de yüzyılın en büyük düğününü yapabileceğim için. "Düğün istemiyor musun?"

"Ne için?" diye sordu. "O kadar çok insanla yakın değiliz. Zaten mesele sadece biziz."

"Ama bir elbise diktirmen gerek."

"Benim zaten bir elbisem var."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Annemin." Bana gülümserken dudaklarına baktı. "Hep bunu giymek istemişimdir."

Söylediğini duyduğum en tatlı şeydi. Keşke onunla daha önce tanışsaydım, böylece ailesini zamansız ölümlerinden koruyabilirdim. "Bu iyi olur."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Ama gerçekten belediye binasına gitmek gibi basit bir şey mi yapmak istiyorsunuz?"

Omuz silkti. "Açıkçası nerede yapacağımız umurumda değil ama ayrıntılı bir şey planlamak gereksiz görünüyor. Zaten birlikte yaşıyoruz ve bir kızımız var. Karı koca olmayı düğünden daha çok önemsiyorum. Bunun için heyecanlıyım."

O böyle bir resim çizdiğinde, ben de bunu istediğimi biliyordum. "Kulağa hoş geliyor."

"O zaman belediye binasına gideriz, sonra da birlikte yemek yeriz."

"Geçen seferki gibi yıldızların altında yemek yemeye ne dersin?" Ben sordum. "İlk dansımızı yapabiliriz. Mahremiyetimiz olur. Ve bu sefer beni reddetmen konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü sen benim karım olmaya hazır olacaksın."

Kıkırdadı. "Kulağa zekice geliyor."
"O zaman bu bir plan."

BATES karşımda oturmuş, yüzündeki sırıtışı silemiyordu. "Aklının başına gelmesine sevindim." Kâğıdı imzaladıktan sonra bana uzattı.

Kalemimi tıkladım ve altına imzamı attım. "Siena da öyle."

"Çünkü sen büyük bir pislik gibi davranıyordun." Bir sonraki kâğıdı imzalayıp teslim etti.

"Evet... Farkındayım." İmzamı ekledim.

Adımı tüm resmi evraklardan sildirmek için imzalamamız gereken tüm yasal belgeleri tamamlayarak sistemi devam ettirdik. Halkın gerçekten kenara çekildiğime inanmasını istiyordum ve bunu yapmanın en iyi yolu da yasalar nezdinde bunu resmileştirmekti.

"Tüm bunlarla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Ben sordum.

Bates alay etti. "Zaten işin çoğunu ben yaptım."

Ona ters ters baktım.

"Tamam, belki de yapmadım. Ama her zaman arayabileceğimi biliyorum. Peki, planların ? Yeni bir iş mi açacaksın?"

Omuz silktim. "Bir bebeğim olacak, yüzden muhtemelen bir süre evde kalacağım."

Bates imzalamayı bıraktı ve bana inanmaz bir bakış attı. "Bir dakika, bir bebeğiniz daha mı olacak?"

Başımı salladım. "Siena dün gece bana söyledi."

"artık. Tebrik ederim. Kahretsin, iki bebek mi? Birbiri ardına mı?"

"Evet. istiyorum ama kabul edeceğini sanmıyorum."

"İyi ki istifa etmişsin. Hem çalışıp hem de evde iki küçük çocuk sahibi olmak imkansız olurdu."

"Siena bunu halledebilirdi ama ben bunun bir parçası olduğum için mutluyum. Baba olmayı seviyorum... Bu güzel bir şey."

Bates bu yorumum için benimle dalga geçmedi. "Bence babalık sana yakışıyor. Bizim babamız boktan biriydi ama sen yılın babası oldun. Bazen işlerin böyle yürümesi çok komik."

"Bence sen de iyi bir baba olurdun."

Sanki şaka yapmışım gibi güldü. "Benim için çocuk yok. Prezervatif kullanacağım."

"Bir gün prezervatifleri bırakacaksın. Ve eğer bir kaza olursa... bunun için çok fazla endişelenme."

"Böyle bir duruma kadar aptal değilim." Bir yığın kâğıdı imzaladıktan sonra bana doğru itti. "Ama iyi ki senin için iyi oldu."

"Gerçekten iyi." Tüm imzalarımı kâğıtlara ekledim ve sonra onları geri ittim. "Burası resmen senin. Sakın berbat etme."

"Deneyeceğim," dedi. "Paranı sonra gönderirim."

"Pekala." Resmen emekli olmuşum. Milyarlarım vardı ve artık onunla yapacak hiçbir şeyim yoktu. Evim zaten bana aitti ve hamile nişanlım çocuklar bu kadar küçükken hiçbir yere seyahat etmek istemiyordu. Crow'un seveceğime yemin ettiği sakın hayat için yerleşme zamanı gelmişti. "Sanırım eve gitmeliyim o zaman."

"Evet." Bates ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. Neredeyse hiç yapmadığımız bir şey yaptı ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Seninle gurur duyuyorum."

"Her şeyi sana teslim ettiğim için mi?" Sırıtarak sordum. Artık Bates her şeye, istediği gibi tüm şirkete sahipti. Resmen benden daha zengindi ve muhtemelen bununla övünecekti.

"Hayır." Çekilmeden önce omzuma . "Mutlu olduğun için."

Siena

BU KEZ EVIMDEN TEMELLİ AYRILDIM VE ONU SATMAYA KARAR VERDİM.

Artık ona ihtiyacım biliyordum.

Tavan arasındaki kutuları karıştırdıktan sonra aradığım parçayı buldum. İnci beyazı ve satenden yapılmıştı, bunca yıldır tozlanmamıştı çünkü mükemmel bir şekilde korunmuştu. Parmak uçlarımda kumaşını hissettim ve ağlamamaya çalıştım.

Keşke annem de burada olsaydı.

Elbiseyi aşağıya taşıdım, Landon beni bekliyordu.

"Anladın mı?" Beni yere indirirken ellerini kalçalarıma koydu. Sonra kapıyı tekrar tavana doğru itti.

"burada." Ona uzattım. "Çok güzel, değil mi?"

"Kesinlikle farklı bir tarzı var..."

Annemle babam yirmi küsur yıl önce evlendiler, dolayısıyla o zamanki tarz şimdikinden çok daha farklıydı. "Ben de bunu seviyorum. Benzersiz, özel. Ve annem bunun içinde çok güzel görünüyordu."

Kardeşim bana şefkatli bir bakış attı. "Sen de çok güzel görüneceksin."

"Teşekkürler, Landon." Onu kanepenin üzerine koydum ve evin etrafına bir göz attım. "Burayı satıyorum. Artık tutmak için pek bir sebep yok."

"Mantıklı. Ama benim daha iyi bir fikrim var." Bana dönmeden önce oturma odasını ve mutfağı inceledi. "Onu bana ver. Yarın milyarder olacaksın, yani paraya ihtiyacın yok. Ev de ailede kalır."

"Fena fikir değil."

"Ayrıca, tüm bu eşyaları taşımak zorunda değilsiniz."

"Artık , bu yüzden gizlenmene gerek yok. Daha iyi bir yer bulabilirsin."

"Ama benim bir işim yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bedava bir yerde yaşamak ideal olurdu. Ve daha da önemlisi, sana Fransa'da iki aydan fazla dayanamayacağın bir ev aldım. Yani bana borçlusun."

Gözlerimi devirdim. "Beni suçlamana gerek yok. Onu almanı istediğimi biliyorsun. Belki güzel bir kızla tanışırsın ve burada yaşarsın."

"Ya da pek hoş olmayan kızlar..."

Koluna şakacı bir şekilde vurdum. "Yarın görüşürüz."

"Seni ele mi veriyorum? Bilmem gereken bir şey mi var?" Benimle kapıya kadar yürüdü.

"Hayır. Sadece belediye binasına gidip evrakları imzalayacağız. Süslü bir şey değil. Daha sonra eğleneceğiz."

"Bu kulağa hiç romantik gelmiyor."

"Ama bizim için olacak. Tekrar hamile olduğum için, tekrar kocaman olana kadar beklemek istemiyorum. Geçen sefer çok rahatsızdım ve çok çirkindim. Hâlâ ayaklarımı görebiliyorken evlenmek istiyorum."

"Anlaşılabilir."

"O zaman bizim akşam yemeği yiyeceğiz." "Tamam, kulağa sıkıcı geliyor."

"Ama arka bahçede yıldızların altında romantik bir akşam olacak. Birlikte yaz akşamının tadını çıkaracağız. Güven bana, çok güzel olacak."

"Çocuğun evdeyken ne kadar güzel olabilir ki?" Benimle birlikte ön kapıdan çıkıp Cato'nun arabalarından birinin beklediği yere doğru yürüdü.

"Bu her şeyi da güzelleştiriyor."

Yan taraftaki, artık neredeyse hiç kullanmadığım eski arabama baktı. "Onu da alabilir miyim?"

"Tanrım, çok ucuzsun."

Omuz silkti. "Eğer kullanmayacaksan, neden olmasın? Muhtemelen bir Ferrari ya da başka bir şey alırsın."

Güldüm. "Kendimi bir Ferrari'nin içinde göremiyorum. Cato muhtemelen bir daha kendi arabamı kullanmama izin vermez."

"O zaman kesinlikle almalıyım."

"Pek senin tarzın değil. Ucuz ve tozlu."

Arabayı inceledi, boyayı ve camları kaplayan kiri gördü. "Biraz dikkatle yepyeni görünecek."

"Tamamsenindir. Eski işimi de mi istiyorsun?"
"Hayır," dedi gülerek. "Başka bir şey bulacağım. Ama şimdilik emeklilik umurumda değil."
"Cato yeni bir işyeri açtığında, sana orada bir iş bulabilirim."
Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadakayla ilgilenmiyorum."
Ona kuşkuyla bir bakış attım, sonra da arabaya ve eve baktım.
"Gerçekten mi?"
"Seninle durum farklı. Sen ailedensin."
Arabaya yöneldim ve Cato'nun adamlarından birinin arka kapıyı açmasını izledim. "Yarından sonra Cato da aileden biri olacak."

DÜĞÜN GÜNÜMÜZ şekilde geleneksel değildi.

Özel bir akşam yemeği için evimize dönmeden önce birkaç arkadaşımız ve aile üyemizle belediye binasında evlenmeye karar verdik. Gösterişli değildi ama bizim için kesinlikle özeldi.

Belediye binasına gitmeden hemen önce birbirimizi ilk kez görmek üzere anlaşıştık. O beni merdivenlerin dibinde bekleyecek, ben de annemin gelinliğiyle merdivenlerden inerek görkemli bir şekilde görünecektim.

Cato'nun bana verdiği bileziği, inci küpeleri ve inci kolyeyi taktım. Annem şık bir kadındı, bu yüzden elbisesi de şıktı. Yatak odamdan çıkıp en üst merdivene ulaştım, gözlerim hemen altta Cato'yu aradı.

Orada, koyu mavi takım elbisesi ve kravatıyla duruyordu. Gözleri benim pozisyonuma odaklanmıştı çünkü uzun bu anı bekliyordu. Beni görür görmez gözleri daha da odaklandı ve ağzının kenarı gülümsedi. Sevdiğim çocuksu cazibesini gösteren gözleri aşkla parlıyordu.

Aşağıya doğru inerken parmaklıkları kavradım ve gözlerimi hep onunkilerden ayırmadım. Aşık olmayı beklediğim son adamdı ve bu kadar derinden güvenmeyi beklediğim son adamdı. Ve kesinlikle uğruna hayatımı riske atmayı beklediğim son adamdı. Şimdi birlikte bir ailemiz vardı, bir küçük çocuk daha yoldaydı.

Bir yıl içinde çok şey değişmişti.

En alt kata ulaştığında kollarını etrafımda dolaştırdı. Ellerini sırtımdaki dik kıvrıma dayadı ve alnını alnıma bastırdı, gözleri dudaklarımdaydı. Beni girişte tutarken zaman durmuş gibiydi, Floransa'ya gidip hayatlarımızı sonsuza dek birleştirmek için acele etmiyordu. Beni öpmek için dudaklarını dudaklarıma bastırmadı, muhtemelen karısı olana kadar beklemek istiyordu.

Kollarımı onun kollarına doladım ve onunla sessizliğin, aramızda titreşen aşkın uğultusunun tadını çıkardım. Aşkımız çok derinleşmişti ve tam da onu daha fazla sevmeyeceğimi düşündüğüm anda sevmiştim. O benim çocuklarımla babası, koruyucum ve geçim kaynağımdı. O benim her şeyimdi.

Burnunu benimkine sürttü. "Hadi evlenelim."

CATO, özel bir tören yapabilmemiz için belediye binasının geç saatlere kadar açık olmasını ayarladı. Tüm evrakları imzaladık ve katip bizi arkadaşlarımızın ve ailemizin gözleri önünde evlendirmeden önce yeminlerimizi ettik.

Diğer birçok çiftin yaşadığı deneyimin aynısıydı ama bana özel hissettirdi. Birbirini bu şekilde gerçekten seven tek iki kişi bizmişiz gibi geliyordu.

Yüzümü kavradı ve gözlerini kilitledi. "." Kelimeleri geri söyledim. "İstiyorum."

Hiç vakit kaybetmeden eğildi ve beni öptü. Yumuşak bir kucaklamaydı ama sonsuz sevgisi ve bağlılığıyla doluydu. Beni annesi izlemiyormuş gibi öptü ve kardeşim hoşuna gitmezse gözlerini kaırabilirdi - ki muhtemelen öyle yaptı.

Cato uzaklaştığında alnını benimkine yasladı. "Bayan Marino."

"Koca."

Gölümsedi. "Bunu sevdim." Elimi tuttu ve beni ailemize doğru yönlendirdi.

Chiara Martina'yı kucağına aldı ve bu özel günümüzde onu tutabilmemiz için bize teslim etti. "Tebrikler, ikinize de."

"Teşekkürler anne." Cato onu yanağından öptü.

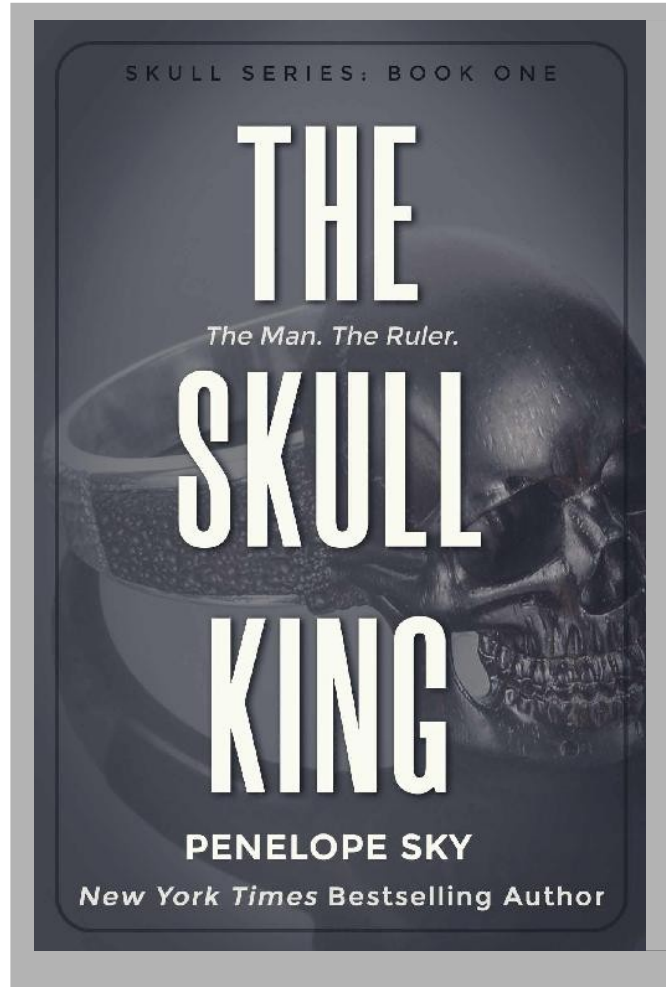
Kızımızı kucağıma aldım ve yüzüne baktım. "Seni özleyeceğiz. Nana ile iyi eğlenceler. Birkaç gün sonra görüşürüz." I

Onu Cato'ya vermeden önce alnından öptüm.

Kendisi de aynısını yapmadan önce onu hafifçe ileri geri salladı. "Yakında görüşeceğiz tatlım." Onu annesine geri verdi. "Hadi birkaç fotoğraf çekelim," dedi Chiara. "Bu şekilde koşabilirsin ve dek mutlu yaşayın."

Penelope Sky'in bu serisini de
beğenebilirsiniz

Kafatası Kralı

Kafatası Kralı'ndan bir teaser için okumaya devam edin

Kafatası Kralı Önsözü

İki Yıl Önce Balto

AKDENİZ TARZI MALİKANE, ŞEHRİN BİRKAÇ MIL DIŞINDAYDI. Floransa'da. Yemyeşil bir peyzajın ve kireçtaşından bir duvarın arkasına gizlenmiş olan bu ev, dikkatlice gözlerden uzakta saklanmıştı. Metaline aile mührünün işlendiği demir kapılar ardına kadar açık bırakılmıştı.

Tansiyon yükseldi.

Bu yüzyılın anlaşmasıydı. Lucian istediğini alıyordu. Ben de öyle.

Ama son derece değerli iki şeyi, erkeklerin elde etmek için her şeyi feda edebilecekleri şeyleri değiş ediyorduk. İkimiz de sahip olduklarımızdan vazgeçmek istemiyorduk ama diğerinin sunduklarına da ihtiyacımız vardı.

Tarafsız, üçüncü şahıslara ait bir yerde buluşmak yerine, onunla malikanesinde buluşmayı kabul ettim. kendisinde olduğunu düşünebilirdi ama ben hiçbir görüşmeye savaşa hazır olmadan gitmedim.

Lucian karşımda oturuyordu; benden neredeyse on yaş büyük, yağlı siyah saçlı, aynı renkte seyrek kaşlı ve kalem izi gibi görünen incecik dudaklı bir adamdı. Bu onu sürekli hoşnutsuz gösteriyordu. Boynunda, giydiği gömleğin V yakasından görünen altın bir haç asılıydı. Sıcak bir yaz günüydü, çok nemliydi ve takım elbise giymenin zamanı değildi.

Takım elbisem bile yoktu.

Siktir et onu. Değerimi kanıtlamak için binlerce dolarlık bir takım elbiseye ihtiyacım yoktu. Çırılçıplak olabilirdim ve insanlar benim kim olduğumu bilirdi. Tam olarak neler bilirlerd.

Purosundan bir nefes daha çektikten sonra kül tablasına koydu. "Önce sen."

Toplantıyı onun arazisinde yapmayı çoktan kabul etmiştim ama bunun nedeni korkusuz olmamdı, işbirlikçi değil. Kireçtaşı duvarı ve silahlı adamları, ona karşı gelmeye karar verirsem çaresiz kalacaktı. Bu arazideki her bir adamı bir keskin nişancıya hedef yaptırdım, bu buluşmaya yanımda getirdiğim adamı saymıyorum bile. Her zaman hazırlıklı gelirdim ve rakibimi, o daha akılsızlığının bile varmadan alt ederdim.

Cebimden kutuyu çıkardım ve aramızdaki masanın üzerine koydum. Kalın bir çıkıntıyla güneşten gizlenmiş geniş bir alan olan evinin arka verandasında oturduk. Solumuzda bir hamak, sağımızda geniş bir veranda oturma düzeni ve etrafında birkaç çıplak kızın sıçradığı büyük bir havuz vardı.

Her zaman meme görürdüm, o yüzden bakmadım.

Lucian kutuyu görür görmez açgözlülükle gözleri büyüdü. Daha kutuya uzanmadan önce gözlerinin sıradan kutuyu tanınması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sanki her an patlayabilecek bir bombaymış gibi, kutuyu son derece dikkatli bir şekilde ele aldı.

"Bu sadece bir elmas, Lucian. Kırılmayacak."

Bakışları yukarı kaydı ve gözlerindeki o yağlı ifade derinleşerek duygusuz bir ifadeye dönüştü. Bir İtalyan olarak göğsünde, taktığı altın takılarla tezat oluşturan gür saçları vardı. Sümsük bir adamdı, para vermediği sürece o kadınları havuzuna sokamayan bir adam. "Sir Francis Drake bunları yüzlerce yıl önce Hindistan kıyılarındaki Sentinellerden aldı. Sadece üç tane var, bunlar sıradan elmaslar değil, kafatası elmasları. Bu yüzden acele etmeyeceğim." Kutuyu kaldırdı ve kapağını açtı.

Kadife astarın içinde, mükemmel bir şekilde kafatasına benzetilerek oyulmuş büyük bir elmas duruyordu. Lucian paraya ihtiyacı olan bir adam değildi ama yine de pahalı şeyler toplamayı severdi.

Gerçek olup olmadığını anlamak için değil ama cazibesini takdir etmek için dakikalarca baktı. "Çok güzel." Kapağı kapattı ve kutuyu pantolonunun cebine soktu.

"Sıra sende." Üç elmasım da vardı ve birinden vazgeçmemin tek nedeni Lucian'da benim istediğim bir şey olmasıydı. O sırada

Omurgası olmayan yağlı bir adamdı, zekiydi. Tamamen fark edilmeyen küçük bombalardan bütün bir şehri yok edebilecek büyük bombalara kadar özel türde bombaların nasıl yapılacağını biliyordu. Sıradan değillerdi, bunun yerine özel olarak tasarlanmışlardı, böylece bir kez etkinleştirildiklerinde etkisiz getirilemezlerdi. Uzaktan patlatılabiliyorlardı. Ve en ilginç, yutulabilen bombalar yarattı. Asit onları parçalamadan önce mide zarında on iki saat boyunca hayatta kalabiliyorlardı. Ama bunlar bile uzaktan patlatılabiliyor, insanı içeriden havaya uçurabiliyordu. Kafatası Kralları acımasız bir hırsız ve zorba çetesiydi ama bizim bile bu tür bir eğlenceye erişimimiz yoktu. Bu mükemmel bir işkence tekniği olurdu ve ayrıca daha önce fethedilmemiş olanları fethetmeyi de kolaylaştırırdı. O patlayıcılara sahip olan tek kişi Lucian'dı ve onları kiminle paylaşacağı konusunda çok seçiciydi. Bu bana düşmanlarımın asla sahip olamayacağı bir avantaj sağlayacaktı.

Lucian ayağa kalktı, pazarlığın kendi payına düşen kısmını geri almak için değil, ama konuşmayı kapatmak için.

Kalp atış hızım değişmedi. Adrenalinim devreye girmedi. Bu hamle can sıkıcıydı çünkü bunu bekliyordum. Lucian hakkında, sözlerinin geçerliliği de dahil olmak üzere çok az şey biliniyordu, bu yüzden yüksek beklentilerle gelmemiştim. Bir adamın ünü her zaman ondan önce gelirdi ve eğer iyi ya da kötü bir ünü yoksa, bu asla iyiye işaret değildi.

"Burada işimiz bitti, Balto. Ben istediğimi aldım ama sen istediğini alamayacaksın." Kısa boylu bir adam olan Lucian'ın korkutucu olmasının tek nedeni patlayıcılara olan takıntısıydı. Onları nerede sakladığını ya da cebinde bir fünüye olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Oturduğum yerden kalkmadım, toplantıyı bitirmemişim. "Bir adamın hayatını nasıl kazandığı umurumda değil. Maaş için adam öldürmesi ya da bir fırında ekmek satması umurumda değil. Bir adamın değeri sözüne bağlıdır. Para, silahlar ve kadınlar gittiğinde, elimizde sadece bunlar kalır. Lucian, ne yaptığını bir düşün. Nasıl bir adam olmak istediğini düşün." Siyah tişörtüm hafif esintinin tenimde nefes almasına izin verecek kadar inceydi. Silah taşımadığım için kot pantolonum biraz bol gelmişti. Pisliğimi bırakmayı kabul etmiştim-binadan dışarı.

Lucian yağlı kaşları yüzüne yükselirken başını hafifçe eğdi. "Kurukafa Kral'ı alt eden adam olmak istiyorum. Şimdi mülkümü terk edin ve iyi günler dilerim." Elini uzattı

evin ön tarafının bulunduğu avlunun kenarına gittim. Adamlarım orada her şeye hazır bir şekilde beni bekliyorlardı.

Yine de ayağa kalkmadım. "İtibarım benden önce gelir ve bunu hak ettim. Size şiddetle oturmanızı ve bu anlaşmayı planlandığı gibi bitirmenizi öneririm."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Etrafınız sarıldı ve sayıca azsınız."

"Öyle miyim?" Aynı sakinliği koruyarak sordum çünkü bu sadece onu kızdırırdı. Bir adam sinirlendiği anda kaybederdi. Ve ben bu eziğin etrafında tur atıyordum.

Gözleri daha da kısıldı.

Doğru kararı vermesini ve yerine oturmasını bekledim. Anlaşmanın gereğini yerine getirmezse evin önünde onu nelerin beklediğini bilmiyordu. Belki dünyanın en değerli elmasını almıştı ama yerine konulamayacak bir şeyi kaybetmek üzereydi.

Yanlış seçti. "Gidin. Şimdi."

Beni vurmayacağını biliyordum çünkü bu, önümüzdeki on yılı savaşıarak geçireceği bir savaşı başlatacaktı. Ama bu alışveriş profesyonel olmaktan çok kişisel olduğu için beni çignemişti. Ayağa kalktım ve masadan kalktım, evin önüne dönerken onun yanında yürüdüm. Üç arabam garaj yolundaydı, camları renkli ve kurşun geçirmezdi.

Silahlı adamları hazır olda durmuş, ani bir hareket beklentisiyle beni dikkatle izlerken çakıllı yürüyüş yoluna yaklaştık.

"Gidin," dedi Lucian. "Adamlarıma ateş açmalarını söylemeden önce."

Oradaki arabaya doğru yürüdüm ve arka kapıyı açtım. Arka koltukta elleri kelepçeli ve bağlı, aynı yağlı siyah saçlara sahip bir adam oturuyordu. Yüzünde tek bir çürük bile yoktu çünkü benim tutsaklığım sırasında ona iyi davranılmıştı. Ama bütün bunlar değişmek üzereydi.

Onu arabadan dışarı çektim.

Sözlerini yutan tıkaca karşı çığlık atmaya başladı.

Lucian bir adım öne çıktı, kardeşinin arabadan çekilip çakılların üzerinde dizlerinin üzerine çöktildiğini görünce gözle görülür bir acı duydu. "Bırakın onu."

Adamlarımdan birinden bir tabanca aldım ve kardeşinin kafasının arkasına doğrulttum.

"Ateş!" Lucian emretti.

Adamları bir şey yapamadan, her biri bir keskin nişancı tarafından vuruldu.

ölü gibi buruştular.

Kardeşi dizlerinin üzerinde dinlenirken titriyor, gözlerinde büyüyen yaşların arasından nefes alırken sırtı inip kalkıyordu.

Lucian elini kaldırdı. "Pekala. Sana istediğini vereceğim-"

Tetiğe bastım.

Vücudu öne doğru düştü ve yüzü çakıllara çarpmadan önce ölmüştü. Vücudu duyulabilir bir gümbürtüyle yere düştü ve kanı etrafındaki kayaları ıslattı.

Lucian'ın daha önceki soğukkanlı kişiliği çoktan yok olmuştu. Dehşet içinde biricik kardeşinin bedenine baktı, siyah gözlerinin yüzüne büyük bir acı yazılmıştı. Misilleme yapmak yerine, acıyı içine çekti ve her bir damlayı kuru bir sünger gibi içine çekti.

"O elmasın bedelini kardeşinin hayatıyla ödedin, umarım buna değmiştir."

Kafatası Kralı Bölüm 1

BALTO

ÖNÜMDE DOLU BİR BARDAK VISKİ İLE BARDAK OTURDUM. SESSİZ

Diğer masalardan gelen konuşmalar kulağıma pek ulaşmadı çünkü insanlar özel işlerini kendilerine saklıyorlardı. Çarşamba günü neredeyse gece yarısıydı, bu yüzden tüm dürüst ve çalışkan insanlar yataklarında uyuyorlardı. Bu saatte içki içen herkes suçluydu.

Ben de dahil.

Kafatasımın arkasındaki baş ağrısını kehribar rengi sıvının içine baktım. İçki tüm hastalıkların ilacıydı. Acıyı, depresyonu ve korkunç anıları öldürüyordu. Uğruna yaşanacak başka bir şey kalmadığında insanlara yaşamaya devam etmeleri için bir neden veriyordu. Daha bir öncekini bitirmeden bir sonraki bardağı iple .

Ben de dahil.

Underground'da adamlarımla içebilirdim ya da lüks evimin mahremiyetinde içebilirdim ama buraya gelmeyi seçtim çünkü burası benim en sevdiğim yerdı. Sessizdi ama çok da değildi. Yalnızdı ama çok da yalnız değildi.

İçkimle o kadar meşguldüm ki bardak bana katılan kadını fark edememiştim. Bana dik ve uzak kenara doğru oturdu. Farklı bir duvara bakıyordu ama loş ışıkta yan profili kolayca görülebiliyordu. Elinde bir martini ve iki yeşil zeytin tutan bir kasma duruyordu. Bardağını karıştırdı ve bir yudum aldı.

Gözlerim su gibi cin içen güzel kadın tarafından hipnotize edildiği için viskimi unutmuştum. Dudakları rujla kıpkırmızıya boyanmıştı ve renk bardağa bulaştıkça

dolgun dudaklarının onunla temas ettiği an. Yüzünün etrafında gevşek bukleler halinde duran simsiyah saçları vardı. Uzundu, omuzlarına kadar uzanıyordu ve yumuşak görünmesini sağlayan belirgin bir parlaklığı vardı. Kalın kirpikler parlak yeşil gözlerinin hemen altında ve üstünde yer alıyordu. Yüzünün hatları en ilginç olanıydı, çünkü orantıları anormal derecede mükemmeldi. Yüksek elmacık kemikleri, kalın dudakları ve ince boynuyla tezat oluşturan kadınsı çene hattıyla tam bir güzeldi. Zeytin rengi teni siyah elbisesiyle mükemmel bir uyum sağlıyordu. İnce askılar omuzlarına oturuyor, göğüslerini belirgin bir dekolte ile bir arada tutuyordu. Böyle güzel kadınlar, fahişе olmadıkları sürece böyle barlarda oturmazlardı.

Ama bir fahişе olamayacak kadar güzeldi.

Keşke bir fahişе olsaydı. Onu barın arkasındaki ara sokakta becermek için her türlü bedeli öderdim.

Bardağını dudaklarına götürdü ve bir aldı.

İşte o zaman sol elindeki devasa taşı fark ettim. Neredeyse takılamayacak kadar pahalı olan tek, ışıltılı bir elmas. Elmasları iyi tanırdım ve o elmasın kusursuz olduğunu söyleyebilirdim. Böyle bir yüzük en azından milyonlara mal olurdu. Demek ki zengin bir kocası vardı ve tüm dünyanın onu aldattığını bilmesini istiyordu.

Mesaj alındı.

Ahlaki değеrleri olmayan bir adamdım. Kitaptaki her kuralı çiğniyordum ve geçmekten korktuğum hiçbir çizgi yoktu. Yeminler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve daha önce de evli kadınlarla yatmıştım. Kocalarının onları tatmin etmemesi benim sorunum değildi. Parmağına o yüzüğü takan adam yerine bir geceliğine beni tercih etmeleri de benim sorunum değildi. Tek eşlilik gerçekçi olmadığı ve acımasız olduğu için farklı bir şey istedikleri için onları daha az düşünmedim. Ama evli bir kadına, hatta onun kadar güzel bir kadına asılmak için yolumdan sapmazdım.

Bardağımı bitirdim ve barmenden bir tane daha istedim. Kafamı kaldırdığımda bana bakan kadını gördüm. Yeşil gözleri bana odaklandığında daha da güzelleşiyordu. Bir hazine sandığındaki iki mücevher gibi, parmağındaki evlilik yüzüğünden daha parlaktılar. Bardağındaki sıvıyı çalkaladı, sonra kokteyl çubuğunu dudaklarına götürerek zeytinlerden birini ağzına götürdü. Bakışlarını benden ayırmadan çiğnedi ve sonra bir yudum daha aldı.

Bu benim yararına mıydı?

Orada tek başına oturmaya devam etti, çok seksiydi ve gözleri sürekli bana doğru kayıyordu. Yüzümde, omuzlarımda geziniyorlardı,

ve kaslı göğsüme. Bazen gözlerini kaçırıyordu ama bakışları her zaman bana geri dönüyordu.

Bunu bir davet olarak kabul ettim.

İçkimi alıp yanındaki tabureye geçtim ve yaklaştığım anda onu kokladım. Parfümü çok etkiliydi ve teriyle karışsa muhtemelen gezegendeki en sarhoş edici koku olurdu. Şimdi onu daha iyi görebildiğim için, kısa elbisesinin altından çapraz bacaklarının uzandığını görebiliyordum. Yontulmuş baldırları sıkı kalçalarına doğru uzanıyordu. Çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve bel o kadar inceydi ki, göğüslerinin bu kadar büyük olması şaşırtıcıydı.

Sikim o kadar sertleşmişti ki fermuarımı patlatmak istiyordu.

Ona bu kadar yakın olduğum için yüzüne daha iyi bakabildim ve onu daha da çekici buldum. Loş ışık onu daha hipnotik yapıyordu ama kesinlikle büyüleyiciydi. Işıklar sonuna kadar açılmış olsa bile, bu muhteşem kadında tek bir kusur bile olmayacaktı. Her erkeğin yapacağı gibi, onu sırtüstü yatmış, bacaklarını iki yana açmış, memelerinin titremesini izlerken sikimin ona sertçe ve derinlemesine girdiğini hayal ettim.

Onun yüz hatlarını incelerken kadehimden içtim, böyle bir kadının gerçek olduğuna inanamıyordum. Daha önce de dünyanın her yerinde güzel kadınlarla birlikte olmuşum. Bazen seks için para ödedim, bazen de şansım yaver gitti. Ama hiçbirinde onun özel niteliği yoktu, onu gerçek dışı gösteren bir nitelik.

En ufak bir telaş belirtisi göstermeden bakışlarımı üzerinde tuttu. Sırtını tamamen dik tutarak oturdu ve en az benim kadar kendinden emin bir şekilde bana bakarken kadehini karıştırdı. Sessizliği gereksiz konuşmalarla doldurmadı.

İlk ben konuştum. "Senin gibi güzel bir kadının böyle bir yerde ne işi var? Böyle giyinmiş?"

"Tam olarak ne gibi giyindin?" Bakışları inceden tehditkâr bir hal alırken içkisini tuttu, sanki hoşuna gitmeyen bir şey söylersem taşaklarına yumruk atmaktan kaçınmayacaktı.

"Sanki ben dahil sana bakan her erkeğe işkence etmeye çalışıyormuşsun gibi."

"Ben her zaman biraz sadist olmuşumdur." Bardağından boşalana kadar içti, sonra son zeytini bitirdi.

O zeytin olmak için neler vermezdim.

"Biriyle buluşacağım." Barmene kendisine bir içki daha hazırlamasını işaret etti.

"Kocan mı?"

"Hayır." Sanki bu öneri gülünçmüş gibi ağzının kenarı bir gülümsemeyle kalktı.

"Bir sevgili mi?"

"Hayır."

"Ben mi?" diye sordum, önerinin doğru olduğunu umarak. "Sen öyle san," dedi kıkırdayarak.

"Beni gözleriyle siken sendin. Şunu söyleyeyim, hayatımda çok gözüm sikildi ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı."

Barmen ona taze içkiyi uzattığında hızlıca bir yudum aldı ve bana döndü. "Gözlerin çok güzelmiş." Bardağını yere bıraktı ve bana tekrar baktı, söylediklerinden en ufak bir utanç duymuyordu.

Bir sürü kadınla birlikte oldum. Birçok kadınla konuştum. Ama hiç bu kadar ilginç bir konuşma yapmamıştım. "Sadece sevişmeye ne dersin?" Buradan birkaç blok ötede oturuyordum. Benim evime yürüyebilir, çarşafplarımın içinde terleyebilir ve sonra zengin kocasına geri dönebilirdi.

Parmaklarını bardağın sapına dayamıştı, tırnakları elbisesinin rengi gibi siyaha boyanmıştı. Teninin sıcak renginden tırnaklarının şekline kadar onunla ilgili her şey seksiydi. "Fark ettiğiniz gibi, ben evliyim."

"Ama mutlu bir evlilik değil." "Bunu sana söyleten nedir?"

Ona baktım, gözlerindeki donukluğu gördüm. Böyle bir kadın, onu bekleyen düzgün biri olsa tek başına dışarı çıkmazdı. Belki de adamla para için evlenmişti. Belki de onun için sadece bir ödül karısıydı. Belki de hepsi saçmalıktı. "Her şey."

Bakışlarını tekrar içkisine çevirdi ve tekrar karıştırdı. "Hayır, mutlu bir evliliğim yok."

"O zaman benimle eve gel." Adını bile sormadım, ama bunun bir anlamı yoktu. Bir yabancıyla tutkulu bir gece geçirmek için isim gerekmiyordu. Birbirimizin içinde kaybolabilir ve ertesi sabahı düşünmeyebilirdik. O değersiz kocasını unutabilirdi, ben de hayatımda olup biten tüm saçmalıkları unutabilirdim.

"Çok cazip ama yapamam." İçkisini karıştırmayı bıraktı ve bana döndü, daha önce olduğu gibi aynı güven seviyesini gösteriyordu. Gözlerinde bir parça hüznün vardı, sanki teklifi geri çevirmek ona acı vermiş gibiydi. "Ölmek için çok güzelsin."

"Peki beni kim öldürecek?"

"Kocam."

Kocasının kim olduğu önemli değildi. Kalın cüzdanlı bir pislikten zerre kadar korkmuyordum. Ben bu şehirdeki en azılı suçluydum. O kadar korkardı ki karısını sikerken beni izlerdi. "Şansımı deneyeceğim."

"Kocam çok güçlü bir adamdır."

"Ben de öyle." Ona yaklaşabilmek için taburenin kenarına doğru kaydım, böylece dizim onunkine değdi. Sağ elim uyluğuna gitti, parmak uçlarım uyluğundaki elbisesinin eteğinin hafifçe altına girdi. Teni çok pürüzsüz, çok yumuşaktı. Elim biraz daha ilerlemek, kalçalarının tepesine yaklaşmak ve parmaklarımı ıslak amına sokmak için can atıyordu. İçine kolaylıkla girmeden önce onu güzelce hazırlamalıyım.

Parmaklarımı itmedi. Hatta dokunuşum ona hayat vermiş gibi derin bir nefes aldı. Bu onu canlandırdı, soğuk uzuvlarına sıcaklık gönderdi. Kocası muhtemelen denese bile ondan aynı tepkiyi alamazdı. Muhtemelen ona sevgi vermek yerine bir şeyler satın alan otoriter bir pislikti.

"Bu utanç verici." Parmaklarım kalçasını hafifçe sıktı. "Senin gibi gor- geous bir kadın her gece yatmadan önce iyice tatmin olmalı ve bunu kendi eliyle yapmamalı. Size hizmet etmeme izin verin."

Bileğimi tuttu ama beni hemen itmedi. Bunun yerine beni sıktı, elimi bacağından nazikçe itmeden önce bileklerimin ve kollarımın kordonlarını hissetti.

"Bırak onu."

"Bu bir seçenek değil."

"Neden?" Bundan hoşlanmayacaktı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Geleneksel bir evliliğimiz yok... Bunu burada bırakacağım." Kendini gerçeklikten koparmak için bilerek içmeye çalışıyormuş gibi uzun bir yudum aldı. "Gitmelisin. Her an burada olabilir ve elinin neden kalçamda açıklamakta zorlanacağım."

"Kim o?"

"Bir iş ortağı. Bazen kocam bu anlaşmaları onun için bana yaptırıyor. İkna edici olabileceğimi söylüyor..."

Mükemmel göğüslerinden mükemmel bacaklarına kadar onu baştan aşağı süzdüm. Seksiliğini bu şekilde sergileyerek istediği her şeyi elde edebilirdi. "Eminim." Cüzdanımı çıkardım ve parayı masanın üzerine bıraktım. Ayrıca bir kartvizit çıkardım, arkasında siyah bir kurukafa olan tek bir beyaz kart. "Fikrini değiştirirsen beni ara. Bir sonraki doruk noktanız olmaktan mutluluk duyarım." Taburenin en ucuna kadar ilerledim, öne doğru eğildim ve sonra elimi o tatlı siyah saç tellerine attım. Ağzımı hafifçe dudaklarına bastırmadan önce saçlarının arkasını sıkıca kavradım. Dolgun ve yumuşak dudaklarının tadı şeker gibiydi. O kadar tatlı ve bağımlılık yapıcıydı ki, her yerinin, özellikle de bacaklarının arasının tadının böyle olup olmadığını merak etmeme neden oldular. Ağzım ilk temasın, dudaklarının hafifçe aralanmasıyla oluşan hafif şaşkınlığın değerini biliyordu.

O beni öptü ve ağzıma almam için beni davet etti. Onun öpücüğü Onu barın ortasında öpmüş olmamın atlatamamış gibiydi, buluşacağı kişinin kapıdan girip bizi görmesini umursamıyordu.

Parmaklarım ensesini kavrayana kadar saçlarının derinliklerine battı. Ağzım onunkiyle biraz daha hızlı, biraz daha tutkulu hareket etti. , ben ona dilimi verdim, o da bana dilini verdi. Aramızdaki kimya çok uçucu ve doğaldı ve gecenin geri kalanında bunun tadını çıkaramayacağım için kızgındım. Elimde sadece bu öpücüğün anısı ve hayal gücüm olacaktı.

Harika öpüşüyordu. Beni yıllardır öpülmemiş gibi, cinsel arzuları on yıldır tatmin edilmemiş gibi öpüyordu. Eli pazuma gitti ve beni hiç durmamı istemiyormuş gibi, sanki bir kara deliğe çekilmiş ve çıkamıyormuş gibi öptü.

Bunu devam ettirmek istedim, ama hiçbir yere varmadığı için, bu sadece bir işkenceydi. Seksi bir veda olması gerekiyordu, ama sonra bir falcılığa dönüştü, benimle eve gelirse neler olabileceğine dair bir masal. Öpüşmeyi aniden bitirdim ve ayağa kalktım. "Bu gece seni düşünüyor olacağım, senin de beni düşüneceğini biliyorum." Bardan uzaklaştım ve ılık yaz havasına doğru kapıdan çıktım. Güneş gideli saatler olmuştu ama ışınların sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi. Pencerenin kenarına kadar yürüdüm ama durup arkamı döndüm, kartımı saklayacak mı yoksa fırlatıp atacak mı diye baktım.

Kartı eline aldı ve uzun süre baktı, parmak uçları dudaklarına dayanmıştı, sanki az önce inanamıyormuş gibiydi. Kafatasına uzun süre baktı ve muhtemelen

hiçbir yerde isim yazmadığını fark ettim. Üzerinde sadece telefon numaram ve "The Underground" yazıyordu. Çantasını açtı ve içine koydu.

Kendi kendime gülümsedim ve yürümeye devam ettim. Eninde sonunda arayacaktı.

Kafatası Kralı Bölüm 2

CASSINI

GÖLGEDE ŞEZLONGA UZANDIM VE ETRAFI SEYRETTİM.

havuz. Bir tepenin üzerindeydik, bu nedenle Floransa şehri tesisin birkaç mil ötesinden görülebiliyordu. Mayomun içinde rahatlaran kucağımda bir kitap okudum, soğuk içeceğim terletirken yaz sıcaklığının tadını çıkardım.

Her birkaç sayfada bir zihnim dolaşmaya başlıyordu. Birkaç gece önce tanıştığım adama.

Bir adı yoktu ve kartviziti daha da alışılmadıktı. Tek ayrıntı siyah bir kafatası çizimiydi. Fosilleşmiş bir kemikti ve göz çukurundan bir yılan çıkıyordu. Google'da kafataslarıyla ilgili her şeyi arattım ama konuyla ilgili bir şey bulamadım.

Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama onu barda fark ettiğimde, hayatımda gördüğüm en güzel adam olduğunu düşündüm.

Karı andıran açık teni ve Kuzey Buz Denizi'ni andıran mavi gözleriyle sağlam yapılı, güzel bir adamdı. Kaslı ve zayıftı, ön kollarındaki çizgiler yaptığı hafif hareketlerle fark ediliyordu. Ön kolları ve boynu kordonluydu, o kadar sıkı bir adamdı ki damarları bile deriden dışarı taşıyordu.

Çene çizgisi en seksi özelliğiydi, yüz hatlarının güçlü kemiklerini neredeyse hiç örtmeyen hafif bir saç gölgesi vardı. Tişörtü üzerine tam oturuyor, göğüs kaslarının düzlemleriyle ve tişörtüne baskı yapan kasların tek tek oluklarıyla savaşıyordu. Bunun da ötesinde, o

uzun boyluydu. Bana katılmak için ayağa kalktığında, boyunun 1.80'in üzerinde olduğunu .

Şehirde bir gece geçirdikten sonra el kadar bir adamla iyi bir seks, tutkulu bir seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bir daha asla aramadığım erkeklerden aldığım vasat seksi bile özlemiştim. Kocamla seks yapmak işten başka bir şey değildi, verdiğim söz nedeniyle yerine getirmem gereken bir görevdi.

Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım bir söz.

Odanın karşısında böyle bir adam görmek onu daha çok özlememe, pençelerimi sırtına geçirip beni banyoda becermesini istememe neden oldu. Kalçama dokunduğunda, hemen o anda onunla eve gitmek istedim.

Ve o öpücük.

Bu öpücüğü kendime birçok kez dokundurmuştum. Her zaman iyi ve sert boşalmamı sağladı.

Ama ben gerçek bir şey istiyordum. Gerçek tutku, gerçek şehvet istiyordum. Üstümde bir adam olsun istiyordum, arzuladığım bir adam. Takası kabul ettiğimde, tam olarak nelerden vazgeçtiğimi fark etmemiştim. Özverili davranışımın hayatımın en aptalca ve en aşağılayıcı seçimi olacağını fark etmemiştim.

Şimdi burada sıkışıp kalmıştım, ölüm bizi ayırana kadar.

Bir dahaki sefere kocam evde olmadığına o adamı aramak istedim ama bu çok riskliydi. Eğer yakalanırsam, korkunç şeyler olacağını biliyordum. Bana bir şey olmazdı ama sevgilim işkence görür ve öldürülürdü.

Benden ona sadık kalmam özellikle hiç istenmemişti, özellikle de o bana sadık olmadığı için, ama bunun ima edildiğini varsayıyordum.

Hizmetçi Maria yanıma geldi. "Bayan Salazar?" Ona

bakmak için güneş gözlüklerimi kaldırdım. "Evet?"

"Bay Salazar sizi soruyor." "Ne

istediğini söyledi mi?"

"Hayır, Bayan Salazar." Maria eve geri döndü.

Eve girmeden önce örtümü aldım ve vücuduma bağladım. Büyük bir yerd, iki katlı ve on bin metre kareydi ve buna arka bahçe, havuz ya da ön bahçe dahil değildi. Dışarıdan bakıldığında, bazı insanlar böyle lüks bir hayat yaşadığım için şanslı olduğumu düşünebilirdi, ama küçücük dairemi her gün buna tercih ederdim.

Eve girdim ve onu oturma odasında buldum. Ceketini kanepenin üzerine atılmıştı ve pantolonuyla ayakta duruyordu.

yakalı gömleği. Benden on beş yaşı büyüktü ve yaşı gözlerinin ve ağzının kenarlarından belli oluyordu. Dünyanın en çirkin adamı değildi ama onu hiç de çekici bulmuyordum. Saç jölesine doymuş gibi görünen yağlı saçları vardı ve kaşları bile jölesiz yağlı görünüyordu. Hayatımda gördüğüm en kıllı göğüse sahipti ve bu onun birçok iticiliğinden sadece biriydi. "Merhaba, Lucian." Ona doğru parke zeminde ilerlerken topuklu ayakkabılarımı giydim.

Bakışlarıma karşılık verdi, geçirdiğı günden sonra moralinin bozuk olduğı belliydi. "Kilo alıyorsun." Beni yukarıdan aşağıya süzdü, biki­nimin bol örtümün altına nasıl oturduğunu gördü.

Geçen gece o güzel adamın beni ne kadar çok istediğini düşününce, kilo sorunu­m olmadığını anladım.

"Sana aynı kiloda kalmanı söylemiştim. Bu benim tek kurallarım­dan biriydi."

Başka bir kadın alınabilirdi ama ben kesinlikle alınmadım. Lucian'ın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. "Kilo almışsın."

Gözleri suç karşısında kısıldı. "Ama ben sana sahibim. Ve sen hiçbir şeye sahip değilsin." Masaya geri döndü ve çantasını karıştırdı. "Carl'dan gelen evrakları bana verdin mi?"

"Evet, ama kaybettiy­seniz bende bir kopyası var."

"Ben kaybetmedim. Eğer bir kopyası sendeyse, o zaman bana vermedin."

"Sana orijinalini verdim. Benimki fotokopi." Yanına geldim ve evraklarına baktım. Sol elinde, ortasında siyah bir taş bulunan altın bir yüzük takıyordu. Bu yüzüğü evlendiğimiz gün takmıştı ve gözlemlerime göre neredeyse hiç takmıyordu. Ama fahişeleri ve fanatikleri sık sık becerirdi. "İşte." İki klasörün arasına gizlenmiş kâğıtları buldum.

Sanki en başta yanlış yerleştirilmiş olması hâlâ benim suçummuş gibi hırlayarak aldı. "Pekâlâ. O zaman anlaştık."

Kitabımın içinde kaybolmak ve hayatımın korkunç gerçekliğini unutmak için şezlonguma dönmek istedim. "Hepsi bu kadarsa, yeniden havuza dönmek istiyorum."

"Evet. Ama bu akşam yemekten sonra seni yatağım­da istiyorum."

Lucian ve benim ayrı yatak odalarımız vardı. Başından beri böyleydi ve sadece seks istediğinde ona katılıyordum. Onun emirlerine bir görev gibi davranıyordum çünkü bunun için imza atmıştım ve bunu yapmayacağıma yemin etmiştim.

Kavga. Bu yüzden seks yapmak istediğinde bacaklarımı açıp itaat etmek zorunda kaldım. "Tamam." Odadan çıktım ve havuza geri döndüm.

Güzel çevrenin beni kandırmasına asla izin vermedim. Burası bir hapisaneydi, Lucian ölene kadar kaçıışı olmayan bir hapishane. Benden çok daha yaşlıydı ama henüz kırk yaşındaydı, yani daha yaşayacak çok ömrü vardı. Eğer o doksan yaşına kadar yaşarsa, ben de bir ömür boyu acı çekmek zorunda kalacaktım. O öldüğünde ben yetmiş beş yaşında olacaktım ve o zamana kadar ne erkeklere ne de sekse ilgi duyacaktım. Hayatımın son yıllarında bana arkadaşlık etmesi için sadece ondan yaptığım çocuklarım olacaktı.

İç karartıcı bir düşünceydi.

Kendime daha kötüsünün de olabileceğini hatırlatmaya çalıştım. Lucian zaman zaman bana aşağılayıcı şeyler söylüyordu ama nadiren bana vuruyordu. İşine odaklanıp hayatını yaşadı ve beni korkutmak için fazla zaman harcamadı. Ne zaman seks yapmak istediğini bana söylerdi ve tatmin olduğunda tekrar azana kadar beni yalnız bırakırdı. Ne zaman özel bir daveti olsa, benden en iyi şekilde görünmemi ve gecenin yıldızı olmamı beklerdi. Benimle gerçekten bir ilişki yaşamaktan çok beni ganimet karısı yapmaya önem veriyor gibiydi.

Yani kesinlikle daha kötü olabilirdi.

LUCIAN beni sikerken asla uzun süre dayanmazdı. Seks en fazla beş dakika sürerdi. Hayatım boyunca yaşayacağım tek seks bu olduğu için mümkün olduğunca zevk almaya çalışıyordum ama görünüşünden ya da ruhundan etkilenmediğim için bu neredeyse imkânsızdı.

Ben de onun yerine bardaki adamı hayal ettim.

Kartında kafatası olan gizemli yabancı.

Lucian içimde sallanırken gözlerimi kapattım ve içime giren o muhteşem adammış gibi davrandım. Sersemletici mavi gözlerini, sert çene çizgisini, sesinin erkeksi tınısını hayal ettim.

Islandığımı hissettim.

"Hoşuna gitti mi tatlım?" Lucian yüzünü boynuma bastırdı ve itmeye devam etti, göğsündeki kıllar göğüslerimin yumuşak tenini tırmalıyordu.

Ellerim sırtına yapıştı ve o kaslı adamı üzerimde hayal ettim. Tırnaklarımın derisini kestiğini hayal ettim. Aletinin ne kadar büyük olduğunu, vücudunun ne kadar sıkı olduğunu hayal ettim. Bu beni daha da ıslattı. Hayal gücüm o kadar güçlüydü ki, boşalmama da neden oldu.

Lucian aynı anda boşaldı. "Siktir..." Beni boşalmasıyla doldurdu ve üstümde kaldı, o kadar tembeldi ki zorlukla nefes alana kadar tüm ağırlığını üzerime bıraktı.

Seks sırasında hiç orgazm olmamıştım ve bu orgazm özellikle zayıftı, muhtemelen bu adamın bardaki adam olmadığını bildiğim için. Hayal gücüm, bedenimi bu fanteziyi yaşadığına gerçekten ikna edecek kadar güçlü değildi.

Lucian sonunda beni bırakıp yatağın kendi tarafına yuvarlandı. Kıpırdamadan yattı, gözlerini kapadı ve birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Orada öyle bir boşlukla yatıyordum ki, keder beni neredeyse bütünüyle yutuyordu. Sevdiğim birini kurtarmak için ruhumu bu adama satmıştım ama bu bir hata olmuştu. Hayatımın hiçbir anlamı yoktu ve her gün bir öncekinden daha kötü hissediyordum. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Zamanımı yapacak bir şeyler bulmaya çalışarak geçiriyordum çünkü çalışmama ya da okula gitmeme izin verilmiyordu. Yazın bütün gün havuz kenarında yatıyor, kışın ise uzun banyolar yapıyor ve içebildiğim kadar içki içiyordum.

Bu gerçekten yaşamak değildi.

Daha önce de intiharı düşünmüştüm. O ölmedikçe ya da ben ölmedikçe bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Ama beni çok seven iki erkek kardeşim vardı ve intiharımı asla atlatamayacaklardı. Yetmişli yaşlarına geldiklerinde bile her gün akıllarından çıkmayacaktı. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın onlar için kalmalıydım.

Ne kadar olursam olayım.

Kafatası Kralı Bölüm 3

CASSINI

LUCIAN BANA BİR ARABA ALDI VE BANA CÖMERT BİR MİKTAR

özgürlük- ben bunlar için savaştıktan sonra. Ona alışverişe gidebilseydim, arkadaşlarımla bir şeyler içmek için buluşabilseydim ya da sadece bir kafede kitap okurken bir fincan kahve içebilseydim evliliğimizin çok daha mutlu olacağını söyledim. Saklanabileceğim bir yer yoktu, yani kaçma riski taşıyıyordum.

Zaman geçtikçe benim için endişelenmeyi bıraktı. Sanırım bana gerçekten güveniyordu.

Floransa'ya doğru yola çıktım ve kardeşlerimin sahibi olduğu büyük makarna fabrikasına girdim. Büyükanнем ve büyükbabam 1900'lerin başında burayı açmışlar ve kardeşlerime miras kalana kadar da nesilden nesile aktarılmış. Ben de bu mirasın bir parçasıydım ama sonra Lucian'la evlendim ve işle ilgim kesildi.

Makarna odasına girdim ve masanın ortasındaki kurutma rafından sarkan farklı makarnaları gördüm. Tahta masanın üzerinde çeşitli peynirler de vardı, sanki soslarla eşleştiriyorlardı. Kardeşlerim üretimi denetliyordu ama aynı zamanda ailemin nesillerdir ürettiği makarnalara eşlik edecek yeni tarifler de icat ediyorlardı.

Case siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyerek çift kapıyı itti. Önlüğünü giymeyi unutmuş olmalı ki kıyafetlerinde ve teninde alfredo damlaları vardı. Beni gördüğünde bakışlarında hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Buraya uğrayacağını bilmiyordum."

"Ağabeyime onu ziyaret edip edemeyeceğimi sormama gerek var mı?" "Hayır. Çünkü sorarsan her zaman hayır derim."

Koluna şakacı bir şekilde vurdu. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi. İşler iyi. Ama gerçekten umursuyor musunuz? Yoksa sadece bedava yemek mi istiyorsunuz?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, sadece bedava yemek istemiyorum. Ama... makarna yaparsan yerim."

Case gözlerini devirdi. "Ve gerçek ortaya çıkıyor. Hadi gidelim." Beni makarna odasından çıkardı ve şöminenin yanında bir yemek masasının bulunduğu arka alana götürdü. Fabrikanın geri kalanı tam da birinin hayal edebileceği gibiydi; bir sürü makine ve makarnayı hazırlamak, paketlemek ve etiketlemek için çalışan insanlar.

Case bana tabak fettuccini alfredo hazırladı ve yemek masasına koydu. "Kırmızı mı beyaz mı?"

Daha öğlen olmuştu ama ailemiz için içmek için asla çok erken değildi. "Kırmızı."

Bana bir bardak doldurdu ve daha fazlasını isteyeceğimi bildiği için şişeyi bıraktı.

Oturdum ve yemeye başladım. "Lucian kilo aldığımı söyledi ama gerçekten umurunda değil." Makarnayı sapladım, kaşığımın içinde evirip çevirdim ve sonra ağızıma attım.

Case kağıtları etrafımda toplanmış halde yanımda oturuyordu. İşin tüm muhasebesini tutuyor, genel giderleri ve maaş bordrosunu yapıyordu. Küçük kardeşim Dirk ise sevkiyat ve fabrika bakımından sorumluydu. Case'in çoğu insan gibi tipik bir ofisi hiç olmamıştı. Tıpkı babamın yaptığı gibi açık havada, masada çalışmayı severdi. Lucian hakkındaki yorumuma yanıt vermedi. Kocam hakkında hiç konuşmadı, onu sormadı, hatta adını bile söylemedi. Lucian'la evlenme kararına şiddetle karşı ve bugün hâlâ bu konuda kızgındı - gerçi onu suçlayamazdım.

"Nasılsınız çocuklar?" Lokmalar arasında konuşarak sordum.

"Yeni bir şey yok." Çalışmaya devam etti, güçlü ve sessiz bir tipti. Tıpkı babam gibiydi, doğrudan bir soru sorulduğunda bile çok az konuşuyordu. Babamın gençliğine çok benziyordu. Koyu, gür saçları, benimkine benzeyen yeşil gözleri ve klasik İtalyan yakışıklılığı vardı. Büyürken tüm arkadaşlarım onu severdi. Dirk'ü de severlerdi ama Case daha büyük olduğu için kızlar onun için çıldırırdı.

"Görüştüğün biri var mı?"

Soruya cevap verme zahmetine girmedim.

"Case, sen her zaman çok hoş bir arkadaşsın," dedim alaycı bir tavrıla. "Özel hayatım hakkında konuşmak istemiyorum. Sana zaten söyledim.

Bu."

"Pekâlâ, o zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey." Evrak işlerine devam etti.

Beni sevdiğini bildiğim için soğuk tavrını kişisel olarak algılamadım ama bir yıl önce evlendiğimden beri ilişkimiz değişmişti. Verdiğim karar yüzünden beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu asla atlatamamıştı. Öfkesini içine atamıyor ve bunu geçmişte bırakamıyordu. Sürekli kızgın olduğunu bilmemi istiyordu. "Bu işin peşini bırakmalısın Case. Bitti artık. Hayatımıza devam etmeliyiz."

Evraklarını doldurmayı bıraktı ve bakışlarımla buluşmak için dönmeden önce masaya baktı. Kalemı bıraktı, arkasına yaslandı ve bana öyle dehşet verici bir bakış fırlattı ki, bana babamın beni mezardan çıkarışını hatırlattı. "Bitti mi? Hayatımıza devam etmemiz mi gerekiyor? Sen bir psikopatla evlendin-"

"O kadar da kötü değil."

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?"

"Hiç de değil. Ama o bir psikopat değil. Bana iyi davranıyor."

"Seni onunla evlenmeye zorladı. Bu onu nasıl psikopat yapmaz? Sana takıntılıydı ve seni bir kupa ya da mücevher parçası gibi biriktirmek istiyordu."

"Bütün erkekler değil mi?" Ben de karşı çıktım. "Gösteriş yapmak için ödüllü bir eş mi istiyorsunuz?"

"Aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

"Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bunu kabul etmelisin -Ve bırak ."

Masaya baktı ve çenesini sıktı, sanki artık öfkesini nasıl yönlendireceğini bilmiyordu. "Bunu o göt deliğini kurtarmak için yaptın."

"Oraya gitmeyelim, tamam mı?" kaldırdım ve makarnamı görmezden geldim çünkü iştahım kaçmıştı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Olanlar hakkında bir daha asla konuşmak istemiyorum. Her gün hatam için yeterince acı çekiyorum. Beni daha kötü hissettirmek için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Sana her baktığımda hayal kırıklığını görmek kalbimi yeniden kırıyor. Bana tekrar tekrar acı çektiriyor. Bu yüzden beni cezalandırmayı bırak, tamam mı?" Tek bir damla gözyaşı bile dökemedim çünkü zaten yeterince gözyaşı dökmüştüm. Artık uyuşmuştum.

Acıya, kalp kırıklığına. Cenazede sevdiklerinizi gördüğünüzde hissettiklerinizle aynı şeydi. Ölen kişinin ailesi ağlamıyordu çünkü o özel kişiyi kaybettiklerinden beri her gün ağlıyorlardı. Gözleri kurumuştı ve verecek hiçbir şeyleri kalmamıştı. Ben de aynen böyle hissediyordum.

Kardeşim elindeki evraka baktı, sinirli bir şekilde imzaladı ve sonra bakışlarını kaldırıp tekrar bana baktı. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı. Hayatını bu şekilde yaşamana izin vermeyi reddediyorum. Sevdiğin, seni mutlu eden, gerçekten saygı duyduğum bir kocayı hak ediyorsun. Lucian benim kayınbiraderim ama için aileden biri değil. Dırk ve bana karşı ne kadar nazik ve kibar olduğu önemli değil. O adama katlanamıyorum ve asla da katlanamayacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tabağıma baktım. "Yapabileceğimiz bir şey yok Case..."

"Onu öldürebiliriz," diye fısıldadı. "Kaza süsü veririz."

"Bunu asla başaramayız. Yapabilseydik bile, işbirliği yapacağıma söz verdim. Dövüşmeyeceğime söz verdim. Boyun egeceğime söz verdim. Ben sözünün eri bir kadını. Ve Cardellolar her zaman sözlerini tutarlar."

Case başını öne eğdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Seninle ilgilenmek benim işim. İşimi yapmıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ama bu senin işin değil, Case. Benim ."

"Babam bunu böyle görmezdi."

"Şey, o burada değil. Ve bu benim kararımdı. Bununla yaşamak zorundayım."

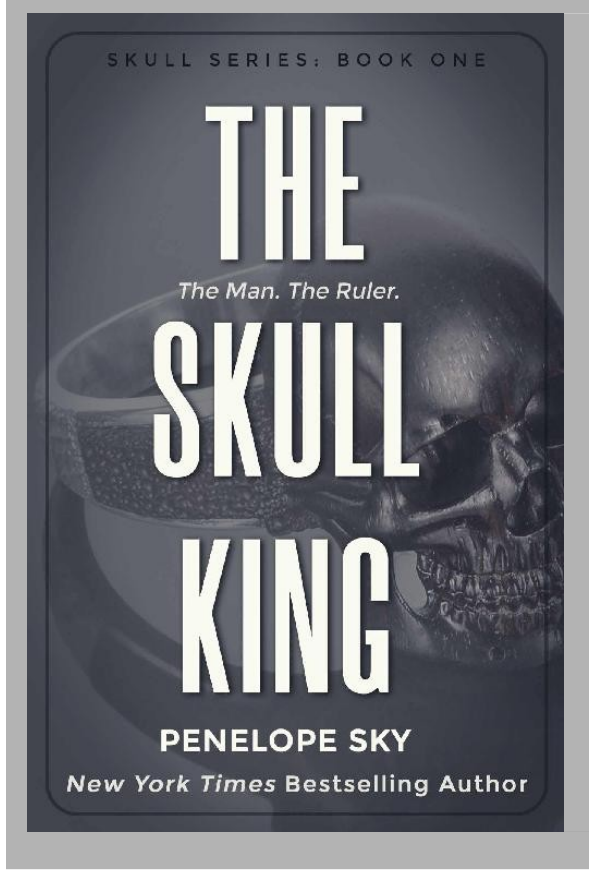
Başını tekrar kaldırdı ve kalemmini eline aldı. "Seni affetmemi istiyorsun ama affedebileceğimi sanmıyorum. Her şey gibi davranmamı istiyorsun ama değil. Bir aile kurmak istediğini söylediğinde ne yapacağız? Yeğenlerim o pisliğin ürünü olacak-"

"Ve sen de onları aynı şekilde seveceksin, Case."

Sandalyeye otururken omuzlarını çökertti. "Daha iyisini hak ediyorsun Cassini. Kız kardeşim daha iyisini hak ediyor."

Öfkesinin sevgiden kaynaklandığını biliyordum, çünkü bu adam beni çok seviyordu. Kalbini koluna takmıyordu ama yüzeyin altında fokurdayan duyguları vardı. Tek istediği beni korumaktı. Ama bu beni koruyamayacağı bir şeydi. "Olan oldu, Case. Bu kararı ben verdim ve bununla yaşayacağım."

Ayrıca Penelope Sky tarafından

Kocam zalim, acımasız ve aşağılık biri.
Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum.

Onu öldürmememin ya da kaçmaya çalışmamamın tek nedeni verdiğim sözdü. Sevdiğim birini kurtarmak için kendimi sattım... ve ödemem gereken bedel bu.

Çok yakışıklı bir adam içeri girdiğinde barda tek başıma oturuyordum.

Çarpıcı mavi gözler, cam gibi keskin elmacık kemikleri ve savaşa uygun kaslı bir vücut. Muhteşemdi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bana bir içki ısmarladığında, hayır demedim. Uzun zamandır tatmin olmamıştım ve bu gece için gerçek bir erkek istiyordum. Kocamın ilişkileri vardı, benim neden olmasını?

Sağ elindeki tuhaf yüzüğü fark ettim, kafatasına oyulmuş bir elmas. Bunun ne anlama geldiğini bilseydim, bu adamın kim olduğunu da bilirdim.

Kafatası Kralı.

Kendi kocamdan bile daha zalim ve acımasız bir adam.

[Şimdi Sipariş Verin](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.